

ПЕГИ НИКЪЛСЪН ПРИРОДНИ ДАРОВЕ

Превод от английски: Елия Илиева, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Някои жени носят шапки, за да изглеждат по-шик, други — срещу дъжд и слънце. Кели Бучърд носеше шапка за прикритие. Като защитна окраска. С нея изразяваше своето настроение или се опитваше да го промени. Тази вечер, докато изкачваше заедно с другите жители на Уест Дартмът входните стъпала на гимназията, шапката ѝ вдъхваше кураж.

Тя хвърли неспокоен поглед към хората, скупчени зад нея. Каква тълпа! Беше събрала смелост за предстоящото изпитание с надеждата, че събранието на училищното настоятелство ще бъде слабо посетено. Та кой би напуснал уютното си жилище в мразовитата мартенска вечер, за да участва в обсъждането на училищния бюджет?

Очевидно в Уест Дартмът половината град бе способен на такъв подвиг.

— Тук ли ще стоите, госпожо?

Кели премигна объркано. Тълпата пред нея бе оредяла и тя неволно бе блокирала входа.

— О, извинете. — Мина бързо напред, дръпна се встрани и отново спря, като отчаяно плъзна слабите си луничави ръце по ръба на шапката. Щом половината град чакаше отвън, то вероятно другата половина вече бе вътре и шумно обикаляше коридорите. Кели повдигна шапката над огнените си къдрици, после отново я намести под остър ъгъл, така че ръбът почти докосна луничавия ѝ нос. Нищо нямаше да излезе. Не беше заставала пред публика от времето, когато участваше в училищния драмсъстав.

Но в онези напрегнати дни нещата бяха по-различни. Всъщност на сцената се появяваше не тя — високата, срамежлива, дебела Кели или „грамадната Кели“, както я наричаха децата, а нейната героиня — властната съпруга на кмета от „Музиканта“.

Ако днес се изправеше да говори, нямаше роля, зад която да се крие, освен тази на разтревожен родител и нов избирател в Усет Дартмът. Свали шапката си и разсеяно се втренчи в нея. Напомняше ѝ

за шапката на Ингрид Бергман в последната сцена на „Казабланка“ — шапка, излъчваща смелост и непоколебимост, подходяща за жена, решена да се бори, а не да бяга, изоставяйки любимия си... Кели внимателно я постави обратно на главата си. Е, добре, тя също ще се бори!

Докато се двоумеше, множеството бавно се точеше през вратата на залата. Пред входа бе застанал мъж с кадифено сако и разговаряше с възрастна двойка. Жената го потупа по ръката.

— Бъдете спокоен, господин Уитикър. Ние ще гласуваме за новото училище — увери го тя. — Най-големият ни внук е в гимназията, а тези две смени са ужасни! Децата не бива да се прибират по тъмно. — И като поклати глава, тя последва съпруга си по пътеката.

Леко усмихнат, Уитикър я проследи с поглед и на слабото му лице се изписа задоволство. Кели тъкмо го отминаваше, когато той рязко се обърна към нея.

— Здравейте. — Имаше звучен и приятен глас, а очите му изглеждаха изумително светли на фона на загорялото му лице. — Не сте идвали досега.

— Не. Тоест да, не съм идвала. — Двете със Суки се бяха преместили в Уест Дартмът само преди месец. Бе посветила цялото си време на подреждането на магазина и не й оставаше минутка свободна, за да участва в каквито и да било обществени прояви. Сега също бе заета, но...

— Дейвид Уитикър. — Протегнатата му ръка й препречи пътя. — Аз съм от училищното настоятелство.

Ето защо бе толкова любезен. Виждаше в нейно лице нов избирател. След всичките години, прекарани в Бостън, тя бе забравила особеностите на политиката в малкия град.

— Кели Хол... — Изведнъж млъкна, осъзнала, че произнася фамилията на бившия си съпруг. Бяха изминали шест месеца от развода, а тя все още се объркваше, когато бе притеснена. — Бучърд — поправи се, докато пръстите му обгръщаха ръката й.

Студените му сиви очи сякаш я пронизваха. Когато не се усмихваше, лицето му придобиваше невероятно суров израз. Може би заради веждите. По-тъмни от кестенявата коса, вместо да се извият в дъга, те се издигаха към слепоочията.

— Много ми е приятно, Кели. Надявам се, че ще подкрепите проекта за новата гимназия.

— Само ако иска да ѝ увеличат данъците. — До тях бе застанал Лийлънд Хауърд, председател на градския съвет и хазяин на Кели. Той се усмихна широко, разкривайки снежнобелите си зъби.

Уитикър остана сериозен.

— Данъците ще се вдигнат нищожно, Лийлънд. Само с долар на хиляда. Градът може да си го позволи. А и двамата с теб много добре знаем, че училището е крайно необходимо.

— Боя се, че аз не зная. Нито пък Кели или който и да е друг съвестен данъкоплатец в Уест Дартмът. — Лийлънд я хвана под ръка. — Да вървим, скъпа, преди да са заели всички места.

Кели се обърна към училищния настоятел с извинителна усмивка. В отговор той само се намръщи замислено и се извърна да посрещне следващия посетител.

— Радвам се, че реши да дойдеш — тихо каза Лийлънд. — Възнамеряваш ли да повдигнеш въпроса, който обсъдихме?

— Ами, аз... — Кажеше ли „да“, нямаше как да се измъкне, ако не ѝ стигнеше смелост.

— Наистина е необходимо, Кели — настоя хазяинът ѝ, може би за десети път през тази седмица. — Сутринта, докато закусвах чаша кисело мляко, отново ми мина през ума: „Бедните деца“... Проблемът е важен...

— Да, така е. — Но защо точно тя трябваше да го повдигне? Като председател на градския съвет, Лийлънд Хауърд сигурно би повлиял повече на общественото мнение. Затова се обърна първо към него, когато на Суки ѝ прилоша в училище. А той ѝ предложи да се оплаче пред днешното събрание.

— Извинявай, скъпа, но главният архитект ме вика. — Лийлънд посочи мъжа, който ръкомахаше от другия край на залата.

Кели кимна и седна в края на реда. Беше притеснена и предпочиташе да остане сама. Въпреки че Лийлънд бе образец хазяин, някак си не го чувстваше близък. Щом си помислеше за него, в съзнанието ѝ изплуваше определението „лъскав“. Но нима то не важи за всички политици? Погледът ѝ спря на Дейвид Уитикър, който се качваше на сцената при останалите членове от училищното настоятелство, и тя се поколеба. За него „лъскав“ не бе подходяща

дума. Той бе по-скоро „костелив“. Докато се отдалечаваше с Лийлънд, бе доловила в погледа му леко презрение.

Уитикър зае председателското място на дългата маса, придърпа микрофона и почака залата да утихне.

— Добър вечер — поздрави той. — Днес ще изпълнявам ролята на водещ. Както бе обявено в „Дартмът Дейли“, събранието е информативно. Подготовката на новия бюджет ще започне от следващата седмица и всички вие сте в правото си да го приемете или отхвърлите на отчетното събрание през май. Преди обаче да се захванем с цифрите, бихме искали да получим информация от вас — родители и данъкоплатци.

Шумът в залата сякаш изразяваше едновременно задоволство и неодобрение.

— Ще ти дам една информация! — измърмори жената до Кели.

— Преди да вземете думата обаче, искам да кажа следното. — Усмивката на Уитикър изчезна и светлите му очи огледаха препълненото помещение. — Всички знаем кой е най-важния проблем тази вечер. Необходима ни е нова гимназия. Вече четири години една малка, но твърде гласовита група гласоподаватели блокира проекта за финансирането ѝ.

— И пак ще го блокираме! — изкрещя някой от дъното на залата.

— О, моля те млъкни, Джо — с досада му отвърна ясен женски глас.

Уитикър удари с чукчето по масата и аудиторията подскочи от резкия звук.

— Ще имате възможност да гласувате през май — напомни им той. — Сега бих искал да ви кажа само, че вашите деца са наблъскани по трийсет и пет в клас, в сграда, която от петдесет години не е ремонтирана. Вече четири години учат на две смени, а учебният им ден е скъсен с два часа. Следващата есен Училищната асоциация на Нова Англия ще направи редовната си десетгодишна оценка на района. Чуйте, ние няма да получим нейното одобрение, ако не сме започнали новото училище и тогава вашите деца няма да бъдат допуснати в никой реномиран колеж.

— Ах, ще ме разплачеш! — изръмжа отново някой.

Кели нахлупи шапката си. Според нея Уитикър бе прав. Собствени или чужди, децата бяха тяхното бъдеще. Всички щяха да

имат полза от доброто им образование. Бе доволна, че дъщеря ѝ е само на осем години. Когато дойде време за гимназията, проектът вече ще е осъществен.

— Разходите за новото училище са отделени от редовния училищен бюджет — напомни им Уитикър, — но те трябва да се имат предвид при обсъждане на евентуалните съкращения или допълнения към него. Без съмнение, средствата са оскъдни. Ето защо училищното настоятелство ще направи всичко възможно за съкращаване на обичайните разходи. През следваща година няма да позволим никакво пилеене на пари. Убедихме учителския синдикат да приеме едногодишен договор при старото заплащане — тоест, замразяване на заплатите. Никакви повишения, никакви преквалификации.

Множеството ентузиазирано аплодира.

— Хей, заплатите на тези мързеливци и без това са твърде високи! — Нечий груб глас заглуши овациите и веднага бе гневно освиркан.

Уитикър призова за тишина.

— Ето как учителите на вашите деца оценяват необходимостта от нова гимназия — спокойно продължи той. — Затова искаме и вие да проявите подобна загриженост. Молим ви да не повдигате маловажни проблеми. Тази година е за най-същественото. А сега, ако искате думата...

Кели дълбоко въздъхна, докато Уитикър избираше първия от желаещите да застане пред микрофона. Беше по-лошо, отколкото очакваше.

Нисък набит мъж заговори за униформите на училищния оркестър — протрити яки... Позор за града... Провиснали в коленете панталони... Еполетите падат... Всички си спомнят, че на традиционното състезание през октомври, при един поклон, диригентът сцеди панталоните пред очите на цялата публика. Норт Дартмът ще им го напомня още двадесет години! Ами снимката в техния вестник? И отгоре на всичко и състезанието не бе спечелено — вероятно по същата причина! Така че...

Кели нахлупи шапката си още по-ниско и притвори очи. Образът на засрадения диригент бе изместен в съзнанието ѝ от лицето на собствената ѝ майка преди десет години — обикновено жизнерадостна

и румена, тогава тя лежеше преbledняла и безжизнена върху болничната възглавница. Сърдечна криза на четирийсет години...

— Можеше да се очаква при нейното наднормено тегло — съобщи докторът. Уморените му очи огледаха едрата фигура на Кели и смутено се отместиха. — Сега ще я закрепим, но ако не вземе мерки, след година отново ще бъде тук. Трябва да отслабне.

Кели отвори очи и погледна тънките си ръце. Всичко отдавна бе минало. Тя вече не бе онази грамада, поне на дебелина, а майка ѝ — Кели се усмихна — носеше дрехи четирийсет и шести номер и изминаваше по седем километра на ден.

Защо обаче трябваше да изтърпи толкова унижения като дете? А опасността за живота на майка ѝ? Ако можеше да предпази от подобно изживяване, макар и едно-единствено дете...

— Благодаря ви, господин Смит — обади се Уитикър.

Привърженикът на оркестъра го погледна сепнато. После отново се обърна към аудиторията.

— Но аз казвам само, че...

— Благодаря ви. Ще го имаме предвид.

Смит поклати огорчено глава и затрополи към мястото си, докато други двама желаещи се насочиха към микрофона. Уитикър се обърна към жената, която вървеше отпред.

— Ще чуем първо вас, госпожо Лиън.

В този дух измина почти час. Разтревожени родители се редуваха с оратори, горчиво оплакващи размера на данъците и настояващи за драстично съкращаване на бюджета. Хилава старица предложи да се ликвидира цялата спортна програма.

— Нека си играят след училище на двора, както ние на времето!
— Залата я освирка най-безцеремонно.

Кели непрекъснато сваляше и оправяше шапката си. Аудиторията не беше нито възпитана, нито спокойна. Нямаше безпристрастни — всеки беше ревностен привърженик или фанатичен противник. Не можеше да си представи как ще посрещнат предложението ѝ. Стресна се, когато Уитикър прекъсна оратора с чукчето.

— Ако научният кръжок иска да отиде в Смитсониън, ще трябва да си плати транспорта, господин Пайпър. Догодина училищните автобуси ще се използват само по предназначение. — Той огледа залата. — Някой друг?

Сега бе моментът, ако въобще смяташе да се изкаже. Лийлънд Хауърд я погледна многозначително от другия край на стаята и щракна насърчително с пръсти.

Сърцето ѝ биеше до пръсване и тя не можеше да се реши.

— Чудесно — с явно облекчение каза Уитикър. — Да се прехвърлим на основния въпрос. Изготвили сме няколко сметки за разходите по новото училище. Страхувам се, че в сравнение с миналата година сумите са нараснали, но...

— Един момент! — дрезгаво изграчи Кели и се надигна.

Уитикър я погледна раздражено.

— Времето за предложения изтече, госпожо Баучър.

— Бучърд — поправи го с немощен глас, който едва се чуваше през два реда. Стомахът ѝ се бунтуваше, а от рязкото ставане кръвта ѝ сякаш не можа да преодолее обичайните сто и осемдесет сантиметра до нейния мозък. Обърнати към нея, лицата на присъстващите ѝ се сториха далечни и неясни. Кели дръпна шапката си и ги закри. — Искам думата — този път по-силно каза тя.

От гимназията не бе изпитвала подобна сценична треска. Старите ѝ рефлексии обаче сработиха: поемаш дълбоко дъх, отваряш уста и думите се изтъркулват отнякъде...

— Благодаря ви — каза Уитикър, когато тя се запъти към сцената, — обаче...

Кели сграбчи микрофона сякаш за опора и едва не го събори. Задържа го с писък, който той улови и блъсна в отсрещната стена. Чу се смях.

— Времето за предложения... — започна остро Уитикър.

— Оставете я да говори! — Кели позна гласа на хазяина си. — Нали и тя е гласоподавател?

— Правилно! — подкрепи го друг.

— Благодаря — машинално отвърна Кели и свали шапката, която закачи шнолата ѝ. Пукотът, с който се отвори я накара да подскочи. Освободена, косата ѝ щръкна като къдрав червен ореол. Двама-трима се изкискаха. — Благодаря — повтори тя, тъй като Уитикър повече не се противопостави. Прехвърли шапката в другата си ръка, след което машинално я нахлупи отново. В щастливо неведение относно щръкналата си коса, Кели се обърна към аудиторията: — Тази вечер

господин Уитикър ни помоли да обсъждаме само съществени неща и аз искам да говоря за най-същественото — храната.

Някой високо се изсмя и тя придърпа шапката до носа си, след което вирна брадичка, за да вижда публиката изпод успокоителното си прикритие.

— Моята осемгодишна дъщеря, Суки, обикновено си носи храна от къщи. Онзи ден обаче я разменила със своята малка приятелка срещу училищния обед.

— Не може ли по-накратко? — нетърпеливо вметна Уитикър.

Кели възмутено се втренчи в студените му сиви очи и отмести поглед, едва когато в залата се разнесе лек смях.

— Проблемът е, че моментално го е изхвърлила обратно.

— Е, и какво като е избълвала бисквитките си? — както винаги се отзова креслото Джо.

Кели бутна шапката си нагоре и гневно го изглежда.

— Оказа се, че причината не е в Суки, а в храната. Разгледах менюто и бях изумена. Готви се като в мрачното Средновековие! Кренвирши и хамбургери, напоени с мазнина, мазна пица и още помазни котлети. Преварени зеленчуци, без следа от витамини. Ето какво ядат вашите деца в училище! Днешните американчета са средно с два килограма по-тежки, отколкото връстниците им преди десет години, защото се хранят по ужасен начин. Мисля, че правилното хранене е важна част от доброто образование.

Аудиторията се раздвижи и зашумя. Наложих се да повиши глас, за да я надвика. Не можеше да определи обаче дали бяха съгласни с нея, или не.

— Госпожо Баучър... — прекъсна я Уитикър.

— Бучърд — поправи го тя.

— Госпожо Бучърд, бихте ли ни казали какво точно искате, освен стройни американски деца?

— Разбира се — сви рамене тя.

За шест месеца бе успяла да забрави колко саркастични могат да бъдат мъжете! По-рано би отстъпила пред подобна грубост, но шестте месеца свобода без Лари я бяха променили. Изпълнена с негодувание, тя вдигна глава.

— Разбира се — повтори с достойнство, като килна шапката си назад. — Искам Уест Дартмът да назначи компетентен диетолог за

училищното меню.

— И дума да не става — тросна се Уитикър. — През следващата година не се предвиждат никакви назначения. Освен това госпожа Хигинс вече е определена да отговаря за училищната кухня. Ако имате забележки, обърнете се към нея.

— Вече го сторих — увери го Кели, без дори да се обърне. — Миналата седмица говорихме по телефона. Тя не е посещавала нито един курс по хранене. Каза ми, че сервира подобно меню от трийсет години и възнамерява да го сервира още толкова. И точно това ме безпокои! — Кели смъкна шапката си и развълнувано огледа публиката. — Госпожа Хигинс вероятно е чудесен готвач, но представите за здравословна храна твърде много са се променили. Вземете последните научни доклади или китайските изследвания!

— Нима искате в столовата да се яде с клечки? — язвително вметна Уитикър.

Тя го изгледа гневно, после се обърна към присъстващите.

— Искам да се ограничат мазнините, както отдавна ни съветва Здравната асоциация. На децата трябва да се предлагат разнообразни вегетариански храни, вместо неизменните месни блюда. Необходим им е млечен бар и щанд за салати. Те се нуждаят от повече въглехидрати и по-малко сол, нитрати, холестерин, мазнини...

Тя подскочи от резкия удар на чукчето зад нея.

— Благодарим ви, госпожо Бучърд — отегчено каза Уитикър, — ще го имаме предвид.

Кели насочи шапката си към него.

— Въобще нямате подобно намерение!

Аудиторията зад нея притихна.

— Права сте — с дълбок равен глас отвърна Уитикър, впил поглед в нея. — Смятам, че тази достойна кауза ще почака някоя друга година, когато ще разполагаме с повече средства. — Гласът му премина от ръмжене в съскащ шепот. — Затова, моля, седнете и ни оставете да обсъдим основния въпрос, за който сме се събрали.

Никаква шапка не можеше да ѝ спести срама от подобна грубост. От унижение чак ѝ се доплака. Осъзна, че стои стреснато, с отворена уста и кръвта бавно нахлува в главата ѝ. С нейната бяла кожа, лицето ѝ скоро щеше да пламне като божур. Без да откъсва поглед от него, тя отново нахлупи шапката си почти до ушите. Все пак беше опитала!

Можеше ли да допусне, че ще се сблъска с такъв ограничен, надут негодник?

— Нека продължим нашата работа — с по-спокоен тон продължи Уитикър.

— Хей, почакай малко, Уитикър — изправи се Лийлънд Хауърд. — Въпросът повдигнат от госпожа Бучърд, е изключително важен. Трябва да направим нещо, за да се хранят правилно децата.

— Защо е необходимо? — надигна се слаб побелял господин. — Защо настоятелството трябва да се занимава с всякакви идиотски проблеми? По мое време нямаше никакви обеда. Ако искаш да ядеш, пяхаш парче хляб и късче месо в джоба и хайде на училище. Не се возехме на автобуси, а ходехме пеша. И бяхме много по-благодарни от сегашните деца!

Уитикър удари с чукчето, но други трима скочиха на крака.

— Най-страшното е, че градът е пълен с подобни динозаври, забравили какво е да имаш деца — извика миловидна дама, пренебрегвайки неспирните удари на чукчето. — Вярно, че ще изразходваме част от данъците за тяхното обучение, но я да обърнем листа, дядо. Сега ти плащаш за тях, но после те ще плащат социалната осигуровка на твоите старини. Кой има по-голяма сметка?

— Достатъчно — извика Уитикър, след като жената седна. Без да му обърне внимание, „дядото“ размаха пръст и се опита да ѝ отговори, но се закашля и трябваше да седне.

Кели усети нечия ръка на лакътя си и стреснато се обърна. Едър мъж с бейзболна шапка я избута от микрофона и прочисти гърлото си.

— Достатъчно — повтори Уитикър.

— Да — прогърмя гласът на червендалестия, който се бе залепил за микрофона, — до гуша ми е дошло от съвети към мен и децата ми какво да ядем и какво да пием. Моят старец всеки божи ден изпиваше по шест бири, изяждаше по една пържола и изпушваше по два пакета. И доживя до седемдесет и пет.

— Да, Ралф — чу се силен женски глас, — но на петдесет не можеше да изкачи и пет стъпала, без да се задъха до посиняване. На това живот ли му викаш?

Двамата започнаха да си разменят обиди и Кели се огледа безпомощно. Пред микрофона се бяха наредили шест души, а от

дъното, със смръщени лица идваха още. Други, явно възмутени, се насочваха към изхода.

В бъркотията никой не забеляза как Кели се шмугна на мястото си. Или поне тя се надяваше да е така, докато не срещна присвитите сиви очи, които я пронизваха от високата сцена.

Дейвид Уитикър се бе смъкнал на стола и лицето му едва се подаваше над масата. Скръстените му ръце изразяваха крайно отвращение и умора. В погледа му се четеше такава неприязън, сякаш искаше да я изпепели...

Тя преглътна мъчително и дръпна надолу шапката си. Дали някога ще посмее отново да говори пред него? И дали ще ѝ се удаде подобна възможност при толкова желаещи да се изкажат? Вече не се водеше дискусия, а като че ли състезание по надвикване. Очевидно жителите на Уест Дартмът бяха много загрижени какво ядат децата им в училище. Нямахме обаче две еднакви мнения относно менюто.

Разгорещените спорове продължиха до десет, когато пазачът изскочи пред опашката и обсеби микрофона. Ако искат, могат да спорят цяла нощ, заяви ядосано той, но ще трябва сами да изгасят лампите и да заключат училището.

Повлечена от тълпата, Кели пое покорно към изхода. Чувстваше се като изгонена от час. На вратата обаче нещо я накара да се обърне. Дейвид Уитикър продължаваше да седи на сцената в същата поза, изразяваща умора и отвращение. Дори от това разстояние тя можеше да се закълне, че светлите му очи бяха приковани в нея, единствено в нея.

ВТОРА ГЛАВА

В магазина Кели нямаше нужда от шапка за кураж. На следващата сутрин, застанала зад касата, тя огледа помещението с голямо задоволство. След неописуеми едномесечни усилия нейният диетичен магазин „Природни дарове“ се оформяше според очакванията ѝ.

Рафтовете бяха препълнени с ярки кутии зърнени храни, шишета с кетчуп, доматиен сос или искрящ плодов оцет, бурканчета със соева каша, настъргани рожкови и овесени ядки. Сандъчета с ориз и орехи привличаха окото, а из въздуха се носеше приятното ухание на купищата сапуни от глицерин, невен или лайка. Най-отгоре висяха кошници с папрат и подправки, сякаш за да напомнят, че всичко в магазина е от растения. Малкият вентилатор на тавана игриво поклащаше наредените бронзови звънчета, които весело пееха. Щандът за салати беше готов и вече работеше, а жена от града щеше да я снабдява с различни видове домашно приготвен хляб.

Не ѝ оставаше друго, освен да чака клиентите. Кели хвърли поглед през еркерните прозорци към ярко осветения търговски център на Уест Дартмът. Мястото беше добро, но градът досега не бе разполагал с диетичен магазин, както бе установил бившият ѝ съпруг. Щеше да мине доста време, преди хората да оценят придобивката.

— Дали ястието е така вкусно, както е описано? — попита единствената ѝ клиентка — възрастна жена. Бавно приближи до касата, пусна рецептата на щанда и подреди покупките до нея.

Кели вдигна картичката, на която бе изобразен фирменият ѝ знак — разцъфнало жълто глухарче — и прочете надписа.

— О, да, пикантна юфка с фъстъчен сос. Едно от любимите ми ястия.

Рецептите бяха нейна идея. От двайсетгодишна ги измисляше или избираше от любимите си готварски книги. След раждането на Суки, когато престана да работи в бостънския диетичен магазин, собственост на съпруга ѝ, Кели обичаше да прекарва времето си в

кухнята, за да запълни часовете, докато бебето спеше. И тогава ѝ хрумна, че клиентите на Лари ще купуват по-охотно непознатата стока, ако знаят как да я използват.

След развода, ръководена от същата идея, пренесе рецептите и в своя магазин. Малки прозрачни кутийки висяха на полиците. Във всяка имаше наредени описания за приготвянето на продуктите от рафта. Сменяше рецептите всяка седмица.

Кели огледа покупките, поставени на щанда.

— За приготвянето на ястието ще имате нужда и от малко пресен джинджифил. Имате ли вкъщи?

— Ами, имам малко изсушен и си помислих... — погледна я виновно жената.

Кели се усмихна и поклати глава.

— Пресният джинджифил е незаменим. — Тя пристъпи към близката полица и избра от кошницата малко кафеникаво коренче. — Искате ли да ви дам да опитате? Просто го обелете и нарежете на ситно. Цялата ви кухня ще заухае приятно, а вкусът... — Тя целуна пръстите си.

Жената се отдалечи усмихната и Кели скръсти доволно ръце.

Готова бе да се обзаложи, че пак ще дойде. Лари ѝ се изсмя, когато му съобщи, че възнамерява да открие собствен магазин. Според него тя щеше да фалира за по-малко от година. Но Кели нямаше друг изход. Трябваше да се справи!

Изведнъж осъзна, че се люшка между радост и безпокойство. От шест месеца чувствата ѝ бяха станали неуправляеми — за секунди скачаше от възторг към разочарование и обратно. Само преди седмица майка ѝ, която четеше някаква книга за разведени я увери, че смяната на настроенията е напълно нормална. Не че Елен Бучърд някога се бе развеждала — любимият ѝ съпруг и баща на Кели бе починал преди петнайсет години. Тя обаче твърдо вярваше, че отговорът на всеки житейски проблем е скрит между кориците на някой наръчник. При мисълта за непрестанните майчини напътствия Кели се усмихна и вдигна поглед към новодошлата клиентка, която създаваше впечатление, че различава джинджифил от сен-сен. Беше облечена с фланелка на цветя и протрити джинси, а дебелият ѝ плитък стигаха почти до кръста. Тя се насочи право към рафта с водораслите.

Кели я изгледа със завист. Лари винаги бе харесвал права коса — намираше я за „по-елегантна“, според един от любимите му изрази. Години наред Кели бе изправяла своята, макар че апаратът твърде много я изсушаваше. Тя рязко тръсна глава, за да пропъди мислите за мъжа, комуто напразно се бе опитвала да угоди, и посегна към косата си. От шест месеца не бе ходила на фризьор и тя отново се бе накъдрила. Откакто подряза краищата ѝ, растеше бързо и на дължина би трябвало да е до раменете, ако не стърчеше упорито нагоре като проскубана лъвска грива. Лари би припаднал, ако можеше да я види.

Не трябваше да мисли за него! Всичко бе минало. Край! Не би се върнала обратно, дори да можеше. За да се разсее, тя посегна към шнолите, които бе наредила до касата за по-импулсивните клиенти. Бяха украсени с чудесен букет от копринени цветя, над които на тънки жички се рееха пластмасови колибри. Вчера се бе разсмяла от сърце, когато младият художник ги извади от кутийките. Веднага поръча цяла дузина. Събра бухналата си коса и я заципа с шнолата.

— Страхотно — ухили се клиентката, докато оставяше покупките на щанда.

— Нали? — С рязко движение Кели накара птиците да затанцуват и маркира на касата цената на диетичното тофу. Сумата щеше добре да допълни днешния ѝ оборот. Жената се бе запасила сякаш подготвяше вечеря за Далай Лама и всичките му монаси.

— Хей, та аз ви познавам! — възкликна новодошлата. — Нали снощи вие ги скастрихте за училищните обеда? От години исках да кажа нещо подобно, но все не можех да събера смелост.

— Аз самата не зная как го сторих — призна Кели, — но ако сме две, няма да е толкова трудно. Доста хора се разтревожиха, макар да не им беше ясно какво точно искат. Може би ако излезем на следващото събрание с конкретни предложения...

— Нищо няма да се промени — поклати глава клиентката, докато ровеше в дамската си чанта. — Както сама казахте, сякаш сме в мрачното Средновековие. Сандвичи, сандвичи и пак сандвичи.

— Казах само, че в училищния стол готвят като в мрачното...

— О, по дяволите! Забравила съм си портмонето — прекъсна я жената. Тя вдигна поглед и нервно се засмя. — Снощи плащах на пощальона и...

— Не се безпокойте, и на мен често ми се случва — сковано се усмихна Кели, като потисна първоначалния си порив да ѝ предложи да вземе покупките и после да плати. Така не се прави търговия. Особено, когато Суки зависи от нея.

— Ще върна всичко на мястото му. — Клиентката се изчерви от притеснение.

— О, не се тревожете! Искате ли да ги отделя?

Оказа се обаче, че щяла да отсъства няколко дни. Като продължи да се извинява, тя изскочи от магазина.

— Е, по дяволите! — измърмори Кели и започва да прибира.

— По дяволите ли? — На вратата бе застанала Виктория Ферейра, собственичка на луксозния козметичен салон, разположен до магазина.

— Бях на границата на успеха, но претърпях поражение — обясни Кели и вдигна покупките като доказателство. — Клиентът си забравил портмонето.

— Често го правят — съгласи се Виктория. — Преди месец една хлапачка каза същото точно когато слагах лак на прическата ѝ, отнела ми цял час.

— И ти какво направи? — Кели невинаги одобряваше методите ѝ, но трябваше да признае, че обикновено бяха ефикасни. Въпреки невероятната конкуренция, Виктория преуспяваше вече цели десет години.

— Хванах ножиците и заявих, че ще острижа малката ѝ главица, ако тутакси не позвъни вкъщи да ѝ донесат пари.

— И какво стана? — засмя се Кели и си представи как размахва застрашително някоя тиква срещу задлъжнелия си клиент.

— У тях нямаше никой — призна Виктория. — Започнах да се боя, че ще се наложи да я офъкам, но приятелчето ѝ се разтича и някой от тайфата нехранимайковци му даде пари.

Кели се разсмя и заобиколи приятелката си, за да огледа прическата ѝ. Очевидно сутринта Виктория бе имала време. Отстрани бе оставила снежнобял кичур в контраст с черните къдрици, а косата на челото бе оформена вълнообразно.

— Добре ти стои — каза накрая Кели. — Аз бих изглеждала като цунами. Хората щяха да се спасяват с писъци.

— Ти правиш впечатление и без прическа — увери я Виктория.
— Ех, да имах твоята коса или твоя ръст...

— Веднага ти го отстъпвам! — намръщи се Кели.

Ръстът ѝ бе носил само неприятности. С ореола от яркочервена коса тя стърчеше над всичките си съученици, а искаше да се смеси с останалите момичета и да изчезне. Вярно, първоначално Лари бе привлечен от ръста ѝ, но по-късно започна да се дразни. След първата година от брака им тя напълно изостави токчетата, но и това не помогна.

— Трябва да прибера продуктите. Ще ме заместиш ли за малко?
— Виктория непрекъснато ѝ втълпяваше да не оставя касата без надзор. Кели смяташе, че не е необходимо, но...

— Разбира се. Ще си гризна и малко храна за зайчета, ако може.

— Естествено — измърмори Кели, като натрупа пакетите върху кутията за пици, пригодена за поднос и се отправи към полиците. Бяха си изработили разменна система. Виктория подстригваше нея и дъщеря ѝ, а в замяна получаваше безплатно салати винаги, когато поискаше. Докато подреждаше продуктите, дочу гласа на приятелката си:

— О, здравейте! Какво ще желаете, моля?

— Благодаря. Само ще разгледам — отвърна ѝ плътен мъжки глас и Кели се усмихна доволно.

Да гледат! Утре ще купят. Тя заобиколи рафта и едва не се блъсна в Дейвид Уитикър.

— Вие? — Дежурната му усмивка се стопи.

— Ами... — бе най-доброто, което успя да изрече Кели.

Тя машинално вдигна кутията като щит и килограм тофу, две торби ориз и всички останали пакети се стовариха на пода. Оризът се пръсна около краката им като пясък.

Уитикър се взря в разпилените зърна, после вдигна поглед.

— Не предполагам, че ще ви намеря тук. — Той събра здравите пакети, проучи съдържанието им и направи гримаса. — Поне практикувате това, което проповядвате. — Намръщи се при вида на тофуто и го постави най-отгоре на кутията.

Очите им бяха почти на едно ниво — неговите, може би с няколко сантиметра по-нагоре. Значи бе висок колкото Лари — още една причина да не го харесва. Ако след години, може би стотина,

реши да допусне някой мъж до себе си, той трябва да бъде достатъчно висок, за да не се притеснява от ръста ѝ.

Макар че Уитикър едва ли се чувстваше притеснен. Може би защото бе едър и широкоплещест, а до него тя изглеждаше стройна и нежна. Кели се втренчи в ръката му, която поставяше торбата с ориза обратно на подноса. Сравнена с нейната, китката му бе поне два пъти по-дебела.

— Само пред аудитория ли говорите? — шеговито вметна той.

Иронията му я жилна.

— Не, разбира се. — Тя кимна към пакета в ръцете му. — Може ли да си взема водораслите?

— Нима боклукът в плика са водорасли? — сбърчи орловия си нос Уитикър, докато ги разглеждаше. — Изглеждат доста мухлясали. Виждал съм и по-качествен пеницилин върху някоя престояла консерва.

Кели потисна желанието си да му каже, че той самият е мухлясал. Едва ли щеше да се засегне. Представи си го да се тъпче самодоволно с месни консерви, типично по мъжки, с бутилка бира в ръка.

Освен ако не е женен. Мисълта се появи някак внезапно и Кели несъзнателно погледна ръката му. Нямаше халка. Отмествайки очи, разбра, че Дейвид е проследил погледа ѝ.

Усмивката му не стана по-груба или язвителна, както очакваше. Беше по-скоро... кисела. Сякаш го бе разобличила в провал, който не беше от значение за него.

Или тя просто си въобразяваше? Щом го погледна, киселото му изражение мигновено се стопи, а с него изчезна и раздражението ѝ.

— Белият прах е вид плесен, който подобрява храносмилането. Среща се само при най-висококачествените сортове кафяви водорасли.

Дейвид искрено се разсмя и очите му проблеснаха.

— Наистина ли мислите, че децата ще предпочетат водорасли пред мазни хамбургери или скара, госпожо Бучърд?

— Вкусът е въпрос на възпитание. И колкото по-скоро децата свикнат със здравословната храна, толкова по-добре.

— Вкусът си е вкус — настоя той. — Нормалните деца никога няма да ядат подобен буламач.

— Зная — наежи се Кели. — Не искам в училището да се започне направо с водорасли. Добрият готвач обаче може да направи чудеса от боб и жито. А тофуто поема аромата на продуктите, добавени в него. Може да се смеси с всяко блюдо и съдържанието на белтъчини...

— Добре, разбирам. — Уитикър обаче ни най-малко нямаше вид на човек, който разбира. — Но снощи ясно подчертах, че тази година няма място за превземки. От четири години Уест Дартмът отчаяно се нуждае от нова гимназия.

— Съгласна съм и подкрепям проекта, но...

— Съжалявам, че бях груб, госпожо Бучърд, но изглежда вие не съзнавате какво сторихте — не отстъпваше Уитикър. — Настоятелството се нуждаеше от единомислие — да разтревожи и приобщи родителите. Затова организирахме срещата. И изведнъж се появихте вие и подлудихте всички с вашите сладки сънища за бобенозърнената утопия, която този град, тъй или иначе, никога няма да възприеме.

Пак започваше да се държи грубо. Без микрофона и аудиторията, наблюдаваща унизителната сцена, тя не се чувстваше толкова засегната, но загуби всякакъв кураж. Нещо в нея инстинктивно пожела да отстъпи, както винаги бе отстъпвала на Лари: „Да, скъпи, както искаш. Щом е важно за теб, значи е важно и за мен.“

Кели обаче решително се противопостави на стария рефлекс. Неимоверните усилия, които бе полагала по време на брака, я бяха измъчили. Цели девет години упорито се бе старала да бъде елегантната, одухотворена жена, за която Лари мечтаеше, и накрая се бе провалила. Той така и не разбра, че любимите й занимания — цветята, градината, готвенето, децата, всички дребни удоволствия — не бяха безсмислена загуба на време, а жизнените корени, на които се крепеше нейната индивидуалност.

Когато се разделиха, тя се почувства двойно предадена — веднъж от него и втори път от самата себе си. Тогава се закле да не отстъпва повече от принципите си. А ето че мъжът срещу нея грубо се опитваше да й наложи кое е важно и кое не. Кели изправи гордо глава и го погледна в очите.

— Здравословното хранене не е каприз — заяви тя. — Диетичната кухня е важна част от разумния начин на живот.

Последните проучвания в Луизиана показват, че всяко трето дете има сърдечни смущения. Ето до какво води типичното американско хранене — скъсява живота на децата ни и...

— Предпочитам кратко щастие със сандвичи и кюфтета, пред стогодишен тормоз с подобни боклуци! — посочи той кутията в ръцете ѝ. — Оризова пица с тофу! Не, благодаря! По-скоро бих умрял, отколкото да хапна подобно нещо или да принуждавам бедните деца да го ядат. Никога ли не сте чували, че храната трябва да е вкусна? Тя не е само гориво за поддържане на живота. Храната, както и сексът, трябва да доставят удоволствие. Готвенето е изкуство.

Значи не е чак толкова див. Тя енергично поклати глава срещу обвинението, че здравословната храна задължително е безвкусна. Щом обръщаше внимание на начина на приготвяне на ястията, имаше шанс да се разберат.

— Господин Уитик...

— Какво е това? — втренчи се той в косата ѝ и учудено вдигна вежди. Протегна ръка и перна колибрите, които затрептяха над цветята. Стиснатите му устни трепнаха и се извиха нагоре. Като бутна повторно птиците, Дейвид продължи през смях: — Снощи бяхте с доста странна шапка, но това — поклати глава той. — Струва ми се, че сте се объркали, Бучърд. Тук не е Калифорния, където е пълно с хора като вас.

— Какви сме ние? — студено попита тя, досещайки се, че не ѝ прави комплимент и за да не му даде възможност да докосне отново птиците, рязко се отдръпна.

— Хора, лудо и страстно увлечени — Уитикър погледна лавиците — по ръжено брашно и козе мляко на прах. Пфу! Какви боклуци! — Широките му рамене потръпнаха от отвращение. Завъртя се на пети и гласът му прогърмя: — Боже, има ли нещо за ядене в този магазин? — Пристъпи и взе една кутия. — Вафли с чесън. Нима някой ги яде?

— В момента сте сред храните за животни! — озъби му се тя.

— Нима хората измъчват и домашните си любимци с подобни неща? И какво прави бедният месояден Шаро, когато огладнее? Гризва стръкче ревен ли? Кой умопобъркан садист е открил подобен магазин... — Думите заглъхнаха, когато Кели се потупа по гърдите. — Вие? Това е...

— Моят магазин — довърши тя.

— Мислех, че пазарувате...

Тя поклати глава, без да се смуцава от шнолата.

— Магазинът е мой, господин Уитикър, и след като го намирате за толкова отвратителен...

— Вижте, може би се увлякох... Исках само...

— Неее — с удоволствие повлече тя, — казахте това, което мислите и аз оценявам искреността ви. — Хвана ръката му и го поведе към изхода. Усетила стегнатите мускули под мекото кадифено сако, тя смутено се отдръпна. — За съжаление, подобен начин на мислене води до наднормено тегло и лошо здраве, замърсяване на почвата с отровни торове и пестициди. Хората като вас колят малките телета...

— Не съм заклал нито едно теле — възрази Уитикър и се обърна, но тя го улови за ръкава и продължи да го води.

— Но ядете телешко, нали? И вероятно не подозирате колко растителни белтъчини се изразходват за килограм месо — продължи да го тегли тя покрай зяпналата Виктория.

— Колко? — попита той и хвана пръстите ѝ, за да се освободи.

— Десет килограма — отвърна Кели и погледна изненадано ръката му, обхванала нейната. Бяха стигнали до вратата и тя завърши: — С всичкото зърното, използвано за угояване на добитъка, може да се нахрани целият свят и да няма гладни. Ето какви са налудничавите идеи в този магазин, но тъй като не сте съгласен, бих ви препоръчала бистрото под нас.

— След вашата лекция ще имам нужда от двойна пържола, за да се възстановя — съгласи се той. Смръщените му вежди се превърнаха в тъмна неравна дъга. Очите му бяха ледени.

— Добре, наслаждавайте се! — усмихна се тя най-любезно. Искаше ѝ се да ликува, да се поздравя и да изиграе танца на победата. Наистина бе устояла на самоуверената му грубост! Само преди шест месеца не би го сторила и затова сега бе толкова доволна.

Уитикър я стрелна с поглед.

— Благодаря — каза той и пусна ръката ѝ. После посегна и перна колибриите, които бясно се разлюляха. — Ще се постарая!

Добре се владее, призна Кели, впила свиреп поглед в гърба му. Все пак в този рунд тя водеше по точки. Едва ли ще посмее пак да се подиграва с нея или магазина ѝ.

— Ти току-що изхвърли Дейвид Уитикър — приближи се Виктория.

— Да. Познаваш ли го? — разсеяно отвърна Кели, като все още го следеше с поглед и видя една жена да се обръща след него.

— Аха — измърмори дрезгаво Виктория, също загледана в широкия му гръб. — И ти би трябвало да го познаваш. Нали той е собственика.

ТРЕТА ГЛАВА

— Мислех, че Джо Романо е собственик на търговския център — изстена Кели пред свистящия чайник. С Виктория бяха минали зад щанда, за да изпият набързо по чаша билков чай.

— Джо притежава половината и е управител — обясни Виктория, докато наливаше гореща вода върху торбичките. — Той определя вида на магазините и се договаря с продавачите. Уитикър обаче му е съдружник и се отбива веднъж месечно. Досега не ми е обърнал внимание, въпреки погледите, които му хвърлям — подсмръкна тя и остави чайника.

— Какво е влиянието му върху Романо? — попита Кели. Ако Уитикър не одобряваше магазина ѝ, дали можеше по някакъв начин да прекрати договора?

— Не зная. Чух, че са приятели от детинство. Уитикър се върна преди няколко години от Калифорния.

— Калифорния! Нима е оттам? — Кели се задави с ментовия чай, избран заради успокоителните му качества и остави чашата си. Уитикър бе произнесъл името на щата, сякаш искаше да изчезне от лицето на земята.

— Не, отгук е, но е учил в колеж в Калифорния и после е останал там. Върна се преди две години и веднага се свърза с Джо Романо, който притежаваше парцела. Уитикър пък можеше да проектира и строи. И ето ти го новия търговски център на Уест Дартмът. Вече няма нужда да се ходи чак до Фол Ривър.

— Мислиш ли, че ще ме изхвърли? — разтревожи се Кели.

— Не ставай смешна. Казват, че е богат. А ти си дребна риба. Защо ще се занимава с теб?

— Богат ли е? — трепна Кели. И Лари се бе обградил с богати приятели, след като магазинът му прерасна в търговска верига по източното крайбрежие. Ала хората, с които играеше тенис или чиито яхти посещаваше, бяха много по-изискани от Уитикър. Маратонките и джинсите му не се покриваха с представата ѝ за богат човек. Къде е

златният часовник, който трябва небрежно да поглежда от време на време или радиотелефонът в колата? Гъстата му коса отдавна се нуждаеше от подстригване — непростим пропуск за тълпата около Лари. Беше по-скоро груб, а не наперен като хората, тъпкани с пари.

— Да. Забогатя от строителство като баща си навремето. И вероятно има успех, защото прилага същите методи. Крушата не пада по-далече от дървото.

— Какво искаш да кажеш? — вдигна чашата си Кели и отпи от успокоителния ароматен чай.

— Беше отдавна и не си спомням много добре — призна Виктория, — но баща му имаше солидни връзки. Приятелите му бяха в градския съвет, а той — в архитектурния отдел. Общината притежаваше блатист терен точно под твоята улица. Кварталът с разкривените фермерски къщи. Знаеш го, нали?

Кели кимна. Тя бе наела приземния етаж в сградата, собственост на Лийлънд в най-хубавия квартал край реката. Виктория сигурно говореше за къщите при делтата, която се разливаше широко, преди да достигне залива. Там обаче липсваха дебелостволите дървета, придаващи очарование на тяхната улица.

— Във всеки случай, общината му го продаде на безценица, макар че еколозите го искаха за птичи резерват — продължи приятелката ѝ. — И изведнъж, хоп! Прекатегоризираха го от блатист в жилищен терен и докато се усетят, старият Уитикър издигна цял квартал. Разпродаде го в най-голямата жилищна криза. Тогава се купуваше всичко, особено пък с изглед към залива. Хитрата машинация му донесе един милион печалба, а когато сградите започнаха да се свличат и напукват, вече бе твърде късно. Фондацията, чрез която бе действал, отдавна бе ликвидирана. Не можаха и с пръст да го бутнат. Голям хитрец! — завърши тя с нотка на възхищение.

Кели не споделяше чувствата ѝ. Обгърна я неясно разочарование, подобно на сива лепкава мъгла. Към него се прибави и смътно недоверие. Не че се съмняваше в думите на Виктория. Самата тя твърде често бе наблюдавала подобни действия в името на великата богиня Печалба. Собственият ѝ съпруг например...

— Но защо мислиш, че Уитикър върви по стъпките на баща си? — попита тя, макар да знаеше, че е логично атмосферата вкъщи, примерът в детството...

— Защото се занимава с политика и очевидно има добри връзки също като стария Уитикър. Само месец след завръщането си вече бе член на училищното настоятелство. И познай кой го назначи! Един от старите приятели на баща му, издигнал се в градския съвет. — Виктория допи чая си и шумно тропна чашата на масата. — Политици! Мразя ги до един!

Кели също не ги обичаше, но нали на всеки мошеник се падаха по стотина честни граждани. Твърдението, че гнилата ябълка разваля цялата купчина бе малко пресилено.

— Но каква полза може да има? — възрази тя.

— Сама помисли! Не е семеен и няма деца като другите настоятели. Как мислиш, на кого ще възложат строежа на новото училище, за което така яростно се бори?

— Няма да го направи! — Кели не искаше да повярва, че някой е способен на подобно нещо. Дори Уитикър.

— Нима се съмняваш? — засмя се Виктория и се надигна от стола. — Като че ли неговият старец се спря пред нещо? Създаваш фалшива корпорация, която да участва в търга, и като спечели — ела да видиш! Тя възлага строителството на нашия благороден приятел и всички са доволни. С изключение на останалите участници в търга, и разбира се, на нас, бедните наивници, които ще плащаме по-високи данъци. Но какво да се прави? Това е животът — сви рамене тя.

Сивата мъгла обгърна още по-плътено Кели. Значи не беше по-свестен от Лари.

— Но аз мислех, че го харесваш?

— О, разбира се! При тази външност, какво ме интересува дали е честен! И е богат — усмихна се замечтано тя. — Във всеки случай аз нямаше да го изхвърля от магазина си. — Внезапно хвърли поглед към трите старомодни часовника, които носеше на китката си и изпищя: — Три и петнайсет! Имах уговорка за три! — Тя се втурна към вратата. — Чао, скъпа.

Усмивката на Кели изчезна заедно с приятелката ѝ. Значи Дейвид Уитикър не бе по-честен от Лари. Тя унило се облегна на щанда, обхванала с длани приятно топлата чаша чай.

Виктория успяваше някак си да не смесва нещата: страстта на една страна, обичта — на друга, тук — вярното приятелство, там — възхищението от ловкия мошеник. Също като Лари. Кели обаче не

можеше да разделя чувствата си, колкото и рационален да ѝ се струваше подобен подход. При нея всичко бе някак си свързано. Не можеше да изпитва страст без обич, любов без уважение. И определено презираше мошениците. Вдигна чашата си, после я остави обратно, без да отпие.

— Много лошо — промълви гласно тя, без да си дава ясна сметка какво точно я притеснява.

В шест без двайсет Кели изхвърча с колата си по наклона на подземния гараж. Жената, която я заместваше вечер в магазина се бе забавила и Кели закъсняваше да прибере Суки.

Дъщеря ѝ никак не обичаше да я взимат късно. А и Сюзън Хейуд, която я занимаваше след училище заедно с още три деца, нямаше да бъде особено доволна.

— По дяволите! — промърмори Кели. Откакто остана сама и се налагаше да работи, задълженията ѝ бяха станали прекалено много. Времето изобщо не ѝ достигаше.

Колата пред нея едва се влачеше по отбивката към търговския център. Тя забарабани по волана и пое дълбоко въздух, за да се успокои. Многобройните насрещни коли ѝ пречеха да изпревари и тя разсеяно се огледа.

Не бе виждала друг извънградски базар с подземен паркинг. Широката затревена ивица над гаражите обграждаше постройките. Част от нея бе оформена като привлекателна детска площадка с чудесни пързалки, тунели, люлки и катерушки. През лятото центърът наемаше служители да наглеждат децата, докато родителите им пазаруват. Суки с нетърпение очакваше времето да се затопли, за да играе там.

За по-големите деца имаше отделни площадки за бейзбол и федербал, а в парка бяха наредени градински маси. Малко езеро привличаше любителите на кънки през ясните зимни дни. Нямаше и помен от огромните бетонни площадки, претъпкани с коли и живачни лампи, като в повечето търговски центрове. Тя се чудеше дали идеята за детския кът бе на Дейвид Уитикър.

Но подобно хрумване някак не се връзваше с думите на Виктория. Архитектът, проектирал площадките за игра, явно бе благороден човек — не разглеждаше хората само като купувачи.

Или поне тя така си мислеше. Затова бе настояла да открие магазина си именно тук. Но сега... Тя въздъхна. Площадките можеха да имат и друго обяснение. Умен човек като Дейвид Уитикър, би съобразил, че ще привлече повече клиентела само ако ѝ предложи най-доброто. Търговски център, превърнат в привлекателно място както за децата, така ѝ за възрастните, където мъжете можеха да поиграят бейзбол, а после да се почерпят с бира, несъмнено щеше да преуспее. Вероятно площадките нямаха друга цел.

— Много лошо — промърмори тя и даде газ, след като повлеканът отпред зави към магистралата.

Минаваше шест без десет, когато стигна пред къщата на Сюзън. Суки се бе смръщила като малък рус облак, а Сюзън ѝ се усмихна накриво. С хиляди извинения, Кели качи дъщеря си в колата и бързо потегли.

— Извинявай, Сукумс — опипа почвата тя, когато поеха по черния път край старата кравеферма. Погледна я внимателно и се усмихна, макар и гузно.

Суки бе най-хубавото нещо в живота ѝ — приказна малка принцеса. Не че Кели имаше голяма заслуга за това. Сламенорусата коса, която един ден леко щеше да потъмнее, и невероятно сините очи бяха наследени от Лари. Но Кели беше щастлива. На никого не пожелаваше гъсти червени къдрици и безброй лунички, нито пък светлозелени очи. С малко късмет дъщеря ѝ щеше да се закове на сто шейсет и пет сантиметра като сестрата и майката на Лари. В края на краищата, кое момиче иска да стърчи като жираф?

— Вечно закъсняваш — избухна Суки. — Бащата на Тод дойде навреме, а майката на Моли дори подрани.

— Извинявай, скъпа, но колата на Джейн се повредила и тя закъсня. Случва се понякога.

— По-рано нищо не се случваше — възнегодува Суки и се загледа през прозореца.

Кели сподави въздишката си. Вярно, преди имаше щастието сама да се грижи за нея и Суки бе доволна. Лари отделяше малко време на дъщеря си, но им беше дал сигурност и безметежен уют в околностите на Бостън. В ранна възраст Суки се радваше на всеотдайни майчини грижи и сега ѝ беше двойно по-трудно да свикне. Кели посегна да

погали златистата ѝ главица и се усмихна облекчено, когато детето не се отдръпна.

— Как мина днес в училище?

Когато паркираха в гаража зад къщата на Лийлънд — солидна постройка във викториански стил — слънцето вече залязваше.

— Да похапнем и после ще се разходим — предложи Кели, докато се изкачваха към апартамента.

Разходката заемаше важно място във всекидневието ѝ, заедно с овесените ядки и четката за зъби. В съчетание с диетата бе допринесла двете с майка ѝ да нормализират теглото си. Кели искаше да създаде същия навик и у дъщеря си, така че когато порасне, разходката да се превърне за нея в необходимост като миенето на зъбите.

— Какво да си вземем? — попита тя от кухнята. Стаята бе уютна, с изглед към реката. С малко старание Кели ѝ бе вдъхнала живот — жълта карирана покривка на масата, висящи кошници с босилек, розмарин, мушкато и дъхав здравец. На прозорците бяха подредени още саксии с билки и цветя.

— Не искам водорасли — каза Суки, след като огледа съдържанието на хладилника.

— Добре. Ориз със стафиди и моркови?

— Не! — Суки погледна майка си. — Госпожа Хейуд ни даде чипс за закуска.

— Така ли? — опита се да запази спокойствие Кели. По дяволите! Сюзън много добре знаеше отношението ѝ към подобни боклуци. — Хапнахте ли нещо свястно?

— Ябълки, настъргани моркови и мляко.

— Е, добре. — Хладилникът продължаваше да стои отворен. — А сега какво искаш?

— Замразен банан — веднага отвърна Суки.

Бананите, залети с какао и счукани орехи, бяха за десерт, но Кели се предаде, без да спори. След разходката щяха да вечерят супа от кестени, жито с плодове и зеленчуци и филийка ръжен хляб със сирене. При мисълта за храна, стомахът ѝ болезнено се сви. По-късно, наложи си тя, първо разходката.

Когато двете се връщаха от освежителната трикилометрова обиколка, луксозният мерцедес на хазяина им тъкмо влизаше в двора. Те му махнаха и се дръпнаха да мине. Кели забеляза, че Стефани, шестнайсетгодишната му дъщеря, също се е прибрала. Както обикновено, лъскавата ѝ спортна кола бе залепена до нейната, така че сутринта Кели трудно щеше да се промъкне през вратата. Още една принцеса, но от по-различно естество, помисли си тя.

— Искам да те поздравя за решителността снощи — рече Лийлънд на излизане от гаража. — Доводите ти бяха много убедителни.

— Може би, но какво постигнах? — разочаровано отвърна Кели. — Боя се, че въобще не ме изслушаха.

— Вярно, че настоятелството е пълно с консерватори — придружи я по стълбите той, — но родителите се разтревожиха.

— Да. Хората се интересуват от храната на децата си.

— Как смяташ да действаш? — Лийлънд я изгледа изпитателно.

— Ами... Не зная дали може да се направи нещо. — Потрепери при мисълта за следващото обсъждане на бюджета и съпротивата на Дейвид Уитикър. Нямахше да ѝ даде думата. Цяла нощ можеше да си размахва ръка, а той да не ѝ обръща внимание.

— Какво ще кажеш за една петиция? — предложи Лийлънд. — Ако я подпишат достатъчно хора, настоятелството ще трябва да се съобрази с исканията им.

— Може — поколеба се Кели. Идеята беше добра, но как да обикаля по къщите, когато трябваше да се грижи за магазина и Суки. Имаше и друга, по-важна причина. Лесно общуваше с клиентите в собствения си магазин, където бе компетентна и уверена. Навън обаче бе болезнено срамежлива. Снощи едва бе събрала кураж да говори и бе получила удар през пръстите. — Ще си помисля.

— Моят богат житейски опит ме е научил, скъпа, че работата трябва да се върши. Само мислителите мислят за нея — снизходително се усмихна Лийлънд.

Странно! Хазяинът ѝ нямаше вид на човек, който се занимава с деца или с тяхното хранене, пък и Стефани посещаваше частното училище в другия край на града. Очевидно благородството се проявяваше под най-различни форми, а и тя явно не умееше да преценява хората.

— Ще видим — махна му тя за сбогом.

Може би разговорът щеше да остане без последствия, ако по време на вечерята Суки не бе заявила:

— Моли обядва в стола.

— Така ли, скъпа? — ужаси се Кели, въпреки усмивката си.

— Моли казва, че само бебетата си носят храна от къщи.

Ами сега? Ето го чудовището, наречено детско заяждане, което тормозеше злочестите родители. И с всяка изминала година положението щеше да се влошава, ако не успееше да промени местните нрави. И докато спокойно и деликатно, но съвсем категорично, отхвърляше присъдата на осемгодишния прокурор, наречен Моли, трескаво мислеше как да постъпи. Трябваше да се заеме с петицията.

До сутринта планът беше готов и след двадесет и четири часа влезе в действие.

— Какво ще кажеш? — обърна се тя към Виктория, която се бе отбила на чаша малинов чай.

Фризьорката сви начервените си устни, докато разглеждаше огромната обява в „Дартмът Дейли“.

— „Интересува ли ви храната на децата“ — прочете заглавието тя. — Смятам, че наистина ще ги заинтригува. Тук ли ще бъде подписката?

— Къде другаде? Всички знаят търговския център и могат едновременно да напазаруват. А и само тук ще ме намерят.

— Струва ми се разумно. А къде е петицията?

— Ето я! — Кели измъкна една папка изпод щанда. Петицията изискваше да се назначи диетолог, който да изготви училищното меню, съобразно препоръките на Здравната асоциация. В нея се настояваше за ограничаване на мазнините, холестерина и тлъстините и за избор между месни и вегетариански блюда. Отдолу имаше графа за името и адреса. Първа, със замах, се бе подписала Кели, а след нея...

— Вече си събрала осем подписа? — ахна Виктория. — Та ти отвори само преди...

— Извинете! — прекъсна я една жена и кимна към папката. — Това ли е петицията?

До обяд подписите бяха четирийсет и три. Към два часа, когато за последен път хвърли поглед към листа, имаше шейсет и един. Нямаше нито миг спокойствие. Преди да подпишат, хората се спираха да поговорят с нея или да разгледат магазина. Повечето си купиха по нещо. Навалицата привлече и други клиенти.

Когато привечер Джейн дойде да я смени, тя реши да остане. Суки се пързеляше с Тод, така че нямаше защо да бърза. Точно когато за четвърти път обясняваше разликата между кетчуп и пикантен сос, забеляза Дейвид Уитикър да си проправя път сред множеството. Смръщените му вежди и вирнатата брадичка подсказваха, че визитата не е приятелска. Кели инстинктивно понечи да се смеси с тълпата, но той светкавично се насочи към нея.

— Нека поговорим! — Предложението прозвуча по-скоро като заповед.

Изведнъж Кели изпита облекчение, че днес бе взела шапката си. Докато Уитикър я водеше през магазина, стиснал здраво лакътя ѝ, тя нахлупи периферията над очите си. Трябваше да се сниши, докато отмине бурята.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дейвид Уитикър я отведе мълчаливо под клонестото дърво пред магазина. Без да я пусне, той повдигна периферията на шапката и откри очите ѝ.

— Трябва да спрете!

— Да спра какво? — втренчи се тя във вената, пулсираща на врата му. Същото туптене долавяше и в пръстите, стиснали здраво лакътя ѝ.

— Трябва да прекратите петицията. Две образователни каузи едновременно са твърде много за града. Отклонявате част от привържениците ни точно когато най-много се нуждаем от тях.

— Не искам да попреча на кампанията за новата гимназия, господин Уитикър — с разтреперан глас каза Кели. — Дъщеря ми учи в местното училище и най-малко бих желала да ви навредя.

— Но точно това правите! Внасяте разцепление сред хората, които милеят за образованието. Всички единодушно трябва да подкрепят финансовия заем, а не да се разделят на две. Тези, които не дават пет пари за образованието, ще ни сочат с пръст и ще ви използват като пример, че се пилеят пари за несериозни хрумвания. Така ще имат повод да гласуват против.

Сигурно би го слушала по-внимателно, ако пръстите му не изгаряха ръката ѝ. Нима си въобразяваше, че може да я държи, сякаш бе заловил крадец? Той ли ще ѝ нарежда какво да прави?

— Здравословната храна е нещо сериозно, господин Уитикър! Досега съм събрала шейсет и един подписа — вметна тя и се сепна от рязкото мръдване на пръстите му. Кожата ѝ пламна.

— Шейсет... — Той тихо изруга и погледна към магазина. Джейн връчваше списъка на следващата жена. Уитикър се обърна отново към Кели и продължи с по-спокоен тон. — Може би сте права, че е необходима известна промяна в училищното меню.

Тържествуващата ѝ усмивка застина при поредното помръдване на ръката му, но нямаше как да се дръпне точно сега, когато ѝ

засвидетелстваше известно разбиране.

— Факт е обаче, че преднамерено или не, вас ви използват — продължи той. — Повярвайте ми! В политиката го наричаме отвличане на вниманието.

Как да повярва на човек, който смята да си напълни джобовете от строежа на новото училище?

— Никой не ме използва. Предложението е мое.

— Да, но те са доволни от него. Не познавате политиката в Уест Дартмът. Играта тук е груба и те са готови на всичко за постигане на целта си. — Кели вдигна вежди. Не вярваше в заговори или в страшните и безлични „те“. — Ще ви насърчават, докато провалите кампанията ми, а след това ще гласуват и против вас — настояваше Уитикър.

— Е, какво предлагате? Да се откажем и да се приберем?

— Не. — Той сякаш не забеляза иронията ѝ. — Да се съюзим! Да сключим сделка.

— Каква сделка?

— Ще подкрепя каузата ви, ако вие подкрепяте моята — отвърна той с усмивка, с която би могъл да продаде сняг на ескимосите.

— Какво се крие зад всичко това? — рече тя, сепната от неочакваното обаяние на усмивката му.

— Няма нищо скрито — засегна се Дейвид, — но не можем да осъществим едновременно двата проекта. Затова тази година...

— Няма да се споразумеем, Уитикър — поклати глава Кели.

— Трябва да отстъпите! Децата чакат новото училище от четири години.

— Безспорно децата са най-важни, но те ядат нездравословна храна още от първи клас. Кое е по-важно? Да имат здраво сърце или нова сграда? Освен това — продължи тя, без да му даде възможност да отговори, — не съм съгласна, че каузите си противоречат. Избирателите могат да одобрят и двете. Вегетарианската храна е много по-евтина и с течение на времето ще ви спести средства. Така че — дръпна ръката си тя, — ще продължа подписката си.

— Ще я продължите на друго място — тросна се Дейвид.

— Какво?

— Прочетете договора, Бучърд. Всякакви петиции, плакати и други политически прояви трябва да се съгласуват с ръководството на

комплекса. Не е необходимо да ходите до канцеларията. Отговорът е отрицателен.

— Но... Хо... — Тя свали шапката и изумено се втренчи в него. — Къде се намирате, Уитикър? В Китай? В България? Или в Русия по времето на Сталин?

— Съкрати свободололюбивата си реч — скръсти ръце той.

Искаше ѝ се да го цапардоса или да тропне възмутено с крак. Вместо това запокити шапката си, която се удари в най-ниския клон, отскочи и Дейвид ловко я улови. Кели бе започнала да почервениява от гняв, а той сякаш всеки момент щеше да избухне в смях.

— Чудесно, Уитикър. — Тя грабна шапката си, връчена ѝ най-учтиво. — Прави каквото щещ. А знаеш ли аз какво ще сторя?

— Какво?

— Ще обясня на всички желаещи, че не могат да се подпишат, защото Дейвид Уитикър иска да им запуши устата.

— Хей, почакай малко — намръщи се той.

— Освен това, довечера ще напиша писмо до „Дартмът Дейли“ или не, ще дам обява на цяла страница, че си против свободата на словото в Уест Дартмът. Доволен ли си?

— Не — едва чуто промълви той.

На свой ред Кели сподави усмивката си. Не ви се нрави нали, господин Политик, сякаш казваха очите ѝ.

— Не е необходимо, Бучърд — добави сковано Дейвид. — Щом толкова държиш, продължавай и забрави думите ми. Но запомни: петицията нищо няма да промени. Настоятелството определя бюджета и, без да обръща внимание на подобни щури идеи, ще се пребори за училището. Набий си го в главата и размисли!

Никой досега не я бе ядосвал толкова много. Вероятно я смяташе за смахната, но бе по-добре да си луд, отколкото ограничен, твърдоглав, непоносим, лицемерен...

— Знаеш ли — смекчи тона си той, — като почервенееш, луничките ти изчезват.

Тогава трябваше да се навърта по-често около него! Така щеше напълно да се отърве от тях. От подигравката лицето ѝ пламна още повече.

— Извинете... — До тях застана жена с две пазарски чанти, пълни догоре с диетични храни.

— Охо! — някак си успя да се усмихне Кели. — Вие сте изкупили стоката ми!

— Почти — засмя се жената. — Искях само да ви благодаря, че сте открили такъв чудесен магазин. Разбрах за него от петицията. Прекрасна идея! Ще се обадя на сестра си, за да се подпише и тя.

— Чудесно! Позвънете и на приятелите си. — Тя хвърли поглед към Уитикър, за да се убеди, че ги чува и язвително му се усмихна. Злорадството бе чуждо на природата ѝ, но в случая се чувстваше безсилна да го преодолее.

— Ах, красива хитрушо! — Той я изгледа ледено и посочи претъпкания магазин. — Каква по-добра реклама от това да застанеш начело на свещения кръстоносен поход! Пет пари не давате за храната на децата, интересувате се само от звъна на монетите!

— Не — възрази Кели. — Искам да кажа, радвам се, че идват да пазаруват, но никога не съм...

— Правилно — продължи Дейвид. — Това е безплатна реклама, която засяга само няколко хиляди деца. Дребна работа! Е, радвай се, Червенокоске! — Той бързо се отдалечи.

— Не е вярно — прошепна тя. — Не съм и помислила да... — Тя се обърна към витрината. Кой знае защо, оживлението в претъпкания с купувачи магазин вече не я радваше.

— Колко подписи събра? — попита я майка ѝ, седмица по-късно.

Хелън Бучърд следеше събитията от Аризона, където работеше като готвачка и учител по йога в един от здравните центрове. В него попадна първо като клиент, когато с Кели вече бяха свалили около двайсет килограма. Мястото я възхити и веднага след лечебния курс тя подаде документи за работа.

— Сто и четиринайсет — отвърна Кели.

— Никак не е лошо!

— Но не е достатъчно, за да се стресне училищното настоятелство. — Тя погледна Суки, свита на дивана и погълната от току-що взетата от библиотеката „Черна красавица“. — Сякаш изнесох проповед на църковния хор. Миналата седмица всички запалени вегетарианци дотичаха да се подпишат, после темпото спадна. Ще изчакам още няколко дни и вероятно ще изпратя петицията по пощата.

— Нямахте куража да се изправи на събранието под снизходителния поглед на Уитикър. — След обявата търговията ми потръгна. Преди пусках редовно реклами, но едва петицията привлече клиенти.

— Чудесно!

— Да, но се чувствам гузна. Не искам да го смятат за номер. — Кели събра току-що измитите картофи, нареди ги на дъската за рязане и взе ножа. — Дали да не подаря част от печалбата си за новото училище?

— Да не си луда! — извика Хелън. — Ще бъде цяло щастие, ако се задържиш. Повечето магазини се провалят още през първата година. Точно сега трябва да си твърда.

Хелън имаше опит. След смъртта на съпруга си бе отворила малък павилион за пържена риба в крайбрежното градче, северно от Бостън, където живееше. Кели обикновено ѝ помагаше след училище. Похапваха риба с картофи и печени миди, но работата не бе никак лесна. Печалбата бе минимална.

— Права си. — Кели започна да реже картофите.

— Какво ще правиш, ако петицията не успее? — попита Хелън.

Кели погледна купчината пред себе си и остави ножа. Защо всички се надяваха на нея? Само преди час Лийлънд Хауърд ѝ зададе същия въпрос.

— Не зная — призна тя.

— Трябва да измислиш нещо — настоя майка ѝ. — Тръпки ме побиват, като си спомня как се тъпчехме. Ако не бяхме спрели, сега нямаше да съм жива.

— Така е — съгласи се Кели. Взе едно яйце от кутията, чукна го и отдели жълтъка.

— Може би се нагърбваш с непосилна задача. Вместо да се захващаш с целия град, по-добре да започнеш с едно училище.

— Училището на Суки?

— Разбира се. Защо не привлечеш на своя страна директора? Или готвачите? Убеди ги колко лесно могат да променят менюто, колко е вкусна храната и колко средства ще спестят, ако ограничат месото.

— Добра идея! — възкликна Кели, докато пяха тефлоновата тава във фурната.

Във вторник тя се запъти към училището на Суки. Бе си уговорила среща с директора, господин Татъл.

Очакваше да види учтив възрастен джентълмен, който усмихнато наблюдава учениците през дебелия стъкла на очилата си. Когато секретарката я въведе в просторния кабинет, Кели реши, че е станала някаква грешка. Зад разхвърляното бюро се бе разположил мускулест треньор.

Предположенията ѝ се потвърждаваха от златната купа, оформена като топка за ръгби, с която бе затиснал папките пред себе си. Освен това имаше дебел врат, мускулести рамене и широк гръден кош, който времето и житейските удоволствия бяха превърнали в полегат склон към сто и двацет сантиметровата му талия. На стената зад него бяха окачени снимки на по-младоликкия вариант на същия мъж, сред ухилените физиономии на гимназиалния отбор.

— Господин Татъл? — попита Кели с надеждата, че греша.

— Госпожа... — Татъл хвърли поглед към някакъв лист сред купчината документи. — Госпожа Бучърд, нали? Седнете, седнете. С какво мога да ви бъда полезен?

Щеше да бъде по-трудно, отколкото предполагаше.

— Ами, чудех се... — Прекъсна я рязко почукване и вратата мигновено се отвори.

— Бил, секретарката ти вероятно е отскочила за кафе и аз... — Дейвид Уитикър се сепна при вида на седналата пред бюрото Кели. — Вие? — отбеляза сухо.

— Познаваш ли госпожа Бучърд? — сърдечно попита Татъл.

— Да, срещали сме се, но едва я познах без шапка.

Шегата не ѝ допадна. С голямо усилие на волята бе оставила шапката си в колата.

— Отбих се само да взема сметките за учебниците, ако са готови. Ще дойда по-късно.

— Хей, почакай! — извика Татъл. — Имам няколко въпроса към теб. С госпожа Бучърд ще свършим за две-три минути, нали?

— Няма да отнеме много време — мрачно се съгласи тя. Само това ѝ липсваше! Да го убеждава пред Уитикър.

Дейвид обаче се обърна с гръб, щом тя започна заекващо да произнася старателно подготвената си реч. Бръкнал в джобовете си, той се загледа в снимките на стената. Но гръбът му я разсейваше не по-

малко от лицето. За разлика от бившия треньор, Уитикър бе строен, с добре сложено атлетично тяло и широки рамене. Испита желание да го докосне...

Ужасена от мислите си, тя се сепна и откри, че се е оплела и непрекъснато повтаря:

— ... пържени картофи... пържени картофи...

— Какво имате против пържените картофи? — учудено се намръщи Татъл. — Аз много ги обичам.

Уитикър се извъртя, сякаш искаше да види нещо в отсрещния ъгъл и Кели забеляза широката му усмивка. Лицето ѝ пламна.

— Да, господин Татъл, но изпържени, те вече не са зеленчуци. Все едно да приемем, че кетчупът е зеленчук.

— А нима не е? Кетчупът се прави от домати, така че какво да го наречем? Животно? Минерал? — засмя се на собственото си остроумие той. — А пържените картофи се правят от картофи или не съм познал?

— Да, но знаете ли колко мазнини съдържат? — попита тя с чувството, че тъпче на едно място. За всичко бе виновен Уитикър, който сега разглеждаше тавана, но вдървената му поза ѝ подсказваше, че едва сдържа смеха си.

— Нямам понятие — усмихна се незаинтересовано Татъл.

— Прекалено много! — тросна се тя. — Освен това веднъж седмично сервират пица с пипер и кашкавал.

— Само веднъж ли? Аз ям пица през ден.

— Да, личи си — съгласи се разсеяно тя, докато трескаво се чудеше как да го убеди. Думите ѝ увиснаха във въздуха и сякаш отекнаха в настъпилата тишина.

— Личи ли си? Хм, какво искате да кажете? — Усмивката изчезна от лицето му и той вирна брадичка, сякаш гледаше съдия, отсъдил погрешно наказателен удар.

— Не исках да кажа... Имах предвид... — Кели търсеше деликатен начин за отстъпление, но без да иска прикова очи в огромния му гърбук.

Татъл проследи погледа ѝ и възмутено се втренчи в нея.

— Това ли имате предвид? — плесна се той по корема, предизвиквайки силно мъртво вълнение. — Всичко тук е само

мускули, госпожо. Ударете ме с бейзболна бухалка и тя ще отскочи. Не ми ли вярвате?

— Ами аз... — безпомощно поклати глава Кели. Не умееше да се преструва и имаше чувството, че е попаднала в някакъв кошмар.

Уитикър вече надничаше, ухилен до уши, през рамото на Бил.

— Не ми вярвате! — скочи на крака Татъл и направи опит да прибере корема си, който се дръпна на сантиметър и отново се отпусна. Бил го изгледа намръщено и се удари в гърдите. — Хайде, опитайте!

— Господин Татъл, убедена съм, че сте в отлична форма за човек, който е на месо и картофи, но въпросът е друг — заекна Кели. — Дори господин Уитикър, който изглежда толкова... Толкова стегнат, може да има проблеми със сърцето, ако не следи мазнините.

— Значи Уитикър е стегнат, а аз не съм? — изрева Татъл и се втренчи в Дейвид, който невинно разпери ръце. Директорът се обърна рязко към нея.

— Нищо подобно не съм казала! — отчаяно извика Кели. — Не правя индивидуални преценки, а просто искам да огледам кухнята в училището и да поговоря с готвачите за промени...

— За диета от боб или спанак, в които, вие, манияците, сте влюбени. Шегувате се, госпожо! Голямата Берти ще ви изяде с парцалите, ако стъпите в кухнята ѝ, а след това ще се разправи и с мен. Да не съм луд!

— Но става дума за доброто на децата — настоя Кели.

— Зависи от гледната точка, нали?

— Ще ви докажа с факти и цифри, че не е въпрос на лично мнение. Ако анализираме съдържанието на мазнини, според препоръките на Здравната асоциация...

— Дейв, ти как мислиш? — обърна ѝ гръб Татъл.

Уитикър изведнъж стана сериозен. Само очите му все още искряха. Изгледа първо директора, после Кели.

— Мисля, че това е твоето училище, Бил — лицемерно отвърна той, без да сваля очи от нея. — Тук ти решаващ.

— Точно така! — енергично кимна Татъл. — Аз решавам и ето какво ще ви кажа, госпожо... Как ви беше името? Бутче? Ама че име за любител на зеле!

— Бучърд — процеди тя през зъби.

— Добре. Та ето какво, госпожо Бучърд. Имам много по-важни проблеми за решаване от това дали кетчупът е зеленчук, или не. Цялото училище ми е на главата. Благодаря за идеята, но тя е неприложима за Уест Дартмът. Покажете на едно дете стръкче зеле или друга ваша трева и то панически ще избяга. Щом не ви харесва как готви Берти, давайте на детето си храна от къщи. Какво ще кажете? — пристъпи напред той.

— Всичко е наред с моето дете, но... — промълви Кели, докато Татъл я избутваше от кабинета. Успя да зърне за последен път Уитикър. За нейно учудване, той не се усмихваше.

— Добре. Проблемът е решен. Давайте на детето си зеле, а останалите ще ядат пица — затръшна вратата той.

Кели стисна зъби, като едва се сдържаше да не ритне вратата.

А Уитикър въобще не ѝ помогна. Стоеше си с ръце в джобовете, докато Татъл я унижаваше.

Всичко зависеше от нея. Трябваше да се бори!

— И сама ще се справя! — внезапно реши Кели. — И никой, особено пък Дейвид Уитикър, не може да ме спре!

ПЕТА ГЛАВА

— Защо да не дойда? — настоя Суки и долната ѝ устна застрашително затрепери.

— Скъпа, колко пъти ще ме питаш?

— Сериозно те питам! — Суки ритна някакво листо в канавката.

— Аз също! Колко пъти? Три? Четири?

Кели погледна часовника си. Имаха време за още един километър, преди да сменят посоката, за да се приберат по светло.

— Четири — измърмори Суки.

— И какъв беше отговорът? — Кели се загледа в дебелостволия дъб, засенчил улицата пред тях. За вечерната разходка бяха избрали нов маршрут: минаха през квартала, построен от бащата на Дейвид, и прекосиха реката по моста. Сега отминаваха няколко красиви къщи, обрасли с бръшлян.

— Каза, че не мога да дойда, защото събранието ще продължи до късно — намусено я цитира детето.

— И ще ти бъде скучно. Ще се говори само за пари, миличка. Повярвай, с Дарлийн ще ти бъде много по-приятно. — Кели би предпочела и тя да си остане вкъщи, но макар да бяха минали цели два дни от безплодния разговор с господин Татъл, възмущението ѝ не отслабваше. Възнамеряваше да се изкаже довечера и нека само Дейвид се опита да я спре.

— Не — възрази Суки, — с Дарлийн е скучно. Тя непрекъснато говори по телефона с глупавия си приятел.

— Виж! — с облекчение извика майка ѝ. — Зайче. Можеш ли да пипнеш опашката му?

Това беше тяхната игра. Кели можеше да приближи на двайсетина крачки. Рекордът на Суки бе по-скоро два пъти по толкова.

— Мога! — Дъщеря ѝ запристъпва бавно по тревата.

Усмихната, Кели наблюдаваше от тротоара напрегнатите ѝ движения. В този миг иззад ъгъла изръмжа пикап и се насочи към тях.

Проклятие! Тя вдигна ръце и направи знак на шофьора да намали. Да мисли каквото си ще. Суки трябва да спечели.

Вместо само да забави, пикапът рязко спря.

— Искате ли нещо? — попита Дейвид Уитикър и свали стъклото.

Само това й липсваше! Сърцето й лудо заби.

— Не знаех, че сте вие. Трябваше само да намалите. Дъщеря ми се промъква към едно зайче. — Тя кимна към Суки.

Уитикър вдигна вежди, после погледът му се върна на Кели.

— Мислех, че сте вегетарианци. Или яхнията от див заек не се брои?

— Да не мислите, че... — Тя млъкна, забелязала широката му усмивка. Явно се шегуваше.

— Е, няма да кажа на горския — увери я той. — Изяжте всички зайци наоколо, с изключение на моите.

— Вие имате зайци?

— Два. И всяка пролет танцуват из двора ми — подсмихна се Дейвид. — Месец след това плъзват множество малки зайчета.

Сякаш огнена лава я изпепели отвътре, щом срещна очите му. Беше студено, но отвътре я изгаряше неясен копнеж...

— Не възнамеряваме да посещаваме двора ви — успокои го Кели и отново се обърна към дъщеря си. Погледът му я докосна като нежна пареща милувка и тя запристъпва нервно. Суки бе само на четирийсет крачки от зайчето. Щеше да постави нов рекорд.

— Може ли да не присъствате на днешното събрание? — рече Уитикър.

Кели го погледна през рамо. Трябваше да се очаква. Топлотата му беше просто примамка. Сега започваха условията.

— Ще обсъждаме проекта за новото училище — продължи той. — Трябва да заинтригуваме и спечелим всички на наша страна. Не бива да се отвличаме...

— Знаете, че не мога — прекъсна го тя.

— По-точно не искате — топлотата в гласа му напълно изчезна.

— Добре, не искам. Довечера ще връча петицията си на училищното настоятелство. — Преди срещата възнамеряваше да раздаде около петстотин екземпляра с анализа на мазнините в три училищни ястия, сравнени с препоръките на Здравната асоциация. Не

бе събрала достатъчно подписи, но може би заедно с фактите щяха да направят впечатление.

— Колко души се подписаха? — присви очи Уитикър.

— Достатъчно — каза тя. През седмицата петицията се бе попълнила с няколко инцидентни подписа и наброяваше само сто двамайсет и две имена, но защо да му го казва? — Предостатъчно за вниманието на всяко уважаващо себе си настоятелство.

— Ще провалите всичко!

— Не съм съгласна! — Какво ще провали? Надеждите му за ново училище и добра печалба?

— Мисля, че търсите само евтина реклама — нападна я той.

Кели искаше да се защити, но не знаеше как. Затова сви рамене и се обърна към Суки. Дъщеря ѝ бе замръзнала като статуя, а ушите на зайчето тревожно помръдваха.

— Значи имам щастието да сте ми съседни? — внезапно смени темата Уитикър.

— Живеем отвъд реката — подмина иронията му тя. — Наели сме приземния етаж на Лийлънд.

— Аха, трябваше да се досетя!

Какво искаше да каже? Кели понечи да попита, но в този момент дъщеря ѝ изпищя. Свил уши, заекът тичаше към храсталака, сякаш сто хрътки го следваха по петите.

— За малко да го хванеш! — засмя се Кели и тръгна към нея.

— Бях съвсем близо. Виждах как си мърда мустаците.

Кели я хвана за ръце и победоносно я завъртя.

— Още малко и щеше да го почешеш по ухото! Ти си моето невидимо момиче, нали?

Обърна се и откри, че не само заекът е изчезнал.

— Стана студено, скъпа — потрепери Кели, загледана след пикапа. — Хайде, да се връщаме.

Два часа по-късно тя тичаше по стълбите към гаража. По дяволите! Не можа да тръгне навреме. Дарлийн безгрижно бе закъсняла с цели двамайсет минути!

Кели изкара колата на заден и докато завиваше усети, че воланът не ѝ се подчинява.

— О, боже! Не може да бъде.

Оказа се, че може. Предната ѝ гума бе сплескана като мекица. Как така? Нали беше съвсем нова! Кели я ритна и отчаяно се огледа. Да извика такси? Невъзможно! То трябваше да дойде чак от Фол Ривър! Да помоли някой да я закара? Но кой? Хауърд очевидно също бе на събранието.

Сменяй гумата, Кели, каза си тя. Не беше го правила, но едва ли бе толкова сложно. Имаше инструменти и джобно фенерче.

Ако си въобразяваш, че една нищо и никаква гума ще ме спре, Дейвид Уитикър... Тя се сепна от собствените си мисли. Нима допускаше, че би могъл...

— Не, не е възможно — прошепна.

Но защо я попита къде живее, когато разбра твърдото ѝ намерение да присъства на събранието и да се бори?

Не, не можеше да бъде толкова непочтен. Просто бе минала върху пирон. Погледна часовника си и стисна устни. Събранието щеше да започне след десетина минути.

След много усилия успя да вдигне колелото с крика и едва тогава разбра, че първо е трябвало да разхлаби гайките. Сега щом натиснеш гаечния ключ и гумата се завърташе. По дяволите!

— Боби! Ти ли си, Боби? — тихо извика някой. Кели се изправи точно когато бавачката надзърна зад гаража.

— Не, Дарлийн. Аз съм — отвърна тя. — Чакаш ли някого?

— Госпожо Бучърд! Вие... Още ли сте тук? — изписка уплашено момичето.

— Да, Дарлийн. Спуках гума. — Кели остави ключа. — Затова промених намерението си. Ще остана вкъщи. — Нямахме да излиза вече, докато не намери някоя сигурна жена. — Ще ти платя и можеш да си вървиш. — Тя проследи погледа на Дарлийн и в сянката на люляка забеляза нечия върлинеста фигура. — О, чудесно. Ще си имаш и компания.

Докато наблюдаваше отдалечаващите се тийнейджъри, думите на Уитикър отново прозвучаха насмешливо в съзнанието ѝ: „Политиката в този град е мръсна работа“. Е, случайно или нарочно, той спечели този рунд, но в следващия инициативата щеше да бъде нейна.

Като се върна вкъщи, Кели написа писмо до „Дартмът Дейли“, което излезе още на другия ден на първа страница, под заглавие

„Вредно ли е училищното меню?“. Но за съжаление статията не донесе очаквания резултат. И Кели реши да действа по-настъпателно.

Във вторник тя паркира колата си зад училището и излезе от нея с шапката, подбрана специално за целта. При тази тежка задача би трябвало да вземе шапката си за кураж, но сега искаше да привлече и очарова децата. Носеше широкопола сламена феерия с голяма червена квачка по средата. Под крилата ѝ надничаха две жълти пиленца. Суки винаги се размиваше при вида на сладникавото творение. Кели я намести на главата си и извади плетената кошница от багажника.

Преди да влезе на пръсти през служебния вход, тя огледа съдържанието ѝ със смесени чувства. Приготвянето на шестстотинте плодови курабии ѝ бе отнело две нощи и с тях възнамеряваше да съкруши теорията на господин Татъл, че децата не обичат диетична храна. Майките също ще ги харесат, мислеше Кели. Всъщност тя бе толкова уверена, че във всяко пликче бе поставила и рецептата за приготвянето им, заедно с тревожния анализ на три от училищните храни. Последният лист в пакета бе екземпляр от петицията, която родителите трябваше да подпишат и изпратят на училищното настоятелство. Трябваше само да раздаде пликчетата на децата, за да ги занесат вкъщи.

Тя се промъкна крадешком в стола на училището. Най-напред я порази шумът. Острите гласчета на децата отекваха пронизително между бетонните стени. Кели спря и се огледа.

Цареше невъобразима бъркотия. Столът жужеше като кошер. Децата се въртяха, побутваха, смееха и си разменяха сандвичи и закачки през масите. Учениците на дългата опашка скачаха весело и нетърпеливо, в очакване да получат храната си на шубера. Високият плешив учител в другия край на залата огледа със свиреп поглед хаоса и внезапно извика:

— Тишина! Трета смяна да си получи храната!

Столът моментално утихна. В следващия миг Кели разпозна във властния тиранин кроткия господин Пийбоди — учителят на Суки, с когото се бе запознала на родителската среща. Докато осмисляше метаморфозата, една редица стана и тихо се нареди на опашката. След три секунди децата отново заподскачаха и се закискаха, а шумът нарасна като прииждаща вълна. Свирепото изражение на господин

Пийбоди премина в стеснителна усмивка, щом се обърна към колежката си, застанала до него.

В общия хаос Кели оставаше незабелязана. Беше по-добре да раздаде повече пликчета, преди да ѝ се наложи да дава обяснения. Започна от най-близката маса, като се усмихна на шестте момичета край нея.

— Здравейте, деца. Казвам се Кели и нося подарък за вашите майки. Ще им занесете ли тези курабийки? — Тя раздаде шест пакетчета.

— Кокошка ли имате на главата си? — най-сериозно я попита тъмнокосо момиченце.

— Да, и две пиленца. Вижте! — наклони шапката си тя. Децата възторжено изпищяха. — Моля ви, не забравяйте да отнесете курабийките право у дома.

— Какво е това? — подозрително я изгледа слабо луничаво момченце, когато раздаде нови шест пакета на съседната маса.

— Сладки за вкъщи — усмихна се тя на всички момчета от масата, които сочеха шапката ѝ.

С усмивки, обяснения, убеждения и дори кудкудякане, когато я нарекоха „госпожа Кокошката“, Кели почти бе обиколила масите на първия ред, и изведнъж някой я потупа по рамото.

— Извинете, какво правите? — строго запита господин Пийбоди.

— Господин Пийбоди, не ме ли помните? Аз съм Кели Бучърд, майката на Суки — усмихна се ослепително тя и остави кошницата си на първата маса от втория ред. — Запознахме се миналия месец, когато дъщеря ми постъпи в класа ви. Добре, че се сетих, тя тук ли е?

— Има час по рисуване — измърмори той. — Но какво е това?

Кели му връчи един плик.

— Искам децата да го занесат вкъщи на родителите си. Отворете го и всичко ще ви стане ясно.

— Н-но вие... — заекна той, когато тя се обърна към следващата маса.

Децата вече бяха раздали пликете по целия ред.

— Браво! — засия Кели и потупа малко тъмнокосо момче.

— Не може така да раздавате храна! — възрази учителят, който бе извадил писмото от плика. — Ами ако е отровна или...

— Господин Пийбоди — поклати глава Кели, — хайде, нима не ме познавате? Вие учите дъщеря ми. Допускате ли, че ще дам отрова на нейните приятели? Посред бял ден и пред толкова свидетели! Нали прочетохте от какво са направени? Настъргани моркови, черно брашно, меласа, кисело мляко, канела, сини сливи и капка зехтин. Ако ви е страх от отрова, попитайте какво слагат в тези пасти! — кимна тя към подноса на най-близкото дете. — Те са пълни с вредни мазнини, яйца, холестерин, бяло брашно с ниска хранителна стойност и захар, която също не е полезна за децата.

Кели приближи към следващата маса, където отново показва смешната си шапка и повтори обясненията. През това време господин Пийбоди зае заплашителната си поза и призова поредната смяна да се нареди на опашката. След това отново се затътри след нея.

— Госпожо Бучърд, може би сте права. Всъщност жена ми също избягва холестерина, но все пак... — Той безпомощно погледна учителката, която се бе приближила. — Не може просто така...

— Добре! — Кели взе една курабия и я разчупи на две. — За да сте сигурен, аз ще изям половината, а вие опитайте другата. — Тя лапна парчето и се придвижи към третата редица.

— Това е за мама. Да, това е кокошка, а не петел. Ето пиленцата. — С крайчеца на окото си забеляза, че учителката изхвърча през главния вход.

— Не ги отваряйте! — прогърмя гласът на господин Пийбоди и тя се обърна стреснато. Три момченца виновно гледаха разтворените си пликове, после бързо ги затвориха.

— Точно така! — потвърди Кели. — Не ги яжте тук. Трябва да ги занесете вкъщи!

— Госпожо Бучърд! — почти проплака Пийбоди. — Престанете!

— Господине — потупа го тя по ръката, — разбирам безпокойството ви, но съм отчаяна. Повярвайте ми, въпросът е много важен. Помислете само, почти във всеки магазин има щанд за сладкиши. Вие не се страхувате, че в тях има отрова, нали? Единствената разлика е, че аз не ги продавам, а искам децата да ги занесат вкъщи, преди да ги опитат. Какво лошо има? — Тя пхна още половин дузина пакетчета в протегнатите ръчички. — А вие опитахте ли ги?

— Взех си малко — поглади той лъскавото си теме. — Много... са вкусни, но не е там въпросът.

— Какво става тук? — попита толкова гръмовит глас, че Кели очакваше да види мъж. Но когато се извърна, пред нея се появи зачервеното лице на невероятно дебела жена. — Искам да зная какво става в моя стол? — настояваше тя, като размахваше дълъг черпак.

— Това е Берти Хигинс — представи я Пийбоди с очевидното желание да ѝ прехвърли отговорността. — Тя е главен готвач.

— И директор на училищните столове в Уест Дартмът — изгледа го смразяващо Берти.

— О, да, разбира се! Точно с нея трябва да говорите — усмихна се широко Пийбоди и нервно заотстъпва.

— Да, вече разговаряхме по телефона. — Кели остави тежката кошница на масата. — Преди месец говорихме за училищното меню, за съдържанието на мазнини и холестерин, помните ли?

— Помня! Още тогава ви казах, че всички са доволни от моята храна.

— Е, не съвсем — настоя Кели и се отдръпна, но кракът ѝ опря в пейка. — При мен са имената на сто и шейсет родители, които не одобряват напълно вашите рецепти, госпожо Хигинс. Те смятат, тоест ние смятаме, че ако обърнете внимание на мазнините...

— Махайте се оттук! — избоботи госпожа Хигинс и размаха черпака над главата ѝ. — Нахълтват в стола със смешната си шапка и искате да ми нареждате какво да правя! Ей сега ще ви избия тази мисъл от главата! Вън! Махайте се!

Господин Пийбоди изобщо не можеше да се сравнява с това развилняло се торнадо.

— Добре, добре, отивам си. Само да си взема... — Кели се обърна и зяпна от учудване. Кошницата лежеше празна на една страна, а в ръцете на всички деца имаше пликчета. Повечето ги разтваряха, захвърляха петицията, и се тъпчеха с курабии.

— О, не — изохка тя и погледна надолу към малко момченце, което я дърпаше за ръкава.

— Госпожо Кокошко, може ли да получа още една курабийка? Взех си само една и Джени ми отчупи половината.

— Какво им давате? — изкрещя госпожа Хигинс и тупна с черпака детето по рамото. — Защо не ядеш пастата си, млади човече?

— посочи подноса му тя.

— Защото... Защото искам курабийка — прошепна момченцето и се завъртя на стола си.

Розовото лице на госпожа Хигинс стана огненочервено в тя се втренчи в Кели.

— Вие, вие... — Не можеше да говори от яд.

Вместо това протегна черпака като меч и се втурна напред.

— Отивам си! — изпищя Кели и заотстъпва, вдигнала кошницата си като щит. — Наистина си отивам!

— Разбира се, че си отиваш, нахалнице с кокоши мозък! — кимна към вратата госпожа Хигинс.

Като погледна назад, Кели видя директора, господин Татъл, който тъкмо връхлиташе в стола, следван по петите от двама униформени полицаи. Зад тях се мъкнеха учителката и любопитният портиер.

— Отиваш право в ареста! — избоботи госпожа Хигинс и се оказа права.

ШЕСТА ГЛАВА

Беше ужасно!

Свита на задната седалка, Кели стискаше смешната си шапка и се утешаваше с мисълта, че би могло да бъде и по-лошо. Поне не й сложиха белезници.

Преглъщайки сълзите си, тя погледна през предпазната решетка към дебелия врат на шофьора.

— В какво ме обвинявате? — попита за трети път, като се дразнеше от треперещия си глас.

— Почакайте да говорим с шефа, госпожо Бучърд — с досада я изгледа мършавият му колега и отново се обърна напред.

Впил свиреп поглед в нея, Татъл бе изкрещял за някакво криминално престъпление. Тя закри лицето си с длани. Досега дори не я бяха глобявали. Ех, защо се захвана с тази работа!

На светофара се смъкна на седалката, така че се виждаха само очите й. Дано не я забележи някой познат! Ами ако Суки узнае? О, само не Суки!

— Господине, дъщеря ми! Трябва да я прибера в пет и половина. Дали ще бъда все още...

Полицаят пред нея сви рамене и тя отчаяно избухна в сълзи. Не можеха да я отделят от Суки. Дали пък не можеха?

В участъка не й провървя. Дежурната телефонистка събщи, че началникът е на автопроизшествието край търговския център и изгледа с любопитство Кели. Полицайте се намръщиха и тя наведе виновно глава. Явно предпочитаха катастрофата пред нейния случай.

— Извинете, може ли да се обадя по телефона? — попита тя, макар да нямаше на кого да позвъни... При тази мисъл очите й се насълзиха. Кой можеше да зареже всичко и да й се притече на помощ? Никой, освен майка й, която бе чак във Финикс. Кели си я представи как хваща първия самолет и пристига с гръм и трясък. Усмихна се безпомощно и сви рамене. — Може ли да телефонирам?

Дежурната погледна въпросително пазачите ѝ, а те неловко се размърдаха. Очевидно бяха неподготвени за подобен въпрос.

— Само един разговор — реши полицаят отляво и посочи монетния автомат, когато тя се насочи към служебния телефон.

— Забравила съм си портмонето в колата — едва пророни Кели.

Шофьорът изсумтя и извъртя очи. Мършавият полицай бръкна в джоба си и извади монета.

— Благодаря — прошепна тя и с треперещи пръсти набра номера. Лийлгнд Хауърд бе най-подходящ в случая.

Него обаче го нямаше, както любезно ѝ съобщи телефонният му секретар. Като удари ядно по стената, Кели се опита да оформи ясна молба, описвайки накратко неприятния следобед. Машината я прекъсна по средата.

— О, не! — изстена тя.

Заведоха я в малка стаичка без прозорци и с два стола до олющена дървена маса. Кели с отвращение се сви в ъгъла. Облегна се на стената, затвори очи и зачака.

Искаше да си представи някое слънчево място с много цветя и трева, по която да тича Суки. Мислите ѝ обаче блуждаеха в тъмнина от дълбоко отчаяние. Повече от всякога ѝ се искаше да усети прегръдката на силни топли ръце. Искаше...

Бравата щракна и вратата рязко се отвори. Твърде потисната, за да реагира, Кели бавно обърна глава. Пред нея стоеше Дейвид Уитикър. Примигна насреща му с натезжали от сълзи лепкави клепачи.

— Хей, добре ли си? — клекна той пред нея и хвана ръцете ѝ. Топлите му пръсти се плъзнаха към дланите ѝ.

Това бе прекалено. Прекалено близко до нейното желание. Изненадата, че помощта идва от най-неочакваното място, бе последната капка. Чашата преля и очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Не съм — измъчено се усмихна тя. — Искам да кажа, чувствала съм се и по-добре...

На лицето му бавно се появи усмивка, също като пламъка на разгаряща се свещ.

— Виждам — стисна ръката ѝ той. — Хайде да тръгваме!

— Ще ме измъкнеш ли? — попита недоверчиво Кели. Вместо да злорадства, Уитикър ѝ се притичваше на помощ. — Защо?

— Някак не свързвам образа ти с това място — бавно каза Дейвид и се изправи, без да пуска ръцете й. — Готова ли си?

Кели забеляза, че е обут в износени джинси, изцапани на коленете с кал.

— Бях в градината, когато Бил Татъл ми позвъни — отвърна той на въпросителния й поглед.

И бе дотичал, без дори да се преоблече! Гърлото й се сви.

— Под гаранция ли ме пускат? — попита тя, докато вървяха по коридора.

— Ами! Бил оттегли обвиненията си — ускори крачка Дейвид.

Явно той бе повлиял на директора. Но защо? Когато влязоха при дежурния, Кели се стресна от втренчените погледи на половин дузина полицаи. Към нея се насочи слаб посивял мъж с омачкано сако, който чакаше, облегнат на стената.

— Госпожа Бучърд? Аз съм Елиът Фрийлинг от „Дартмът Дейли“...

— Не сега, Елиът. Нека се успокои — прекъсна го Уитикър и му препречи пътя. Сложи ръка на рамото й и я избута към вратата. — На госпожа Бучърд й стига за днес.

— Само един-два въпроса! — настоя Фрийлинг.

— Съжалявам.

— Ще ви се обадя, госпожо Бучърд — извика журналистът и вдигна писалката си за сбогом.

Уитикър тихо изруга и я насочи към пикапа. Отвори вратата и тя се стресна при вида на смешната си шапка, поставена на седалката. Дейвид й помогна да се качи и се настани до нея.

— Кой беше този човек? — запита тя.

— Фрийлинг е редактор в „Дартмът Дейли“. Но не мисля, че ти трябва по-голяма известност от тази, която вече успя да си осигуриш.

— Най-малко се нуждая от известност. — Но не се стърпя и добави: — Въпреки че ти сигурно си на друго мнение.

— Отказах се от теорията си. Никой не би изтърпял толкова неприятности, само за да рекламира магазина си.

Слава богу! Най-сетне беше разбрал.

— Върнах се на първоначалното си мнение. — Той я погледна усмихнато. Предугаждайки присъдата му, Кели вдигна предизвикателно глава. — Ти си гръмогласно оръдие със смешна

шапка. Добродушна ядрена ракета. Не съвсем безопасна. И страшно досадна.

Нямаше как да му възрази, особено след случилото се.

— Добре, хайде, подигравай се.

— Не днес, Кели — докосна ръката ѝ той, без да отклони поглед от пътя.

Тя прие с облекчение временното примирие и затвори очи. Внезапно осъзна, че бяха преминали на „ти“ и пламна от смущение.

Пикапът рязко зави и Кели стреснато отвори очи.

— Къде отиваме? — попита изплашено.

— Вкъщи.

Трябваше ѝ време, за да се досети, че става дума за собствената ѝ къща. За миг си представи стара къща отвъд реката с градинка, в която през пролетта зайците танцуват.

— Не искам да се прибирам. Колата ми е зад училището. — Тръпки я побиха при спомена за унижителната сцена.

— Добре. — Той даде мигач и обърна.

— Благодаря — тихо каза Кели. — Всъщност, благодаря ви за всичко.

— Благодаря ти, Дейвид — също така тихо я поправи той. Устните му дяволито се изкривиха, когато тя го изгледа стреснато. — И не казвай, че не се познаваме добре. Ако при всяка твоя стъпка ще трябва да те измъквам от ареста.

— Не продължавай!

— Добре — миролюбиво се съгласи той.

Останалата част от пътя изминаха в мълчание. Преди да завият зад училището, Кели колебливо посегна към шапката си. Дейвид тихо се засмя.

— По-добре я остави. Вземи слънчевите ми очила, ако искаш...

— Не, благодаря. — Значи се бе досетил защо носи шапка. Толкова по-зле, помисли тя, но забрави за всичко, щом спряха пред входа.

Оказа се, че Татъл се е обадил да вдигнат колата ѝ. Щяха да ѝ я върнат едва на сутринта.

— Как ще прибера Суки? — промълви Кели с разтреперан глас.

— Хей, по-спокойно — изгаси мотора Дейвид и повдигна брадичката ѝ. — Няма проблеми. Само ми кажи адреса.

Удивително! Как можеше да ѝ подейства едно докосване! Тя бързо премигна, за да спре сълзите си. А може би причината бе в необикновено светлите му очи. Широките му черни зеници приличаха на мишени, заобиколени от синкава ивица. Кели трепна, когато пръстите му леко докоснаха устните ѝ. Сърцето ѝ бясно биеше и тя загуби представа за времето. Секундите ѝ се сториха часове.

— Уилкис Деъри Роуд, номер двайсет и три.

— Чудесно! — Гласът му прозвуча някак странно, но днес всичко бе необичайно. Най-голямото ѝ желание бе да се скрие по-скоро вкъщи.

Дейвид остана да я чака пред дома на Сюзън. Тя въздъхна с облекчение, когато Суки вдигна поглед от мозайката и я посрещна с обичайния си радостен писък. Очевидно не подозираше за неволите на майка си. Кели коленичи и силно я прегърна, допряла буза до разкошната ѝ коса.

— О, Сукумс! — Нямаше да си прости, ако я беше изплашила.

— Има ли нещо, мамо? — вдигна учудено вежди Суки и се изтръгна от ръцете ѝ.

— Всичко е наред, скъпа. Просто денят бе уморителен — усмихна се измъчено тя.

Излязоха от къщата, хванати за ръце. Дъщеря ѝ описваше как е прекарала деня, но изведнъж притихна, когато Дейвид слезе от пикапа и заобиколи да им отвори вратата.

— Къде е нашата кола? — попита я Суки.

— Паркирах неправилно и са я прибрали — бързо обясни майка ѝ. — Ето защо господин Уитикър ще ни закара.

— Можеш да ме наричаш Дейвид — вметна той, когато детето погледна нагоре към седалката. — Да ти помогна ли?

— Аз ще я вдигна — настоя Кели, но Дейвид вече бе протегнал ръце и дъщеря ѝ безропотно се отпусна в тях.

— Хайде нагоре, голямото ми момиче! И вземи пиленцата! — Сложи я на седалката и постави шапката в скута ѝ. Суки помилва кокошката и веднага се сгуши в майка си, която се настани до нея.

Известно време пътуваха мълчаливо. Вечно бързивата Суки се смущаваше от непознати, а Кели бе смазана от умора. Дейвид пръв наруши мълчанието.

— Мога ли да ви поканя на пица, Кели? Едва ли ти се готви днес.

Въпреки огромната си благодарност, тя никога нямаше да седне на една маса с човек от настоятелството, за да си говорят празни приказки.

— Не, благодаря, Дейвид. — Искаше само да се прибере, да хапне набързо и да се шмугне в леглото, за да забрави всички неприятности. Ореховата пита в хладилника бе много по-вкусна, от каквото и да е месо.

— Мама не се чувства добре — обясни Суки. — Днес е имала тежък ден.

— Да, наистина — съгласи се Дейвид. — Дай ми съвет. Какво правиш, когато майка ти не се чувства добре?

Кели го стрелна възмутено. Говореше така, сякаш тя се намираще отзад в каросерията, а не до него. Отгоре на всичко двамата със Суки си размениха съучастнически погледи.

— Ами, аз я прегръщам. Ето така! — Детето плъзна малките си ръчички около нея и здраво я стисна.

— Идеята не е лоша — усмихна се Дейвид. — Какво друго я ободрява?

Суки се намръщи, но после засия.

— Излизаме и дълго се разхождаме.

— Днес сигурно е много изморена — възрази той. — Освен това май е пропуснала обяда.

— Често ми се случва — тросна се Кели. — И ако обичате, вие двамата...

— Добре, тогава ще вечеряме! — реши Суки. — А после ще напълним ваната, ще наредим наоколо свещи и ще пуснем хубава музика.

— Това ли обича най-много? — тихо попита Дейвид и кимна одобрително. — Звучи доста привлекателно.

Кели усети, че се изчервява. Суки бе откряхнала завесата на нейния интимен свят.

— Е, вече уточнихте вечерната ми програма — измънка тя. Дъщеря ѝ обаче бе права. Идеята за ваната бе добра.

Когато пристигнаха, Кели събра цялата си останала енергия, смъкна се от колата, свали Суки и ѝ връчи ключовете.

— Бягай, скъпа. Идвам веднага.

Детето махна на Дейвид и заподскача към къщи, а Кели мина от неговата страна. Как да изрази благодарността си за днешната подкрепа? Думите бяха безсилни. Може би с жест на внимание? Но между тях зееше пропаст.

— Благодаря. — Тя се ужаси колко изкуствено прозвучаха думите ѝ.

— Няма защо — тихо отвърна той.

Очите му сякаш прехвърляха мост между тях, мост от топлина, който я плашеше, но въпреки силното си желание, не бе в състояние да го отхвърли. Не искаше да се обвързва с Дейвид.

— Благодаря ти — повтори тя и се обърна.

С първите крачки ѝ стана по-лесно да увеличи разстоянието помежду им. Изкачи забързано стъпалата и неволно спря. Колата му освети бавно двора и избръмча в далечината, после всичко отново потъна в мрак. Кели въздъхна дълбоко и влезе.

Тъкмо привършваха вечерята, когато някой позвъни на вратата. Тя огледа дългата си бяла хавлия и направи гримаса. Само гости ѝ липсваха. Чувстваше се изнервена и нямаше търпение да се потопи във ваната. Стегна колана на кръста си и се отправи бавно да отвори.

На площадката стоеше Дейвид с бяла пазарска чанта в ръка.

— Извинявай за безпокойството, но имам нещо за теб — връчи ѝ чантата той, вперил поглед в хавлията ѝ. — Май идвам точно навреме.

Какво ли носеше? Кели погледна учудено чантата. Отгоре се виждаше фирменият знак на най-люксовия магазин в центъра, но тя не искаше никакви подаръци. Вече се чувстваше твърде задължена, а благодарността ѝ връзваше здраво ръцете. Сякаш ги оплиташе невидима мрежа от чувства, подобна на сребърните паяжини, които привечер блестяха в двора.

— Какво е това — започна тя и с облекчение чу, че някой се изкачва по стълбите. След малко на площадката се появи Лийлънд Хауърд. Забелязал Дейвид, той се стъписа.

— Кели, току-що прослушах телефонния секретар. Нима те арестуваха?

— Не съвсем — намеси се Дейвид и описа накратко събитията.

Кели усети, че лицето ѝ пламна. Трябваше да я остави сама да обясни. Сбитият му разказ пропускаше причината за нейните действия и те изглеждаха още по-смешни.

Нямаше обаче защо да се безпокои. Хазяинът я бе изцяло на нейна страна.

— Безобразие! — избухна той. — Да се насъска полицията срещу една майка! Татъл няма никакво чувство за мярка. Ще се наложи да отговаря пред градския съвет. Действията му в случая са възмутителни!

— Вече се извиних на Кели — сухо каза Дейвид. — Що се отнася до Татъл, не се безпокой — настоятелството ще разговаря с него.

— Да не се безпокоя? Когато разтревожена майка е заплашвана и малтретирана, само защото е проявила загриженост — наежи се Лийлънд.

— Не може да се говори за малтретиране — процеди през зъби Дейвид. — Стана недоразумение, което вече бе изяснено. Въпросът е приключен!

Лицето ѝ се изопна. Бил Татъл определено се бе държал грубо и заплашително, а Дейвид се опитваше да омаловажи неприятния инцидент.

— Не съм сигурен — вметна Лийлънд. — Дори да не се занимаваме с Татъл, няма да отмина случая просто така.

— Добре, недей — скръсти ръце Дейвид. — Между другото, ние с Кели разговаряхме, а ти ни прекъсна.

— О, така ли... — изгледа ги любопитно Лийлънд.

Кели се ядоса на безцеремонността, с която Дейвид го отпращаше и на двусмислените погледи на хазяина ѝ. Тя понечи да възрази, но размисли. Все пак тази вечер не се нуждаеше от компанията на Лийлънд.

— Благодаря ти, че се отби — каза му тя, когато той се отправи към стълбите. — Дано съобщението ми не ти е създало излишни тревоги.

— О, ни най-малко, ни най-малко — запристъпва нервно Лийлънд, сякаш не искаше да ги остави сами. — Трябва да ми разкажеш всичко, когато имаш време.

— Разбира се — отвърна Кели, макар че предпочиташе час по-скоро да забрави поражението си. — Ако искаш, отбий се сутринта на чаша чай.

— Непременно — обеща Лийлънд и демонстративно обърна гръб на Уитикър. — Лека нощ, Кели.

След като го изчака да слезе, Дейвид шумно въздъхна.

— Манипулират те — предупреди я тихо той.

— Лийлънд е прекрасен човек и не искам да спорим за това — възрази раздражено тя. Вече не знаеше на кого да вярва. Дойде в този град, за да стъпи на крака. Искаше да се посвети на обикновените житейски удоволствия. Вместо това се оказа изложена на кръстосан огън, без дори да знае чия кауза е справедлива. — Вече трябва да ти кажа лека нощ, Дейвид.

Тя посегна към дръжката на вратата, но той хвана ръката ѝ.

— Моментът не е подходящ, но трябва да поговорим. Искан да ти се обадя и по-рано, но бях извън града.

— За какво? — Краката ѝ трепереха от умора. Понечи да се дръпне, но той я задържа.

— За писмото в съботния брой, а сега и днешния инцидент. Обещай ми, че няма да се срещнеш с Елиът Фрийлинг, преди да се видим. Направи ми тази услуга!

Най-сетне всичко застана на мястото си в този ужасен ден. Нямахте защо да си въобразява, че Дейвид бе дотичал, воден от приятелски чувства. Очевидно хората не действаха по подобен начин. Беше ѝ помогнал, за да не пострада кампанията му за новото училище. Още от самото начало се е страхувал от раздвояване на общественото мнение. А имаше ли нещо по-опасно от статията за Кели и нейната кауза в местния всекидневник? Една още по-впечатляваща статия, заради сблъсъка ѝ със закона.

— Ето каква била работата — прошепна тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Помогна ми, за да не се обърна към пресата, нали? Може и да си прав, че съм гръмогласно оръдие, но Татъл е като бизон, което не е в твоя полза.

— По дяволите, почакай за секунда! — дръпна вратата Дейвид.

— Не, моля те! — спря го тя. — Не ми се говори повече. Моля те, Дейвид!

— Добре — въздъхна той. — Имаш напълно погрешна представа, но за тази вечер те разбирам. Друг път ще говорим.

— Благодаря. — Тя се дръпна и затвори.

— Изключи телефона, ако не смяташ да разкажеш всичко на Фрийлинг — чу го да вика през вратата.

Кели се вслуша в съвета му. Веднага издърпа розетката и се изолира от целия противен свят. Едва когато пикапът избръмча надолу по улицата, тя осъзна, че чантата е останала у нея. Вътре намери огромна тъмносиня кърпа, две дълги восъчна свещи и ароматен шампоан за вана. Нареди смутено подаръците на масата и откри стара касета с чудесната песен за големите китове.

— Странен човек си ти, Дейвид Уитикър! — измърмори усмихнато тя и се отправи към банята.

СЕДМА ГЛАВА

На другата сутрин тя изпращаше Суки с училищния автобус, когато Дейвид докара колата ѝ.

— Добро утро — поздрави той. — По-добре ли се чувстваш?

— Да. — Ароматният шампоан бе отмил вчерашните ѝ тревоги, а заедно с тях и гнева ѝ към него. Досещаше се за мотивите му да я измъкне от полицията и от ръцете на Фрийлинг, но не можеше да го обвинява, че защитава собствените си интереси. Просто не трябваше да приема любезността му за чиста монета. — Мелодията много ми хареса.

— Така и предполагам. — Гласът му излъчваше онази топлина, която така я привличаше.

— И свещите, и... всичко — добави стеснително тя.

— Радвам се — кратко каза Дейвид и посочи колата. — Ще ме закараш ли до пикапа?

— Разбира се. Само да си взема чантата.

— И междувременно бихме могли да поговорим за Фрийлинг — вметна след малко той, когато излязоха на пътя.

— Необходимо ли е? — въздъхна тя. Явно бе много упорит.

— Мисля, че не си наясно с местните политически машинации и вредата, която можеш да нанесеш на града, но може би с малко обяснения — настоя той.

Кели сви рамене. Нямахше как да се измъкне.

— Преди да замина, градът притежаваше една от най-реномираните гимназии в югоизточен Масачузетс. Когато се върнах, бях поразен, че положението рязко се е влошило. Не се отпуснаха необходимите средства за образование и гимназията бе западнала. Основното училище — също. Вследствие на тази немарливост, богатите родители бяха насочили децата си към частните училища, за да получат прилично образование.

Кели се размърда притеснено. Дъщерята на Хауърд също учеше в частно училище, но...

— Така че най-влиятелните хора вече не се интересуват от държавните училища. А след като парите им отиват в частните, защо да плащат по-големи данъци за държавните? Затова такива като Хауърд забъркват подобни кашии.

Сигурно бе прав, но защо самият той се безпокоеше? След като е богат и няма жена и деца, би следвало да бъде в групата на Хауърд, ако тя не бе само плод на въображението му.

— Оттук идва основната съпротива срещу новата гимназия. С нас са средно заможните родители, потънали в житейски грижи. През изминалите четири години противниците ни бяха по-добре организирани, но сега създадохме широка коалиция, за да прокараме проекта. След това ти заби клин... Ето защо не искам да говориш с Фрийлинг. Той е на тяхна страна. Изглежда ми някак озлобен, от статиите му лъха горчицина. Моля те само да помислиш, преди да дадеш интервю. От вчера си доста добър обект за статия. Не позволявай да те превърнат в мъченица, освен... — той присви очи — ако не целиш точно това.

— Нашите каузи не си противоречат — въздъхна тя. — Смятам, че грешиш.

— По дяволите, Кели! — стресна я той, като удари по волана. — Нямаме пари за специалист! Но дори да имахме, какво искаш да направим? Да уволним Бerti Хигинс? Та нали тя ръководи стола от трийсет години!

Кели се намръщи при споменаването на страховитата майсторка на черпака. Все пак Дейвид имаше известно право. Не можеш да изхвърлиш някого само защото е малко старомоден. Готвачката й напомняше за собствената й майка в техния рибен павилион. Начинът й на готвене бе вреден както за децата, така и за самата нея. Хората трябва да се променят, да възприемат и прилагат новостите. Как иначе ще подобрят света?

— При това положение какво би те направило щастлива? — Гласът му я върна към действителността.

Щастлива! Откога не познаваше това чувство? Дребните удоволствия — готвенето, разходките със Суки, зайчетата, игрите — бяха източник на спокойствие и удовлетворение. Но откога не бе изпитвала онази неудържима радост, която те окриля и повлича както вятърът носи птицата?

— Щастлива ли? — възкликна тя, съсредоточила поглед в профила му. Загложди я тъжна и нелепа мисъл, но тя незабавно я потисна, преди да разцъфне и да разпери ярките си криле.

— Щастлива — повтори Дейвид и се намръщи. — Как да подобрим менюто, без да изразходваме средства?

И как да ми затвориш устата, помисли тъжно Кели. Тя имаше предвид щастието в живота, а той просто предлагаше сделка.

— Не зная. За повечето подобрения трябва пари.

— Нямаме, нали ти казах? Измисли друг начин!

— Добре — намръщи се Кели и направи опит да се съсредоточи. — Освен продуктите, важен е и начинът на тяхното приготвяне — каква мазнина и какво мляко се използва, дали се пече, или пържи. За да зная дали методите ѝ могат безплатно да се подобрят, трябва да видя как готви.

— Лесна работа! — отсече Дейвид. — Стига да искаш, ще те заведа в кухнята.

— Хм... — Не ѝ се искаше да стъпва там. Трябва да е била страшно глупава, за да опита вчерашния номер в стола. Лари винаги я бе обвинявал, че действа, без да мисли, но сега самата тя се колебаеше.

Въпреки унижението не бе постигнала нищо за децата. Продължаваха да се готвят вредни за тях храни. Боеше се да посети кухнята, но ако действително можеше да даде съвет... И ако Дейвид убеди госпожа Хигинс да се вслуша в думите ѝ...

Бяха стигнали пред къщата му. Той леко докосна брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

— Е? Какво ще кажеш?

— Добре, но... Ако и ти си с мен — въздъхна тя.

— Разбира се, щом искаш — проблеснаха очите му.

— За да ме пазиш от госпожа Хигинс — бързо добави Кели. — Тя ме ужасява.

— Аха — помръкна леко той. — Всички се страхуват от нея, но ако я опознаеш, ще разбереш, че има златно сърце.

— Сигурно — съгласи се Кели, но съвсем не бе уверена. — Добре, кога ще отидем?

— Утре — незабавно реши Дейвид.

На другата сутрин, прекрачвайки прага на училището, Кели хвърли поглед на отражението си в стъклената врата. Беше облякла най-строгия си костюм — светлокафяво памучно сако и права пола, в съчетание с тревистозелена копринена блуза и високи обувки. Косата ѝ бе прибрана в кок и, за голямо нейно съжаление, не носеше шапка. Нека само Татъл се опита да възрази срещу тоалета ѝ!

Във фоайето забеляза Дейвид, застанал до витрината със спортните трофеи. Като я видя, той учудено вдигна вежди и на лицето му се появи одобрителна усмивка.

— Чудесно! — Светлите му очи внимателно я огледаха. — Внушително. Сериозно, но не прекалено строго. Компетентно, но не прекалено агресивно. — Устните му лукаво се разтегнаха. — И без пиленца.

Тя направи шеговитата гримаса и се насочи към кабинета на директора, но Дейвид я хвана за ръката.

— Бил каза, че не иска извинения. Днес е ядосан и по-добре да го оставим на мира.

— Защо се сърди? — попита тя, докато вървяха по коридора.

— Берти изпадна в истерия, когато ѝ съобщи, че ще имаш свободен достъп до кухнята ѝ, а после нахълта Лийлънд и се разкрещя. Предполагам, най-голямото желание на Татъл е никога да не те е виждал.

— О, боже! — Кели бе решила на всяка цена да се помири с Бил, но дали не бе закъсняла?

— Ще го преживее. — Дейвид я изгледа отново от глава до пети и възхитено поклати глава. — Това се казва маскировка! Сякаш си друга жена.

Сигурно имаше предвид, че не я вижда в обичайното ѝ трескаво състояние. Откъде ли бе придобил непоносимост към нестандартното поведение? Сигурно от Калифорния, реши тя, когато влязоха в стола.

Помещението бе празно и тихо. Лампите не светеха, така че единственото ярко петно бе дългият шубер към кухнята. Дейвид ѝ намигна, дръпна я да влезе и тихо прошепна:

— Кураж, скъпа!

Мина ѝ през ум, че той се забавлява и щеше да издърпа ръката си, ако Берти не ги наблюдаваше от другия край на кухнята. Сред провесените тенджери и тигани готвачката ѝ заприлича на разярен

носорог, надничащ от хрусталака. Кели пое дълбоко въздух и пристъпи напред.

— Госпожо Хигинс — протегна ръка тя, — много се радвам, че ме поканихте във вашата кухня.

Хлътналите сини очи на Бerti Хигинс се облешиха. По носа и бузите ѝ избиха червени петна.

Ръката на Кели увисна във въздуха и предварително подготвеното извинение се изпари от главата ѝ.

— Така ли? — рече Бerti. — Тогава ме оставете да приготвя обета и не ми пречете! — Тя профуча край нея, надяна готварските си ръкавици и отвори стъклената врата на голямата фурна.

Кели хрисимо я последва и надзърна над рамото ѝ. Вътре, наредени в тави, цвърчаха порции пилета. Всяко парче бе потънало в локвичка мазнина и силно лъщеше.

— Точно това имах предвид — спокойно отбеляза тя, когато Дейвид застана до нея. Срещайки свирепия поглед на госпожа Хигинс, Кели добави: — Предполагам, купувате билетата готови, а тук само ги затопляте?

Готвачката кимна величествено.

— Без да отстраните кожата, нали?

Последва неразбираем жест, след което госпожа Хигинс се понесе към другия край на стаята.

— Подобна храна е вредна за сърцето — заяви категорично Кели. — Пилешката кожа е богата на мазнини, а когато се пържи разкъсана, количеството им се удвоява.

— Какво трябва да се направи? — попита Дейвид.

— Не трябва да се пържи. И е по-добре да се обели. Но се съмнявам, че се продават без кожа, а не е по силите на един човек да обработи триста порции. Бих се отказала от рецептата, за да я заменя с пуйка или нещо постно.

— Постно! — изсумтя готвачката зад нея. Отвори вратата на внушителната парна камера и посочи към тавата с воднистозелените бобени шушулки, които плуваха на мазната повърхност. — Децата не обичат зеленчуци. Вижте само какво остава в чиниите им. Обзалагам се, че ако им давате постно, те по-скоро ще умрат от глад, вместо да ядат.

— Има известно право — обади се Дейвид. — Спомням си как с един приятел в трети клас събрахме всичкия останал боб на нашата маса. Успяхме да подредим двуметрова мозайка от бобени таралежчета под бобени елхи, върху бобена трева, преди да ни заведат при директора.

Кели си представи какъв светлоок немирник е бил в трети клас и неволно се усмихна. Обърна се, точно когато Берти пъхаше тавата с картофеното пюре във фурната.

— Пюрето е полуфабрикат, нали? — попита тя, но готвачката само изсумтя. Кели не сваляше учтивата маска от лицето си. — Имате ли нещо против да попитам какво добавяте към сместа?

— Да — отвърна готвачката и изтри невероятно малките си ръце в мръсната престилка.

— Хайде, Берти — повлечено се обади Дейвид с полузаплашителен, полушеговит тон.

— Я не ми ръмжи, Дейвид Уитикър! Спомням си, когато едва стигаше до масата и искаше да пуснеш онази жаба в супата.

— Всъщност беше попова лъжичка — уточни Дейвид. Ушите му почервеняха, а ръцете му припряно се мушнаха в джобовете. — И все пак, какво слагаш в пюрето? — настоя той.

— И най-големият глупак би се сетил сам: малко масло, сол, черен пипер и пълномаслено мляко, за да стане по-сочно. Предполагам обаче, че префърцунената дама ще открие и тук нещо нередно, нали така? — Тя се втурна да вади пилетата.

В отсрещния ъгъл друг готвач изваждаше тавите с блатовете от сладкарската пещ, а помощникът му пренасяше купите с бял плодов крем от огромния хладилник. Напрежението в кухнята растеше. Стрелките на огромния черен часовник сочеха единайсет и петнайсет. Скоро щеше да се появи първата смяна.

— Наистина не го приготвя правилно — извика Кели в ухото на Дейвид, за да преодолее шума от вентилаторите. — Трябва да използва обезмаслено мляко, а щом дава сос на децата, по-добре изобщо да не слага масло. — Тя изгледа неодобрително купата с мазния тъмнокафяв сос. — По-добре да се откаже от пюрето и да приготви само печени картофи. Трябва просто да се нарежат, да се поръсят с малко зехтин, червен пипер или чубрица и да се изпекат. Децата ги обичат, а в тях почти няма мазнини.

Кели го хвана за ръкава и го помъкна към шубера, където един от помощниците подреждаше подноси с бели франзели.

— Ето още нещо, което бих променила. В ръжените хлебчета има повече витамини и белтъчини. И отново масло! — кимна тя към жълтите кубчета до франзелите. — Излишна мазнина. По-добре да се сложи мед или конфитюр. Макар и вредна за зъбите, захарта е по-здравословна от маслото.

— А какво би сторила ти? — поинтересува се Дейвид, като докосна леко пръстите ѝ, които все още стискаха ръкава му.

Кели се дръпна като опарена и за момент мислите ѝ се разбъркаха. Трябваше да положи усилия, за да се съсредоточи отново върху въпроса за храната.

— Щях да сервирам ръжен хляб или питка със сирене. Можех да капна малко мед или мармалад върху сиренето.

Приближиха се към русата жена, която режеше сладкишите.

— Още мазнини — каза тя през рамо. — Не зная рецептата, но сигурно има много яйца, пълномаслено мляко, бяло брашно, а глазурата и тестото са приготвени с мас. Права ли съм?

— Берти ми нареди да не разговарям с вас — измърмори блондинката и крадешком хвърли поглед към госпожа Хигинс, която ги наблюдаваше свирепо от другия край на кухнята.

— За бога, госпожо Котърл! — изръмжа Дейвид. — Ако имате някакви неприятности, можете да ми съобщите веднага.

— Да, но вие няма да сте тук в понеделник, когато разпределя задачите за седмицата — с неочаквана за самата нея смелост, реагира жената. — Може цяла година да мия чинии.

— Само кимнете, ако има мас в рецептата — предложи Кели.

Жената кимна и сведе глава, стресната от вика на Берти:

— Какво се мотаеш, Лора? Децата са вече тук.

Кели се извърна и видя първите класове да влизат в стола заедно с учителите.

— Искаш ли да погледнем отвън? — дръпна тя Дейвид за ръкава и се втурна напред.

Той тръгна след нея. Спря пред хладилната витрина с млякото, откъдето всяко дете си взимаше по едно пликче.

— Могат да избират между пълномаслено, нискокалорично и шоколадово мляко — отбеляза тя, когато Дейвид се приближи. —

Децата над две години обаче трябва да пият само нискокалорично мляко. Тъй като обикновено предпочитат какаово, бих проверила дали не се продава обезмаслено.

Огледа бавно помещението.

— Госпожа Хигинс е права. Не са изяли боба — опита се отново да надвиха шумотевицата, като се приближи плътно до ухото му. — Не ги обвинявам! Разварен и без витамини, той е доста безвкусен. По-добре за минутка да се задуши без масло и да се предложи като студена салата с ориз или картофи.

Пред нея спря малко момиченце.

— Това е кокошата госпожа! — обяви гръмко детето. — Нали ви казах! Познах я по косата.

— Здравей! — изчерви се Кели, а Дейвид се разсмя.

— Носиш ли ни още сладки? — настойчиво попита детето.

— Не, днес не съм донесла. — Очевидно малката ги бе харесала и тя изгледа победоносно Дейвид.

Някой я хвана за ръката и Кели видя познатото ѝ луничаво момченце.

— Вие ли сте майката на Суки? — тихо рече то.

— Да, миличък. Познаваш ли я?

— Та кой не познава Суки! В междучасието ми даде дъвка и още си я пазя — довери ѝ момчето.

За тези думи Кели бе готова да му даде цяла кутия с дъвки. Цялата сияеше, когато то се отдалечи тичешком.

— Запомни това момче — засмя се Дейвид и дъхът му опари ухото ѝ. — След осем години непрекъснато ще виси на вратата ви. Както и всички момчета в града.

— Мислиш ли? — Едно бе да вярваш, че дъщеря ти е божествено хубава, друго — да го чуеш от някой непознат. Въпреки че Дейвид май не влизаше вече в тази категория. Тя срещна погледа му и бързо отмести очи. Защо, по дяволите, се чувстваше така уязвима?

— Сигурен съм, кокоша госпожо — увери я той. — Суки е страхотна като майка си.

Не знаеше как да реагира на неговия комплимент. Погледна встрани и едва не подскочи от допира на ръката му.

— Разгледа ли всичко? — Тя кимна, без да откъсва очи от картината на отсрещната стена. — Добре, защото от толкова приказки

за храна, страшно изгладнях. Мога ли да те поканя на обяд?

— Много... съм заета — измънка Кели, като търсеше някакво извинение. Всъщност време имаше, защото Джейн се бе съгласила да изкара две смени, но нямаше желание да го прекара в компанията на Дейвид Уитикър.

— Все пак трябва да хапнеш нещо! Нека бъде малка закуска, ако предпочиташ.

Не предпочиташе, защото стомахът ѝ се свиваше от глад.

— Знаеш ли какво? Защо не ядем тук? Така сам ще се убедиш в думите ми — предложи тя.

— Нямах това предвид — трепна Дейвид.

— Все пак трябва да опиташ храната на децата!

— Добре — намръщи се той, — ще говоря с госпожа Хигинс.

Кели въздъхна с облекчение и нервно скръсти ръце. Слава богу, успя да се справи. Спокойно можеше да седне на една маса с него при тази детска глъчка, която нямаше да им даде възможност да говорят.

Биенето на звънеца я стресна. Децата се втурнаха да оставят и подредят приборите си, после се наредиха до вратата в очакване на учителите. След няколко минути забеляза господин Пийбоди, начело на група деца. Златистата главица на Суки се открояваше в края на нестройната колона.

Кели събра смелост и се насочи към учителя. Докато го поздравяваше и се извиняваше за вчерашната си настойчивост, Суки я видя и за нейна радост, веднага се приближи.

— Какво правиш тук, мамо?

— После ще ти обясня, скъпа.

— Изглеждаш чудесно — заяви Суки, като огледа костюма ѝ.

Колко голямо значение имаше одобрението на собственото ѝ дете! Кели би искала да я прегърне, но дъщеря ѝ не позволяваше подобни нежности на публично място.

— Благодаря ти, Сукумс. Как мина днешният ден?

— Имам отличен по писане, а Керъл ме покани на рожден ден!

— Чудесно, скъпа. — Изпита гордост, когато Суки заподскача към масата с малките си приятелки.

— Хайде — подкани я Дейвид, — обедът е готов.

— Вътре ли ще ядем? — ужаси се тя, когато се отправиха към вратата на кухнята. Трудно би изтърпяла насмешливия му поглед, но

ако трябва да дегустира менюто на госпожа Хигинс под втренчения ѝ взор, сигурно ще получи инфаркт.

— Не съвсем. — На полицата, до задния вход на столовата, бе поставена картонена кутия. Той я грабна и отвори стъклената врата пред нея. — Накарах Бerti да ни увие малко храна за пикник. От врявата ме заболя главата.

Мисълта да се разхожда насаме с Дейвид Уитикър я хвърли в паника. Изгледа го ужасено, но вече бе твърде късно. Той я изведе през задната врата към приятната топлина на яркия пролетен ден.

— Искам да ти покажа мястото, където бягахме от училище — небрежно вметна Дейвид, като хвана ръката ѝ и я поведе по пътеката, която се губеше в гората зад училището.

ОСМА ГЛАВА

Слънчевите лъчи се процеждаха през напъпилите клони, някъде пееше птица. Пътеката бе кална и нашарена със следи от детски обувки. Токът ѝ внезапно хлътна и тя едва не падна. Дейвид намали темпото и отново я хвана за лакътя.

В далечината две зорки свраки предупредително грачеха. Тя чуваше само лекото му дишане и силните удари на сърцето си. Тишината я потискаше.

— Далече ли е?

— Не, за съжаление. Обикновено бягахме в междучасието, но ако учителката ни видеше, директорът тръгваше да ни гони. Колко пъти са ме връщали за ухото! — огледа се усмихнато той. — Сега дърветата не ми изглеждат толкова високи, а като дете мислех, че гората е непроходима.

Кели имаше същото усещане. Дърветата наоколо сякаш неспокойно спяха, протягайки клони към завръщащата се слънчева топлина. Още няколко дни и щяха да се събудят. Пролетта щеше да пристигне като свежа зелена експлозия. Екзалтирана листна феерия.

— Виж! — Дейвид хвана едно клонче и го наведе към нея.

— Колко са нежни! — засмя се Кели и погали сребристите топчета на върбата. Да можеше като дърветата да прогони ледените зимни кошмари и да се събуди под нежните милувки на слънцето. — Зимата беше дълга.

— Да. — Той стисна по-здраво ръката ѝ.

Кели ахна изненадано, когато пътеката внезапно зави. Пред тях се разкри пенливо поточе, широко два-три метра и дълбоко до колене. Образуваше малко блестящо езерце и пак се шмугваше в хрусталака. Тревистият бряг отсреща бе увенчан с масивна скала, чиято лъскава повърхност бе на тераси, за радост на малките момчета.

— Разбирам защо сте идвали тук.

— Наричахме го „Волния поток“. Хм, няколко камъка липсват. — Дейвид огледа пътеката през езерото. — Или са ги преместили, за

да затруднят момичетата.

— Ха! Днес трудно могат да ни спрат. — Кели разпери ръце и стъпи на пръсти върху мъхестия камък.

— Хм, да — съгласи се той зад нея. — Интересно, присъствието на момичета вече не ме дразни.

Шегата му я накара да се усмихне. В този момент един камък поддаде и тя уплашено извика.

— Спокойно! — задържи я за рамото Дейвид.

— Благодаря! — Кели застана неподвижно. Слънцето блестеше в пясъчното дъно на искрящия поток. Заобиколена от течното злато, тя усети някакъв трепет, сякаш Дейвид бе докоснал в нея невидима струна.

— Трябваше да те пренеса — дрезгаво рече той.

Сърцето ѝ лудо заби при мисълта да се озове в ръцете му. Обърна глава и се стресна от допира на пръстите му. Хвана ги леко и се освободи от тях, като премина сама по камъните.

— Нямаше нужда — каза тя вече на брега.

— Виждам. — Дейвид скочи чевръсто до нея и попита с многозначителна усмивка. — На тревата или на камъка?

Тревестият бряг изглеждаше прекалено... мек и равен.

— На скалата — реши тя, но когато стигнаха пред двуметровия камък разбра, че е сгрещила. С тясната пола и токчетата не можеше да стигне до първото стъпало.

— Тук е сухо и топло — одобрително рече Дейвид.

— Размислих... — въздъхна тя, но вече бе късно.

Той я хвана здраво през кръста, вдигна я нагоре и я постави на около метър над земята. Кели усети, че несъзнателно се е вкопчила в силните му ръце.

— Можеше ли някой преди двайсет и пет години да предположи, че ще помогна на момиче да се качи на скалната крепост? — подсмихна се Дейвид.

Той се върна обратно за кутията с обета и Кели въздъхна облекчено. Всъщност Дейвид не бе виновен за вълненията ѝ. Просто беше пролет. Облегната на топлия камък, тя подви крака и приглади полата си.

Дейвид донесе кутията, остави я на ръба и с лекота се настани до нея. Извади две чинии и ѝ подаде едната.

Кели предпочете да се съсредоточи в храната, въпреки че трите мазни порции пиле, купчинката преварен боб и студеното пюре не я съблазняваха много. Определи франзелата като най-малкото зло и я изяде без масло. Не можеше да отрече вкусовите ѝ качества. Кората ѝ бе хрупкава, а отвътре бе мека и пухкава. Признаваше готварските способности на Бerti Хигинс, но не и избора ѝ на рецепти.

— Няма ли да опиташ пилето? — погледна я Дейвид.

— Не. — Кели учудено забеляза, че той вече привършва с обяда. Имаше апетита на малко момче и същото живо любопитство. Очите му проследиха полета на сойката, стрелнаха се към самолета над тях и съсредоточено се спряха на нея. Остави чинията си и посегна към месото в нейната.

— Хайде, яж! — поднесе го към устните ѝ. — Как можеш да говориш за храната, без дори да си я опитала?

— Мога да я преценя и с поглед.

— Не е достатъчно, госпожо Бучърд! — Бутчето докосна устните ѝ. — Няма да се отнеса сериозно към предложенията ти, ако не вкусиш ястието, което критикуваш.

Кели внимателно отхапа малко парченце.

— Доволен ли си?

— Аха! — Той отново ѝ поднесе месото. — Изяж го цялото!

Кели го изгледа намръщено и посегна да го вземе, но той бързо се дръпна. Вместо пилето, тя хвана ръката му. Дватамата заедно вдигнаха бутчето, тя припряно отхапа по-голямо парче и бързо го пусна. За да не мисли за топлата му гъвкава длан, Кели притисна ръка в камъка.

— Така е по-добре — доволно каза Дейвид. — Вкусно е, нали?

— Мазнината може да е вкусна, но не е полезна — сви рамене тя. С въздишка отхапа още едно парче от месото в ръката му.

— Малко е мазничко — призна Дейвид. — Страхувам се, че нямаме салфетки, мътните да го вземат. — С върха на пръстите си той бавно очерта устните ѝ. Ръката му леко потрепваше. Дали изпитваше същите чувства?

— Недей! — затаи дъх Кели и извърна глава.

— Защо?

— Защото... — Не можа да измисли убедителна причина, особено пък в негово присъствие. Чувстваше се напрегната.

Трепна, когато той докосна ръката ѝ.

— Откога... си разведена?

— От шест месеца, но не ми се говори за това.

— Добре — съгласи се безропотно Дейвид. Леки като перце, пръстите му проследиха очертанията на ръката ѝ. — За какво искаш да говорим?

Въобщо не ѝ се говореше. Искаше да слезе и да побегне.

— Винаги говорим само за храна — заяде се леко той. — Защо си толкова упорита? Да не си израснала на строга зърнено-бобена диета?

— Как ти хрумна! — Неусетно тя му разказа за майка си и за годините, прекарани заедно в павилиончето за риба. След това най-неочаквано продължи със спомените си като срамежлива бузеста ученичка.

— Разбирам. На тази възраст не е лесно да се чувстваш изолиран. Изпитах го сам през последните години в гимназията.

Дали имаше предвид скандала, свързан с баща му? Погледна го въпросително, но Дейвид не продължи. Вместо това протегна ръка и освободи непокорните ѝ къдрици от шнолата.

— Сега вече си ти — пошегува се той. — Сутринта в училището едва те познах.

Нима искаше да каже, че не може да бъде делова и практична? Омръзна ѝ да я смятат за смахната фанатичка само защото имаше достатъчно разум да яде черен вместо бял хляб.

— Късно е вече. Трябва да побързам за магазина — каза тя, без да има представа за часа. Провеси крака и събори едната си обувка. — По дяволите!

— Аз ще я взема. — Дейвид стъпи долу, бързо събра остатъците от обета и взе обувката ѝ.

— Благодаря — посегна тя, но той не обърна внимание на жеста ѝ. Топлите му пръсти обхванаха глезена ѝ, обвиха се около него като нежни окови и леко го стиснаха. Усещането се предаде нагоре по крака ѝ, сякаш сигнална ракета оставяше огнена следа след себе си. — Ще си получа ли обувката? — Почувства, че се стопява, сякаш кожата ѝ се бе сляла с неговата. Сигурно се бе изчервила като морков.

— Разбира се — постави я той на крака ѝ.

— Сега би ли се дръпнал?

— Имам по-добра идея. — Дейвид обви ръка около кръста ѝ и я вдигна.

— Пусни ме, Дейвид!

— Минутка само — насочи се към реката той.

— Не! Веднага! — Вече бе стъпил на първия камък и под краката им имаше само вода.

— Сега ли? — засмя се предизвикателно.

Дяволите да го вземат! Тя опита да сподави гнева си. Долавяше тихите отчетливи удари на сърцето му — там, където гърдите им се допираха.

— Е? — прошепна насмешливо Дейвид.

— Изнудвач! — Ръката ѝ бе на врата му, но пръстите сякаш не ѝ се подчиняваха. Въпреки възмущението ѝ, те искаха да докоснат косата, раменете, ухото му. Стисна юмруци и заби нокти в дланта си.

— Хей, аз съм твой покорен слуга, а ти ме обиждаш. Може би наистина трябва да те пусна. — Дейвид започва бавно да се навежда, но спря, когато Кели инстинктивно се вкопчи в него. — Не? — прошепна той.

— Не — студено се съгласи тя.

— Добре. — Тя не чу, а по-скоро усети думите му.

Дейвид я пренесе без никакво усилие. Сякаш плуваха над златистата вода, а сърцата им пригласяха на ромолящия поток. Толкова лесно бе да се отпусне в силните му ръце, но последния път, когато се бе доверила...

Страхът покълна в нея като черно цвете. Прехапала устни, тя си наложи да не се съпротивлява. Щеше по-бързо да се освободи от него, ако просто изчака да стигнат до брега. Но беше трудно! Мъчително трудно, защото част от нея копнееше да затвори очи и да облегне глава на рамото му. Въздъхна облекчено, когато отново стъпи на крака.

— Благодаря — измърмори, сякаш някой непознат ѝ бе отворил вратата, и се втурна по пътеката. Дейвид я настигна, хвана ръката ѝ и бавно сплете пръсти с нейните.

Допирът бе твърде интимен, сякаш тялото му обвиваше нейното. Кели се обърна и го погледна.

— Дейвид, не искам да ме носят на ръце! Не искам да ми държат ръката! — Тя се усмихна умолително. — Не искам, не разбираш ли?

— Добре — процеди бавно той, пусна я и въздъхна дълбоко. — Мога да те разбера, но не си ли забелязала, че най-хубавите неща идват точно когато най-малко ги очакваш? Денят е мрачен и дъждовен и изведнъж — хоп! — пред теб засиява дъгата.

— Може би — уклончиво отвърна Кели. Забави крачка, макар че ѝ се искаше да побегне. — Ще напиша препоръките си към госпожа Хигинс, но се боя, че няма да има полза — прехвърли се тя на темата, в която се чувстваше сигурна.

— Защо? — изсумтя нетърпеливо той, сякаш не му се говореше за това.

Кели обаче продължи, без да обръща глава.

— Кой ще я накара да ги приложи на практика? Може би ти? Лора Котръл е права, че си безсилен. Ако поиска, Берти може да я побърка от миене на чинии. И едва ли ще я принудиш да използва обезмаслено мляко или по-малко мазнина против волята ѝ. Тя е господарка на кухнята и ще възстанови старите си навици веднага щом престанеш да я наблюдаваш.

— Май си права! — съгласи се Дейвид.

— Пак сме там, откъдето тръгнахме — настоя тя, стресната от допира на рамото му. — Менюто трябва основно да се преработи и е необходима външна намеса. Защо не наемеш консултант до края на годината? Той ще състави нови рецепти и госпожа Хигинс ще трябва да ги спазва.

Бяха на завоя преди училището. Дейвид я хвана за ръката и я обърна към себе си.

— Не може! — остро я изгледа той. — Колко пъти да повтарям, че нямаме средства! Боя се също, че така ще отблъснем голяма част от избирателите точно сега, когато имаме най-много нужда от тях. Не трябва да пилеем пари за маловажни проблеми.

— Проблемът е сериозен! Факт е, че храната на госпожа Хигинс е вредна за децата.

— Данъкоплатците няма да те разберат, Кели. Повечето са израснали с храната на Берти и изглеждат достатъчно здрави. Аз самият не съм убеден, макар че имаш известно право. Пилето беше чудесно. Може би преувеличаваш все пак? — въздъхна той, сякаш за да разсее натрупалото се напрежение.

Нима? Как да прецени, когато нервите ѝ бяха опънати от допира на ръката му? Нападеше го инстинктивно, за да увеличи дистанцията помежду им — сега това бе по-важно. Имаше нужда от пространство, за да диша свободно, за да бъде самата тя. Едва бе започнала да намира себе си, да следва собствените си цели. Не искаше този мъж с нежни ръце и остър поглед да застане на пътя ѝ.

— Не, не преувеличавам! — извика Кели и дръпна ръката си. — Щом не се отнасяш сериозно към твърденията ми, ще се наложи да действам по друг начин.

— Какво искаш да кажеш? — присви очи той.

— Вчера отклоних интервюто на Елиът Фрийлинг, защото се надявах, че ще ми помогнеш. Но вероятно ще трябва да му се обадя. След като видях кухнята на госпожа Хигинс, разполагам и с повече факти. Можем да размърдаме града с някоя и друга статия.

— Не съм уредил посещенията, за да го използваш срещу нас!

— Не, ти искаше само да ме успокоиш, нали? Отстрани ме от Фрийлинг с намерението да ме залъжеш, защото предложенията ми явно няма да доведат до нищо.

— Така ли мислиш? — горчиво попита той.

Вярваше ли наистина, че е толкова безскрупулен? Имаше достатъчно ум, за да я води за носа, но дали това бе целта му? Кели прехапа устни.

— Чудесно! — отсече Дейвид, когато тя замълча. — Значи изяснихме позициите си. Говори с Фрийлинг и прави каквото знаеш! — Той закрачи към училището.

Кели остана неподвижна, загледана в широкия му гръб и усети как напрежението бавно я напуска.

— Добре — въздъхна тя и почувства някаква празнота.

Кой знае защо решението не ѝ донесе желаното облекчение.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Стресната от вида ѝ, Виктория рязко вирна глава и дългите обеци от паунови пера докоснаха нежните ѝ рамене.

— Хей, какво става с твоята теория, че когато човек е тъжен, трябва широко да се усмихне — смръщи чело тя, за да си я припомни докрай. — Защото от усмивката, лицевите мускули се опъват и мозъкът решава, че си щастлив. Така че — хоп! — вече си щастлив.

Кели направи опит да се усмихне, но нищо не излезе и тя огледа с въздишка празния си магазин. Беше петък и Виктория току-що бе изкопчила от нея историята на вчерашния пикник.

— Все пак не разбирам, защо си толкова мрачна. Само задето Дейвид те пренесъл през потока — врътна се на токчетата си фризьорката. — Нямаше да се мръщя дори да ме беше носил към градското бунище.

— Не зная. — Кели се облегна на щанда. Дали задето го отблъсна и повече нямаше да го види? Но защо беше тъжна? Нито имаше нужда от него, нито го желаше. А може би дори не го и харесваше?

Не, не е вярно, възрази вътрешният ѝ глас. Харесваш го, и то много. Но май не му вярваш, продължи дяволитият ѝ адвокат, и вероятно там е проблемът. Преди харесваше и Лари, но направи ужасна грешка като му се довери. Кой знае защо, с Дейвид катастрофата можеше да бъде още по-страшна. Не искаше отново да се обвърже с неподходящ човек.

— Сигурно ти трябва време — предположи Виктория.

— Май ще ми трябват години.

— А защо не се забавляваш? — нападна я приятелката ѝ. — Защо трябва да си сериозна? Развличай се с него, щом той иска същото. Можеш и ти да го използваш.

— За какво намекваш? — попита Кели и веднага съжали.

— Ами... — смути се Виктория. — Не ти ли е хрумвало, че с тази игра цели да те неутрализира? Ако се срещате, ще му говориш ли

за училищната храна? Така и проекта за новото училище ще прокара, и ще се позабавлява.

Дали такава бе целта му? Наистина, толкова пленителен мъж би си намерил по-ефектна жена, а не къдрокоса луничава грозотия като нея. И с по-уравновесен характер, след като не харесва вятърничавите чудачки.

— Не зная — измънка тя. Нищо не разбираше и вероятно затова бе тъжна. Бъркотията я потискаше.

В магазина влезе Елиът Фрийлинг и бавно се огледа. Заприлича ѝ на чапла — с остър клюн, пронизителен поглед и надменен израз, характерен за блатната птица. Бледосините му очи се спряха на Виктория, премигнаха и се прехвърлиха на Кели.

— Госпожо Бучърд, благодаря ви, че се обадохте. — Той извади бележника от джоба си и сърчно го разтвори.

— Ще намина по-късно — разбърза се Виктория. Закачливо вдигна изписаните си вежди, минавайки покрай Фрийлинг, който се дръпна назад като подплашена птица.

Макар и суховат, той е доста симпатичен, реши Кели. Вероятно бе около петдесетгодишен, въпреки че изглеждаше по-стар.

— Досега не съм давала интервю — каза тя, като му подаде стол и се настани на своя. — Не зная какво да говоря.

— Достатъчно е само да отговаряте на въпросите. — Фрийлинг измъкна сгънат вестник от вътрешния джоб на провисналото си сако. — Интервюто е продължение на вчерашната ми статия за вашето задържане. Излезе на първа страница и предполагам, вече сте я прочели.

Кели взе вестника, но трябваше да си признае, че не го получава. Фрийлинг се намръщи.

— Вестникът излиза във вторник, четвъртък и събота. Освен мен, има още двама репортери. Аз съм редактор и издател. Искате ли да се абонирате?

— Разбира се — припряно се съгласи тя. — Нали пускам реклами при вас, но... — Кели забарабани с пръсти по щанда. — Знаете ли, господин Фрийлинг, чудя се, защо го правите?

— Новината е интересна — отвърна кратко той. — Не всеки ден арестуват някой родител за несъгласие с училищната политика.

— О, а аз се чудех... Мислех си дали...

— Дали симпатизирам на каузата ви? Честно казано материалът е интересен, но храната на децата въобще не ме интересува. За мен те са просто малки, кресливи и неграмотни създания. За нещастие повечето се превръщат в големи, кресливи и неграмотни възрастни, но това е друг въпрос. Хората би трябвало да се раждат четирийсетгодишни и тогава, ако им е писано, могат да бъдат интересни.

— Разбирам. — Кели сдържано се усмихна при мисълта, че журналистът е неин съюзник. Сигурно затова казваха, че в политиката всичко е възможно. — Какъв е първият ви въпрос?

След половин час Фрийлинг вдигна доволно прошарената си глава.

— Мисля, че е достатъчно, госпожо Бучърд. Един последен въпрос: Каква ще бъде следващата ви стъпка?

Кели преглътна мъчително. Всяко нейно действие ѝ докарваше все по-големи неприятности. През последните седмици сякаш се луташе в някакво тресавище. Е, добре, въздъхна тя, досега бе преодоляла толкова много препятствия, че по-добре да продължи, вместо да се връща назад.

— Все още не съм връчила петицията си и вероятно ще трябва да я представя на училищното настоятелство. Доколкото зная, работата върху училищния бюджет все още не е приключена и избирателите имат право на мнение. Ще уведомя настоятелството и всички желаещи да ме изслушат за впечатленията си от кухнята на госпожа Хигинс. Ще раздам събраните факти на хората — кимна тя към листите, които бе показала на Фрийлинг.

— След моята статия може да има още желаещи да я подпишат.

— Тогава ще отида по-рано. — Кели стана да го изпрати. — Бяхте много мил, господин Фрийлинг. Благодаря ви. — Тя стисна ръката му, която ѝ се стори суха като пергамент.

През уикенда и първите дни от следващата седмица Кели бе много заета с нови доставки и пренареждане на магазина. Но въпреки това дните минаваха бавно. Сигурно е от мрачното време, реши тя във вторник, когато изпрати препоръките си за кухнята на госпожа Хигинс.

В четвъртък слънцето се показа отново, но настроението ѝ не се подобри. Вероятно Дейвид бе получил писмото ѝ още сутринта. Тя се надяваше — не, по-скоро очакваше — някаква реакция от негова страна, пък макар и гневно обаждане по телефона. Към полунощ се отказа да чака и се довлече до леглото. Какво искаш, запита се тя. Ти му пречиш, държиш се студено и защо, по дяволите, трябва да ти се обажда?

На следващата вечер, застанала пред гимназията, тя раздаваше листовките на прииждащата тълпа. Отзивите за статията на Фрийлинг и за петицията бяха най-различни.

Минути преди началото, когато събра листите си, Кели видя, че списъкът е набъбнал с още десетина подписа, макар повечето хора да отминаваха твърде бързо, за да бъдат убеждавани. Тълпата изглеждаше прекалено възбудена за обикновено училищно събрание. Подтичвайки след закъснелите, тя се шмугна в залата.

Събранието се ръководеше от внушителна възрастна жена.

— Днес ще продължим подробното обсъждане на бюджета, като започнем от точните науки и преминем към хуманитарните. Преди това обаче, господин Уитикър ще представи накратко архитектурния проект, за да получите представа как ще изглежда новата гимназия, ако се одобри заемът за нейното построяване. Разбира се, надяваме се на пълната ви подкрепа.

— Да, но има нещо по-важно! — надигна се един мъж от средните редици. — Какво, по дяволите, става в основното училище? — Залата одобрително зашумя.

— Кой взе думата там? — настръхна водещата.

— Много добре знаеш кой съм, Елън Мей, така че не отклонявай въпроса! Каква е тази работа? Берти да не се е побъркала? Миналия петък нали готви печена пуйка?

Елън Мей не му отговори, защото се съветваше със съседа си, а Дейвид се наведе намръщено към тях.

— А какво им предложи в понеделник? — продължи почти истерично мъжът. — Сандвичи с филе от пуйка. Добре, може би е разумно да се оползотворят остатъците.

— Но във вторник имаше фрикасе от пуйка, а в четвъртък яхния от пуйка — извика жена от първия ред.

— Точно така! — изкрещя мъжът сред засилващия се шум на тълпата. — А знаете ли какво ядох днес? Крокети от пуйка и супа от пуйка! Дъщеря ми ще започне да кряка. Хей, приятелчета, да не са ви предложили на изгодна цена цял камион с пуйки?

Очевидно Берти бе изровила томаховката и Кели се досещаше защо. Пуешкият рог на изобилието бе задействан непосредствено след посещението ѝ в кухнята. Тя погледна объркано Дейвид и установи, че очите му са втренчени право в нея. Госпожа Хигинс явно бе чула забележката ѝ, че трябва да замести пилето с пуйка и сега възнамеряваше да ги тъпче с нискокалоричното ѝ месо, докато пропищят.

Изправи се друга жена, в която Кели позна една от редовните си клиентки.

— След като стана дума за храна, бих помолила настоятелството да коментира фактите, изнесени през седмицата в „Дартмът Дейли“. Ако училищното меню е нездравословно, как смятате да го подобрите?

— Точно това искам да разбера! — чу се и друг глас.

Водещата тропна с чукчето и най-сетне залата утихна.

— Един момент. Моля за малко търпение!

Училищното настоятелство започна да се съвещава.

Почти през цялото време говореше Уитикър, а останалите само кимаха или възразяваха. Накрая всички се обърнаха към аудиторията и седем чифта очи се втренчиха в Кели. Тя се смъкна на седалката. Очевидно Дейвид бе стоварил цялата вина върху нея.

Той се насочи към микрофона.

— Настоятелството е в течение на проблема — каза спокойно.

Хитро, нали, прехапа устни Кели. Защо не съобщи откога се занимават с този въпрос?

— В момента усъвършенстваме менюто и главният готвач изпробва някои рецепти.

— Е, да, но пет пъти седмично пуйка! — провикна се основният му опонент.

— Прав сте. Госпожа Хигинс е прекалено... ентузиазизирана, така че ще поговорим с нея. Освен това имаме удоволствието да ви представим опитна специалистка по проблемите на готвенето и хранителните продукти. Тя доброволно ще се заеме с

експерименталната програма за подходяща здравословна храна за учениците.

Слава богу! След упоритата съпротива срещу нейните молби, Дейвид най-после се бе размърдал. Кели му се усмихна лъчезарно. Значи не беше чак толкова твърдоглав...

— Госпожо Бучърд, бихте ли станали, за да ви представя?

Мен ли има предвид, ужаси се Кели и се втренчи в доволната му усмивка. Дейвид я посочи и хората до нея я побутнаха да стане. Тя се вкопчи в предната седалка и огледа сияещата тълпа. Големият ѝ опит, за който говореше, вероятно бе свързан с павилиона на майка ѝ. Как ще дава съвети на Берти Хигинс? Нали ще я изяде с парцалите! Краката ѝ се подкосиха и тя се стовари обратно на мястото си.

— Разбира се, ние сме единодушни, че реформите през тази година не трябва да се отразят на училищния бюджет — продължи Дейвид, когато овациите стихнаха. — Всъщност госпожа Бучърд дори е убедена, че ще ни спести известни средства.

Разнесоха се одобрителни възгласи.

— И надявам се, разбирате, че промените няма да станат изведнъж. Умоляваме всички да запазят търпение, за да може госпожа Бучърд да си свърши добре работата. След шест седмици тя ще трябва да информира настоятелството за резултатите.

Само за шест седмици да се справи с Берти Хигинс и цялото училищно меню? Невъзможно!

— Междувременно, предлагам да продължим дебатите за храната, след като получим доклада на нашия консултант. Сега трябва да завършим разискванията по годишния бюджет и проекта за новото училище...

Разгневена, но и възхитена, Кели престана да го слуша. Бързата му реакция успя да неутрализира общото недоволство и създаде впечатление, че проблемът е под контрол. Настоятелството получи важна отсрочка, възлагайки ѝ да докладва след шест седмици.

Що се отнася до нея, Дейвид ѝ бе прехвърлил топката. „Смяташ, че нещо трябва да се промени? Добре, направи го“ — сякаш ѝ бе казал той. А с публичното си изявление не ѝ остави никаква възможност да откаже.

Тъй или иначе, макар да се чувстваше като начинаещ парашутист, Кели нямаше никакво намерение да отхвърли

предизвикателството. Не знаеше дали ще успее да се справи с Бerti Хигинс само за шест кратки седмици, но смяташе да опита.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След събранието Кели бе заобиколена от внушителна група родители, които искаха да я поздравят, и единодушно заявиха, че мерките са крайно наложителни. Не всички жители на града обаче споделяха мнението ѝ. Голяма част от присъстващите я отминаха с безучастни или учудени погледи. Добре, ще се наложи да ги убедя, мислеше тя, докато се сбогуваше с последния от привържениците си.

— Ще изпием ли по едно кафе? — приближи Дейвид, пъхнал небрежно ръце в джобовете си.

Сърцето ѝ лудо заби. Проклетата работа! Как можеше да я вълнува мъж, на когото нямаше доверие?

— Боя се, че нямам време. Обещах на бавачката да се върна преди единайсет.

— Трябва да обсъдим подробностите.

— Какво има за обсъждане? Ти си абсолютен диктатор. Мобилизира ме за шест седмици, без дори да ме попиташ. Не си ли помисли, че имам магазин? Дори сега нямам време за Суки, а ще трябва да съставям рецепти, да ги изпробвам, да определям качествата и съставките им.

— Ще се заемеш ли? — прекъсна я Дейвид.

— Д-да — съгласи се тя. Да го вземат мътните! Можеше поне да я остави да си помърмори, преди да приеме.

— Чудесно! Знаех си — усмихна се той.

Очевидно не за първи път рискуваше.

— Ами ако бях отказала? Щеше да се почувстваш глупаво, нали?

— Да. И може би щеше да загубиш уважението ми.

Кели зяпна. Никой досега не ѝ бе говорил за уважение. Може би защото Лари бе с десет години по-възрастен и се отнасяше снизходително и дори пренебрежително към нея. Мисълта, че Дейвид я уважава, я зашемети.

— Старият Касиди ще ни заключи сами, ако веднага не излезем — хвана я той за ръката и кимна към портiera, който ги гледаше

намръщено. — Не че имам нещо против...

Прехапала устни, Кели го последва по пътеката. Не очакваше подобна шега след студенината ѝ при потока.

— Кога ще започна? — попита рязко тя.

— В понеделник, ако не възразяваш. Утре ще съобщя на Берти.

— Новината няма да ѝ хареса.

— На мен ли го казваш?! Опитах се да прехвърля задачата на Елън Мей, която тази седмица ръководи настояществото, но номерът не мина.

— Така ти се пада, щом идеята е твоя — засмя се Кели.

Той леко помръкна и стисна по-силно ръката ѝ. От допира сърцето ѝ отново трепна и тя започна бързо да излага плановете си, свързани с училищното меню. По време на обсъжданията ѝ бяха хрумнали някои идеи.

— С малко помощ от страна на госпожа Хигинс, можем да подготвим рецепти, които децата непременно ще харесат — разпалено заяви Кели, когато спряха пред колата ѝ.

— Сигурна ли си? — разсеяно попита Дейвид и очите му се спряха на устните ѝ.

Незабавно трябваше да си тръгне. Погледът му обаче я хипнотизираше и я караше да се чувства леко замаяна.

— А ти не си ли? — повиши глас тя, за да прогони магията. — Защо тогава ми възложи задачата?

— За да ми се махнеш от главата — спокойно каза той. — Реших, че за шест седмици сама ще се убедиш, че децата в Уест Дартмът предпочитат мазна пица и добрите ти намерения ще се изпарят. Аз ще приключа кампанията за новото училище и всичко ще си дойде на мястото.

В момента обаче тя не се чувстваше на мястото си. Дали заради откровения му цинизъм, дали заради нещо друго. Кели поклати глава и опита да се отдалечи. Недоумяваше кой се бе приближил — Дейвид или...

— Недей — въздъхна тя, когато той се наведе към нея.

— Защо?

— Защото... — Имаше много причини, които забрави заради близостта му. Мислеше, че само ако се притисне към него ще усети ударите на сърцето му. — ... се страхувам.

— Мога и сам да се досетя — усмихна се той и постави нежно ръце на раменете ѝ. — Смятах да ти се извиня за случката при потока, а ето че пак се държа така.

— Не е необходимо да се извиняваш.

— И аз така мисля — съгласи се Дейвид и леко докосна устните ѝ. — Нима съм виновен, че си толкова красива.

Втрещена от думите му, Кели не реагира и той мигновено се възползва. Най-после откъсна устни от нейните, вдигна глава и я погледна.

— Красива? Никой досега... — успя да промълви тя.

— Не ти го е казал ли? — учуди се Дейвид. Изненадата в гласа му бе по-убедителна от всякакъв комплимент. — Ама твоят... — Той рязко млькна, сякаш мразеше думата.

Не, от Лари рядко се изтръгваше някаква похвала и тя обикновено бе свързана с дрехите и бижутата, купени с парите му, отколкото със самата нея. Спомените обаче бяха без значение, щом за Дейвид бе красива. Испита истинско удоволствие и когато той отново я целуна, устните ѝ отвърнаха срамежливо и недоверчиво.

— Повярвай! — дрезгаво прошепна Дейвид и повдигна леко брадичката ѝ.

Разумът ѝ се върна така внезапно, както я бе напуснал. Беше лудост да стои наред паркинга, в очакване Дейвид да я целуне. Рязко се извъртя в ръцете му и извади ключовете от дамската си чанта.

— Да, добре. Много мило, но... — замънка, докато нервно отключваше.

Той се засмя тихо зад гърба ѝ, но на нея не ѝ беше до смях. Дръпна рязко вратата и се шумугна в колата. Не пусна газта до първия светофар. След това, докато опипваше устните си, не забеляза кога светна зелено и отзад натиснаха клаксона. Дейвид я харесваше! Това бе ужасно!

В понеделник, когато влизаше в стола, мислите ѝ за Дейвид бяха изместени от много по-сериозен проблем — как ще съжителства в една кухня с Бerti Хигинс. Седнала близо до шубера, готвачката разглеждаше вестник с чаша кафе в ръка. Заприлича ѝ на отровна гъба.

— Добро утро — поздрави нерешително Кели. Бerti дори не вдигна глава. — Къде са другите?

— Ще дойдат по-късно — изръмжа госпожа Хигинс.

Вероятно съществуваше някакъв начин за изглаждане на противоречията им, но нищо не ѝ идваше наум. Тя импулсивно взе един стол и седна.

— Госпожо Хигинс, не зная как да ви се извиня. Когато за пръв път нахълтах тук, наистина не бях на себе си. Чудя се дали не бихме могли да започнем отначало? Ако ще работим заедно... — Гласът ѝ секна, когато възрастната жена демонстративно напљунчи палеца си и обърна страницата. — Разбирам — продължи Кели, след дълго мълчание. — Искам само да добавя, че не съм ви натрапена по мое желание. Сигурно Дейвид ви е обяснил. Зная колко е трудно да делиш своята кухня с непознат човек. Всеки си има своите навици.

Госпожа Хигинс допи кафето си и рязко остави чашата.

— Какво ще готвиш днес? — попита тя и най-сетне вдигна очи.

— Какво да... — стресна се Кели. Един поглед ѝ бе достатъчен да разбере, че Бerti не се шегува. — Мисля няколко дни да не готвя, госпожо Хигинс, а да ви помагам в обичайното меню. Имам много въпроси по разпределянето на порциите...

— Уитикър каза, че твоята дума е решаваща, което означава, че ти си шефът. Така че, какво ще готвим днес, шефе?

Кели отвори уста и пак я затвори. Възхищаваше се на тактиката ѝ, макар да се чудеше как да ѝ противодейства. Не знаеше с какви продукти разполага, нито как се включват огромните уреди, нито дори колко порции са необходими. Щеше да се провали, а госпожа Хигинс целеше точно това.

— Съжалявам, но всичко ще объркам — призна чистосърдечно тя. — Вие сте шефът. Аз само ще давам съвети.

— Ами ако твоите съвети не ми харесат? — Госпожа Хигинс ликвидира и последните остатъци от любезност.

— Всъщност съветите не са лично мои — прехапа устни Кели. — Те са резултат от проучванията на лекари и специалисти през последното десетилетие. — Тя прекоси помещението и отвори огромния хладилник отсреща. Взе кутията с маслото, извади едно пакетче и се върна обратно. — Знаете ли колко мазнини поглъща дневно един американец?

Госпожа Хигинс сви рамене, но в очите ѝ проблесна любопитство.

— Ето колко. — Кели постави пакетчето пред нея. — На четирийсет години майка ми получи сърдечен удар от толкова мазнини. — Отмести очи от стреснатото лице на готвачката и погледът ѝ спря на машината за кафе. — Пие ми се кафе.

— Чашите са над мивката — изръмжа Берти.

Кели повече не се обади. Ако госпожа Хигинс възнамеряваше да ѝ прехвърли готвенето, щеше да остане разочарована. Реши да чака докрай, дори в единайсет и половина децата да нахълтат, без да има какво да ядат. Все пак се молеше да не се стига дотам.

Докато стрелката на часовника бавно се отместваше от осем до десет, тя успя да проучи месечното меню, закачено на стената. Реши да го запази, където е възможно, но да замести вредните продукти. Така децата нямаше да почувстват промяната. Можеше да замести месото и част от сиренето в пицата с тофу и вместо пържена, да сервира рибата печена. Ако госпожа Хигинс ѝ позволи.

За момент ѝ се стори, че готвачката е впечатлена, но вероятно се лъжеше. В десет пристигнаха и останалите работници в кухнята и крехкото им примирие бе нарушено. Госпожа Хигинс излезе от склада и задвижи войската си. Тази седмица Лора Котръл отиваше на салатите, а другите двама — съответно на сладкишите и плодовете.

Очевидно главната готвачка бе на месото, защото се засуети около хладилника и заизважда замразените шницели. Кели стисна зъби и я потупа по рамото.

— Аз какво ще правя?

— Каквото искаш.

— Госпожо Хигинс, аз съм тук и можете да ме използвате.

— Чудесно! — Тя измъкна един поднос от шкафа, заедно с чифт гумени ръкавици. Взе от килера грамаден буркан с мед и кутия с малки картонени чашки. — Пригответи триста порции!

След пет минути Кели не знаеше да се смее ли, или да плаче. Медът се стичаше по ръцете ѝ на малки златисти капчици не само върху подноса, но и по целия рафт. Миниатюрните чашки залепваха за пръстите ѝ, за капака или една за друга.

— Нямате ли фуния — въздъхна тя.

— О, не съм ли ти дала? — престорено се учуди Берти. — Опитай тази.

Отворът ѝ обаче бе толкова тесен, че медът едва капеше през нея. След двайсетина минути Кели мрачно огледа резултата. Оставаха още двеста и седемдесет порции! Озърна се безпомощно и срещна погледа на Лора Котръл. Жената се огледа страхливо и посочи към коленете ѝ. На долния рафт бяха наредени комплект чисти фунии, една, от които имаше широко гърло и надпис „мед“. Кели я грабна с облекчение.

Когато свърши, госпожа Хигинс я накара да нареже петнайсет килограма лук за утрешната яхния. Цялата в сълзи, Кели успя да се справи до появата на децата.

Все пак си струва, помисли си тя, като ги гледаше как доверчиво поемат мазните шницели. Лесно щеше да замести пържените картофи с печени. А шницелите? Може би с обезкостен котлет от пушена пуйка?

Някой я потупа по рамото.

— Можеш да изчистиш парния казан — с лицемерна учтивост я осведоми госпожа Хигинс.

Кели изгледа готвачката, после мазния столитров казан и се усмихна, сподавяйки въздишката си.

На следващия ден всичко се повтори, дори в още по-лоша форма. Сигурно госпожа Хигинс цяла нощ бе умувала как да я изтощи или подлуди. Очевидно всички в кухнята ѝ съчувстваха, но не смееха и дума да обелят. Кели търкаше казаните, кълцаше планини от лук, миеше напластената мазнина на фурните и упорито мълчеше, а усмивката ѝ все повече гаснеше. Затова ли бе дошла тук? Всъщност Дейвид беше виновен. И къде бе сега да я види, оплескана с мазнина и хлъзгава пяна? От петък напълно бе изчезнал.

Той се появи едва в сряда. Тъкмо се бе изправила да изстиска парцала и го видя облегнат на шубера, смръщил тъмните си вежди.

— Какво правиш? — строго попита той.

Тя издуха един кичур, паднал над очите ѝ и също се намръщи.

— А ти как мислиш?

— Трябва да даваш съвети, а не да вършиш черната работа!

— О, кажи го на Берти — измърмори Кели и се огледа. Подът блестеше от чистота.

— Ще ѝ кажа! — закани се Дейвид. — Къде е тя, по дяволите?

— Отиде си, както всички останали. — Кели остави парцала и се облегна на шубера. Чувстваше се страшно изморена. — Къде беше? — попита тя, сепвайки се от собствените си думи. Какво я засягаше, в края на краищата.

— В Калифорния — отвърна разсеяно Дейвид. — На рожден ден.

Обзе я гняв. Цяла седмица се бе трудила като каторжник, а през това време той се забавляваше. И с кого? Инстинктивно почувства, че рожденикът е от нежния пол.

— Чудесно! Надявам се, че си прекарал добре!

Тя му обърна гръб и рязко се насочи към мивката, но се спъна в кофата. Изпищя и усети как подът се завъртя пред очите ѝ, а кофата се обърна и я заля с мръсната вода. Искаше ѝ се да изреди всички обидни думи на света, но само избухна в сълзи.

— Кели! — Дейвид я хвана за раменете. — Удари ли се?

— О, не, чувствам се отлично. — Тя се надигна. Отпред фланелката ѝ беше мокра. — Никога съм била по-добре.

— О, да, виждам — усмихна се той и ѝ помогна да седне.

По този начин се намокри и отзад. Усети как водата започна да се просмуква.

— Наистина ли си добре? — докосна бузата ѝ той. Другата му ръка също се вдигна и лицето ѝ се озова в грубите му, но приятно топли длани. Пръстите му погалиха бузите, избърсаха сълзите ѝ оправиха мокрите ѝ кичури.

— Да — колебливо отвърна тя. Трябваше да му каже да спре, но беше така... приятно.

— Чудесно — измърмори той и се наведе да целуне върха на мокрото ѝ носле. Когато тя се усмихна, Дейвид докосна устните ѝ.

Огънят в гърдите ѝ започна да се разгаря и я стресна със своята настойчивост. Със сетни сили успя да се отдръпне. Засмените му очи я погледнаха изпитателно, но въпрос не последва.

— Знаеш ли — каза лукаво, след като я огледа, — бих ти дал първа награда в състезанието по мокри фланелки.

Тя смутено сви рамене. Надигна се и взе парцала, за да обере водата. Дейвид се пресегна и го издърпа от ръцете ѝ.

— Пазачът е длъжен да мие пода всеки ден след училище. Бerti не ти ли каза? — Кели поклати глава и той заканително изръмжа. —

Ще трябва да поговоря с нея!

— Благодаря, но по-добре недей. Само ще объркаш нещата. — Кели се изправи вдървено, погледна часовника си и се отправи към изхода.

— Няма да гледам как те мачка — възрази той и я последва. — Целта ми беше друга.

— О, така ли? — наметна якето си тя. Вечерният хлад ѝ подейства освежаващо след задуха в кухнята. — Нали искаше да се разочаровам за шест седмици?

— Да, но...

— Каузата ми не се омаловажава от това, че Бerti се мъчи да я утежни, Дейвид Уитикър — обърна се тя към него и продължи да отстъпва към колата си. — И не я усложнявай още повече с демонстрации пред нея. Сама ще се справя.

Кели се блъсна в калника и подскочи. Бръкна уморено за ключовете си. Дейвид ги взе, отключи и ѝ помогне да се качи.

— Добре, щом искаш — каза тихо той. — Но ако промениш решението си, аз съм изцяло на твое разположение. — Пръстите му докоснаха ръката ѝ и нежно я стиснаха. — Бягай в къщи, вземи си гореща вана и лягай да се напиш.

— Не забравяй, че имам и магазин — усмихна се кисело тя. — Трябва да освободя помощничката си. Слава богу, че там мога да се преоблека. Няма да се прибера преди седем. — Докато се отдалечаваше, видя, че той остана замислен на паркинга.

„Изцяло на твое разположение“, прозвучаха още веднъж думите му и тя натисна докрай газта. Вече бе закъсняла.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Минаваше седем, когато Кели пристигна вкъщи и видя червения пикап на Дейвид, паркиран пред гаража. Собственикът му беше на площадката, изтегнал се на пейката.

— Ела да видиш — прошепна той и я хвана за ръката. Долу на тревата се разхождаше малък скункс и размахваше с достойнство пухкавата си опашка.

— О! — усмихна се тя. — Жалко, че Суки не може да го види.

Допрели рамене, те го наблюдаваха, докато потъна в здрача.

— Къде е Суки? — попита накрая Дейвид, без да пуска ръката ѝ. Дали усещаше трескавия ѝ пулс?

— Ще спи при Моли. — При нормални обстоятелства Кели не би разрешила, но месецът не бе никак нормален.

— Жалко, купил съм шоколадов сладолед. Ще се наложи да изядем двойни порции.

— Какво искаш да кажеш? — дръпна ръката си тя.

— Каня те на вечеря. Ела си почини, докато приготвя спагети с фантастичния сос на Уитикър.

Преди да успее да си отвори устата, Кели се озова в пикапа. Въздъхна примирено, облегна се назад и затвори очи. Беше в ръцете му, но това не я тревожеше. Чувстваше се чудесно. Дейвид живееше в просторна къща във викториански стил с покрита тераса и изглед към реката.

— Колко е красива! — възкликна Кели, докато вървяха към задния вход.

— Тук израснах. Преди две години родителите ми се пенсионираха и заминаха за Флорида. Като се върнах от Калифорния, смятах да я стегна и да им помогна при продажбата, но разбрах, че част от мен се съпротивлява. Накрая аз я купих от роднините на майка ми. Къщата винаги е принадлежала на нейния род.

— Дълбоки корени — замислено каза Кели. Искаше и се някой ден и тя да пусне корени, да намери местенце, което двете със Суки да

харесват и обичат. Разбираше защо Дейвид цени къщата. Кухнята бе уютна, със старинни бюфети, овехтели лавици и еркереи прозорци с малки цветни стъкла.

Дейвид бе оформил отделен бокс и бе срутил стената към трапезарията, за да се открие изглед към реката.

— Сядай — посочи ѝ той висок стол и се завърна с чаши кианти.

— Да ти помогна? — надигна се тя.

— Искам само да ми правиш компания — погали я той по бузата.

— Пригответе соса следобед и сега трябва само да сваря спагетите.

Въпреки опасенията ѝ, разговорът бе приятен. Дейвид ѝ разказа за снощния си полет до Бостън, където се бе задържал до сутринта с проекта на някакъв клиент.

— Все забравям, че си архитект.

— Така ли? — учудено я изгледа той, отиде до съседната стая и се върна с куп чертежи. — Може би ще те заинтересуват.

Докато Дейвид приготвяше салатата, тя разгърна проектите.

— Но това са чертежите на новата гимназия, които показва на събранието! — Не знаеше, че са негови. Мислеше, че са предложени от някоя строителна фирма.

Мигновено си спомни скептичните думи на Виктория: „подставена корпорация участва в търга. Наема нашия благороден приятел да се заеме със строителството и всички са доволни“. Пред нея бе доказателството. Кели съкрушено се загледа в чертежите. Не виждаше защо Дейвид ще работи дни наред, ако не смята да се облагодетелства по някакъв начин.

Теоретично би могъл да бъде безкористен, ако имаше деца, но... Не, нямаше да си губи времето с тези чертежи, ако не беше убеден, че настоятелството ще избере точно неговия проект. Значи Виктория бе права.

— Какво ще кажеш? — попита той, като прибави още черни маслини.

— Много е... хубав — измънка нещастно Кели. Сградите сякаш пълзяха по хълмистия терен. Множеството игрища и прозорци ги правеха някак по-раздвижени. Очевидно и този проект бе съобразен с нуждите на хората. И за неспециалист беше ясно, че Дейвид е добър архитект.

— Дърветата ще засенчват стаите през лятото, а когато има нужда от слънце, листата им вече ще са окапали — посочи той назъбените кръгчета.

Колко ли ще спечели от проекта, чудеше се тя. Ако му възложат и строителството, ще бъде още по-облагодетелстван. Какъв хитрец! Виктория щеше да бъде във възторг. Очите ѝ се насълзиха и тя отмести поглед. Не искаше да слуша обясненията му. Само с нечестни комбинации може да се пробие в живота, би казал Лари, но все пак...

Вечеряха мълчаливо. Кели бе твърде потисната, за да разговаря, а Дейвид мислеше, че е изморен. Накрая не ѝ позволи дори да измие съдовете.

След като направи чай, той я изведе на терасата. Седна на дървената люлка и посочи мястото до себе си. Кели със съжаление установи, че на широката тераса няма друго място, където би могла да седне. При този изглед тя би поставила плетени столове или шезлонг. Колоните и покривът щяха да бъдат увити в красив бръшлян.

— Колко е хубаво! — възкликна тя, като се сви в края на люлката.

В долната част на двора имаше малък речен кей, за който бе вързана лека състезателна лодка. Ето как Дейвид поддържаше формата си.

Той постави ръка на облегалката зад нея.

— Защо се разведе? — попита тихо.

Кели сведе глава към чашата си. Вдъхна от ухаещата на лимон пара и рече:

— Нищо интересно! Стандартната история — омъжих се твърде млада. Случайно постъпих на работа в първия му диетичен магазин...

— Значи и той е бобено-зърнен маниак? — заядливо вметна Дейвид, но тя бе твърде изморена, за да отвърне на предизвикателството.

— Не, Лари бе търговец и усети, че диетичната храна излиза на сцената. Затова здраво се вкопчи в нея, докато аз я приех сериозно.

— Ти приемаш всичко прекалено сериозно. — Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Може би — сви рамене тя.

— И накрая те напусна? — погали ръката ѝ Дейвид.

— Да, нещо подобно... Това е дълга история.

— Разкажи ми я — настоя той.

Кели се смъкна на седалката и опря глава на ръката му.

— Всъщност няма много за разказване. След раждането на Суки, престанах да работя в магазина. Постепенно той се разрасна в търговска верига. През последната година, когато Суки тръгна на училище, реших да се върна отново. Работата ми липсваше, разбираш ли? — Тя се загледа в тъмната река, която шумолеше в мрака. — Скоро след това открих причината за бързия ни възход през последните няколко години. Лари купуваше евтини плодове и зеленчуци и ги обявяваше за екологично чисти. Слагаше високи цени на същата стока, която можеше да се купи във всеки обикновен магазин. Бях потресена.

— И му каза да спре?

— Мислех, че ще го стори, поне заради нас със Суки. — Кели усети, че ръката му я прегръща по-силно. Не трябваше да му позволява, но топлината му бе така приятна. Тя въздъхна дълбоко. — Вместо това, той продаде магазините. Очевидно го бе обмислил предварително. Всъщност ултиматумът ми само ускори развързката. Продаде ги, без дори да ми каже и... ни напусна — засмя се горчиво тя. — Замина за Лос Анжелос и вложи парите си в безжичните телефони.

— Май си доволна, че си се отървала от него?

Да, но дали нямаше да стори същата грешка? С подобен тип мъж? Вероятно не бе чак толкова глупава. Тя стана и се отдръпна. Следващите й думи прозвучаха прекалено приповдигнато, дори весело.

— Радвам се, че мога да се справям сама и да бъда свободна. Чудесно е да вземаш решения, без да е необходимо одобрението на съпруга ти. Решаваш и го правиш! Усещането е фантастично.

— Сигурно е така — съгласи се хладно Дейвид.

След като така подробно разнищица живота й, защо да не узнае нещо и за него?

— Дейвид, а ти никога ли не си бил женен?

— Не! — рязко каза той и с това прекрати всякакви следващи въпроси. Погледна часовника си. — Минава десет.

— Да, трябва да тръгвам — незабавно реагира тя.

Пътуваха мълчаливо и Кели се чувстваше напрегната. Очакваше само да я закара, но той я изпрати чак до вратата.

— Благодаря за вечерята — стеснително измърмори тя, с желанието да се шмугне вътре, но погледът му я задържа.

Дейвид бавно протегна ръка и топлите му пръсти нежно докоснаха врата ѝ.

— За мен бе удоволствие — сериозно каза той.

Не изглеждаше доволен, а по-скоро сякаш бе разгневен или объркан, че очакванията му не са се сбъднали. Притегли я нежно, но решително и тя се озова в ръцете му, преди да успее да каже „не“.

— Не? — усмихна се той и я целуна леко и непринудено, като за сбогом. Може би се шегуваше с нея или със себе си, а най-вероятно и с двамата. — Спи спокойно, Червенокоске. — В гласа му се долавяше вълнение. Притисна я силно към себе си и бързо я пусна, после се отдалечи с тихи стъпки надолу по стълбите.

Момчето от опашката бе толкова ниско, че блестящите му очи едва надничаха над подноса.

— Ето, скъпи — подаде му говеждия бульон Кели. Досега Бerti не ѝ даваше да сервира, но в края на седмицата се наложи да замести един от готвачите, болен от грип.

— Не я искам! — бутна чинията то. — Има косъм.

Кели я взе и провери. Видя ориз, тлъсто говеждо месо и няколко бледи моркова. Нямаше никакъв косъм.

— Няма да я изям! — изкиска се хлапакът и бутна с лакът високия си приятел, ухилен като него. — Гнус ме е.

— Всеки ден го прави — прошепна ѝ тихо Лора Котръл. — Вчера каза, че има муха. Просто му я смени.

— Какво ще кажеш за тази? — потисна усмивката си Кели.

Господин Претенциозко очевидно я одобри, защото плъзна таблата си към госпожа Хигинс, която днес раздаваше десерта.

Рецептата бе на Кели. Макар и неохотно, вчера ѝ бяха разрешили да приготви плодови кифли със стафиди, вместо обичайния сладък кейк или бяло маслено руло. Повече белтъчини и витамини, и по-малко мазнини, радваше се тя.

— Какво е това? — попита малкото момченце, когато готвачката тропна две кифли на подноса.

— Просто ги изяж! Много са полезни — изръмжа госпожа Хигинс.

Кели погледна отчаяно момченцето, което се бе намръщило. Нима Берти не знаеше, че на децата не трябва да се казва думата „полезно“? За пореден път се ядосваше, че не може да ги сервира сама. Децата щяха да приемат новата храна, само ако им се поднесе с ентузиазъм и убеждение.

Въздъхна и сипа една супа, после втора, трета... накрая престана да ги брой. Все пак щяха да харесат кифлите, успокояваше се тя. Кое дете не обича плодове, стафиди и канела, дори ако в тестото почти няма мазнини, а жълтъците са заместени с белтък и кисело мляко? Берти щеше да се убеди, че идеите ѝ не са чак толкова лоши.

В края на обяда обаче госпожа Хигинс ѝ посочи кофата за боклук, пълна с плодови кифли, повечето почти недокоснати.

— Нищо не разбирам! — промълви Кели. Тя бе проверила рецептата въщи и бе изчислила повторно продуктите в кухнята. — Остана ли някоя да я опитам?

По хигиенни съображения готвачката забраняваше да се опитва храната, докато се готви.

— Не. След като видях резултата, изхвърлих и останалите — самодоволно се ухили госпожа Хигинс. — Продължавай да им сервираш подобна храна и ще отгледаме едно прасе с отпадъците.

Тя се втурна към миялната машина и Кели я последва озадачена. Дали Берти не бе отблъснала децата с начина, по който сервира кифлите?

Продължаваше да се чуди и на следващия ден, когато със Суки отидоха до супермаркета.

— Повтори ми какво казаха децата за кифлите — настоя тя, докато вземаха количка за пазаруване.

— О, мамо! — възнегодува Суки. — Казах ти, че вкусът им се сторил странен. Моли оставила своята и другите я последвали. Само това си спомням.

Както винаги, Суки си бе взела храна от къщи и не знаеше, че кифлите са по рецептата на майка ѝ.

— Добре — примири се Кели. Първият ѝ опит се оказа неуспешен, но при следващия ще внимава повече и непременно ще

сервира сама. — Донеси зехтин от полицата. Екстра качество, нали знаеш марката?

— Да, мамо! — завъртя очи Суки и заситни като Моли, но после заподскача на куц крак. Кели се усмихна, но изведнъж се стресна, когато някой я хвана за рамото.

— Значи купувате и нормална храна? — пошегува се Дейвид, сияещ насреща ѝ.

— Разбира се — отвърна Кели и не можа да сдържи усмивката си. — Има много храни, които не мога да конкурирам. Поне засега. А ти явно смяташ да живееш весело и млад да умреш. Виждам чили, пълномаслено мляко...

— Но то е по-вкусно — заоправдава се той.

— ... сметана, масло, хотдог и замразена пица.

— Обичайното ергенско меню — невъзмутимо потвърди Дейвид.

Беше абсолютно прав. От храната сякаш се излъчваше известна самотност, макар че той едва ли я забелязваше. Кели можеше да му покаже как се прави домашна пица със зеленчуци в обезмаслено сирене, от която щеше да си облизва пръстите. За малко да го покани на вечеря.

— Ето. Дейвид! — извика радостно Суки със зехтина в ръка.

— Здравей, Суки! — непринудено я поздрави той. — Как върви училището?

— О... Добре — Суки се смути от внимателния му поглед и се обърна към майка си. — Имаме ли нужда от още нещо?

— И тя е срамежлива като теб — отбеляза Дейвид, докато дъщеря ѝ се отдалечаваше.

— Само докато не ни опознаеш — защити я Кели.

— С голямо удоволствие — каза направо той, вперил сивите си очи в нея. — Смятах да ти позвъня и да си уговорим среща.

— Какво? — попита глупаво Кели.

— Среща — повтори Дейвид. — Ще си лъсна обувките и ще си сложа вратовръзка. А ти... Не пипай косата си. Тя е чудесна. Само си облечи костюма, с който кръстосвахме кухнята.

С чувството, че рафтът с макароните се сгромолясва отгоре ѝ, тя осъзна, че също желае да излезе с него. Страшно ѝ се искаше да бъде с Дейвид Уитикър, макар че седмица по-рано би се изсмяла на подобно

предположение. Какво бе казал той? Че най-хубавите неща идват най-неочаквано.

Но дори да искаше да го вижда, това не означава, че непременно трябва да го прави. Горчивият ѝ опит бе показал, че е способна да обича ѝ съвсем безскрупулен мъж, а подобна любов не ѝ даваше опора в живота.

Не можеше просто да признае, че се съмнява в почтеността му. Трябваше да намери някакво извинение или направо да откаже. Така щеше да е по-честно.

— Не мога, Дейвид!

Усмивката му помръкна.

— Не можеш или не искаш?

— Може би и двете... Моля те, Дейвид, нека бъдем само приятели.

Веднага разбра, че е сгрешила. Очевидно очакваше друго, защото погледът му сякаш се вледени.

— Нямах това предвид — сухо отвърна той. Лицето му стана непроницаемо. — Е, извинявай, ако съм ти досадил.

Прехапала устни, Кели го наблюдаваше как се отдалечава с бързи крачки. Беше направила грешка, но бе късно да я поправи.

Суки изскочи от крайната редица и сърдечно му се усмихна. Минавайки край нея, архитектът леко я докосна по главата, сякаш нежно се сбогуваше и зави зад ъгъла, съпроводен от погледите на майка и дъщеря.

За пръв път от месеци насам, Кели почувства, че ще се разплаче на публично място. Мигайки учестено, тя се обърна бързо към рафта с макароните.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник всички кухненски работници бяха болни. Заместникът, на когото Бerti се обади, също бе повален от грипа.

— Никога не сме били по-зле — призна госпожа Хигинс. — Все пак имаме късмет. Пети клас отива на екскурзия в Ню Бедфорд, което означава деветдесет порции по-малко.

— Ще се справим — окуражи я Кели, макар да се съмняваше.

Най-лошото обаче тепърва предстоеше. В десет часа Татъл им съобщи, че екскурзоводката е вдигнала температура и няма кой да я замести. Пътуването се отлагаше.

— Още деветдесет порции — заекна Бerti. — Няма да смогнем.

Кълцаха маруля и домати с бясна скорост, тичаха от кипящите кренвирши към димящия боб и ароматните ореховки в сладкарската пещ, и накрая като по чудо приготвиха триста порции.

Успяха да нахранят всички — от подсмърчащите първокласници, много от които трябваше да си стоят у дома, до нацупените заради провалената екскурзия петокласници. Точно хотдог ли трябваше да сервира, изпъшка Кели, която тъпчеше кренвиршите в белите хлебчета. Чувстваше се като престъпник, докато раздаваше вредните цилиндърчета на невинните деца.

Не ѝ остана обаче никакво време за морални терзания между двете смени, които с грохот се разминаха.

— Кели, трябват ми още ореховки! — избоботи Бerti, като остави на плота следващата тава с боб. — И един буркан с горчица, моля те!

Кели направи няколко крачки и едва тогава осъзна, че госпожа Хигинс бе казала „моля“ на най-големия си враг. С недоверчива усмивка тя грабна буркана и отново потъна в суматохата.

Бойната им дружба сякаш избледня щом напрежението спадна. Докато чистеха кухнята, Бerti не пророни нито дума. Може би се разболява, добронамерено реши Кели. Тя се изми и развърза престилката.

— Мисля, че свършихме. Трябва да сменя продавачката в магазина.

— Ами... — Берти понечи да каже нещо, но само изръмжа одобрително. Кели ѝ махна за сбогом и изтича навън.

Привечер, вдигайки поглед към поредния клиент, тя съзря пред себе си госпожа Хигинс. Стресна се като я видя облечена в красива рокля, която подчертаваше теменуженосините ѝ очи и приятно контрастираше на розовото ѝ лице. А може би червенината се дължеше на друго?

— Здравей — дрезгаво каза готвачката и се огледа. — Значи това е твоят магазин.

— Да, с удоволствие ще ти го покажа. — Кели не знаеше кой вятър я бе довял, но не трябваше да изпуска възможността.

— Няма нужда — избоботи Берти и почервения като божур. — Дойдох само да ти кажа, че миналата седмица сложих сол в кифлите ти. Около осем чаши, докато ти взимаше ванилията.

Кели ахна и очите ѝ се разшириха от възмущение. Ето защо децата не ги докоснаха. Нямахме по-нечестен...

— Номерът бе много долен — нещастно продължи Берти, сякаш прочете мислите ѝ. — Не зная защо го сторих.

— Мисля, че разбирам — бавно каза Кели. — Неприятно е да делиш кухнята си с надута личност с перната шапка. Майка ми не даваше дори да ѝ помагам, когато гостувах в санаториума.

— Мислех, че е починала от сърдечен удар.

— О, не, възстанови се, но трябваше изцяло да промени начина си на готвене. За да отслабнем, минахме на диетична храна.

— И ти ли си била дебела? — удиви се Берти.

— И още как! — увери я Кели. — Затова съм толкова запалена. Много добре познавам храната пълна с калории и холестерин, от която имах само неприятности.

Кели срещна погледа ѝ и се стресна. Боже, дано само не приеме думите ѝ за намек! Но преди да измисли някакво извинение, в магазина влезе Фрийлинг.

— Берта! Не съм те виждал от години. — Погледът му се прехвърли на Кели и той направи опит да се усмихне. — Май идвам точно навреме. Как върви твоята кампания?

— Добре — уклончиво отвърна тя. Само това й липсваше! Журналистът можеше да взриви крехкото им примирие.

— А ти, Берта, изглежда... — Той се поколеба и подчерта следващите си думи с жлъчна галантност. — ... пращиш от здраве. Какво мислиш за нововъведенията?

Берти Хигинс му хвърли унищожителен поглед.

— Пазя мислите си за тези, които могат да ги оценят. Никога няма да ги споделя със стар съсухрен заядливец, особено ако е толкова глупав да твърди, че нямаме нужда от ново училище. — Той понечи да възрази, но тя размаха заканително пръст. — Мислиш се за много умен, Елиът, но би трябвало да се засрамиш! Ако имаше поне малко разум да се ожениш и да имаш деца, щеше да разбереш, че статията ти е пълен боклук! Смятах да ти се обадя и лично да ти го кажа.

След тези думи, госпожа Хигинс величествено се изнесе от магазина. Кели прехапа устни, за да не се размее. Чест и слава на Берти — безспорния победител в този дуел! Фрийлинг трепна като проскубана птица и смутено се усмихна.

— Заслужи си го — строго му каза Кели. — Забележката ти бе неуместно хаплива.

— Сигурно си права. Не зная защо винаги ме засърбява езика, щом я видя. Тя бе най-красивото момиче в класа. — Той погледна след отдавна изчезналата Берта, после сви рамене и извади бележника си. — Е, какви са последните новини?

На следващата сутрин Кели влезе в стола, несигурна дали да очаква мир, или война. Берти вече пиеше обичайната си чаша кафе. Кели също си наля и придърпа един стол до нея.

— Елиът успя ли да съчини нещо? — изръмжа Берти.

— Зададе няколко въпроса — предпазливо отвърна Кели. — Не зная дали ще пише за нас.

— Сигурно няма — изсумтя готвачката. — Той винаги търси конфликтни ситуации.

Значи според нея нямаме конфликти, обнадежди се Кели.

— Наистина бе груб с теб — отбеляза колебливо тя.

— Не може да ми прости, че не се омъжих за него — усмихна се Берти и заприлича на момичето от спомените на Елиът. — Винаги е

бил горд и твърдоглав.

— Предложение ли ти направи? — едва не се задави Кели.

— Да, но беше неразумно. Той бе най-добрия ученик в училището, а аз само ходех по забави и танци. Затова се омъжих за покойния Ралф Хигинс, който също не отваряше книга, и никога не съжалих. Имам пет деца и двама внука, а не си спомням кавга по-дълга от пет минути. Представи си, че бях достатъчно глупава да се омъжа за Елиът. Щяхме да се караме по три пъти на ден.

— Намирам го за доста симпатичен — предпазливо вметна Кели.

— О, той е чудесен, ако има кой да го вкара в релси. Трябва някой да го отрезвява, когато навири нос. Такъв беше и в клас — надут и затворен. Вероятно е бил срамежлив — разсмя се Берти. Тя оправи престилката си и лицето ѝ помръкна. — Все пак подло се заяде. Обикновено казвам, че всяко дете ми е прибавило по пет килограма, но причината е в професията ми. Как се справя майка ти? Не качи ли пак килограмите?

— Не може да се надебелее от вегетарианска храна. Бобът, оризът и зеленчуците насищат, но от тях не се пълнее.

— Така ли? — леко изсумтя Берти и стана. — А може ли да се отслабне?

— Ние успяхме. Освен това всеки ден изминавахме по три-четири километра, в студ и пек. — Кели допи кафето ся и също се изправи. — Най-важното е да не се безпокоиш и дори да не мислиш, че трябва да отслабнеш. Просто спазваш изискванията за здравословна и вкусна храна и се радваш на възможността да се раздвижиш навън. Останалото идва от само себе си.

— И колко време е необходимо? — погледна я скептично Берти.

— Не се притеснявай за времето. Просто се старай да прекараш приятно деня и няма да усетиш как проблемът сам ще се реши.

Берти прекъсна разговора, обръщайки се към стенния часовник.

— Дано днес положението бъде по-нормално. Лора обеща да дойде, а съм извикала и дъщеря си, Емили.

С тези подкрепления сутринта мина гладко, макар че Емили пристигна с деветмесечното си бебе. Детето обаче заспа в количката си, без да се смущава от дрънченето на приборите.

Денят бе добър и за Кели. На обед Берти ѝ възложи да изготви менюто за четвъртък и петък. Отсега нататък щеше да отговаря за

десертите, ако можеше да се справи.

— Разбира се! — увери я със светнали очи Кели. Като няма кой да ѝ пречи, децата ще се влюбят в рецептите ѝ.

Заедно с първите ученици, в стола пристигна и дългоносият господин Фрийлинг.

— Може ли да надникна? — подвикна той на Бerti, която раздаваше храната.

— Пак ли замисляш някоя пакост? — намръщи се тя, но се сепна от бебешкия плач, който надвика глъчката. — Не, Емили, ти ми трябваш! — добави властно, когато дъщеря ѝ се надигна. Кимна към Елиът и изкомандва: — Вместо да се мотаеш наоколо, по-добре виж какво му става на това бебе.

Кели забеляза паниката, изписана на лицето му, но трябваше да се обърне към надигналия се на пръсти господин Претенциозко, който се мъчеше да намери някой нов недостатък. Можа да вдигне глава едва след като обслужи първата смяна. Журналистът се разхождаше из кухнята, прегърнал доволното бебе с мършавите си ръце. На лицето му бе изписано учудване и гордост, сякаш той пръв бе открил, че бебетата обичат да ги носят.

При следващото ѝ завъртане, Фрийлинг седеше ужасен, а Бerti изтриваше някакво мокро петно на ризата му. Като скри усмивката си, Кели събра празните тави. Може би все още имаше надежда за Елиът.

Самата тя бе загубила надежда, че ще забрави Дейвид и ще се почувства нормално. След последната им среща в супермаркета от него нямаше и следа.

От една страна, отказът ѝ да се срещат ѝ се струваше правилен, а от друга, много ѝ се искаше да го чуе. Мина ден, после втори и тя забеляза, че тича към телефона при всяко позвъняване и поглежда с надежда всеки гордо крачещ мъж. В края на третия ден вдигна слушалката и едва не набра номера му. Отказа се в последния момент.

Най-неочаквано получи известие за него от господин Татъл. Както всяка сутрин, той „инспектира“ хладилника им и докато се тъпчеше с вегетарианската пица, останала от вчера, сподели с нея, че „и Дейвид е пипнал проклетия грип.“

Няколко часа по-късно, нарамила пазарска чанта, в която имаше витамин С, билков чай против кашлица и литър от специално приготвеното кисело мляко, Кели се отправи към къщата на Уитикър.

Почука на входната му врата и след като не получи отговор, опита и на задната, но резултатът бе същият. Кели я отвори и надникна вътре.

— Дейвид! — Отнякъде долитаха звуци на саксофон. Значи е буден. — Дейвид! — Тя тръгна нагоре по стълбите.

Намери го заспал в леглото, с разтворен върху голите му гърди бележник и писалка в ръка. В кутията на масата бе оставена недокосната пица. Сигурно нямаше апетит.

До кутията, от снимка в сребърна рамка, я гледаше усмихнато красиво момиче. По русата коса и изрязаните бикини, Кели предположи, че е от Калифорния. Стори ѝ се обаче много по-младо от Дейвид. Вероятно снимката бе спомен от колежа. Музиката, която бе чула, идваше от грамофона в ъгъла.

— Дейвид — повтори тя и седна на леглото.

С тревога забеляза, че гърдите му лъщят от пот, а лицето му е зачервено от треската. Макар и небръснат, изглеждаше невероятно млад с разрошената си коса. Постави ръка на челото му и тъмните му ресници се повдигнаха.

— Кели... Какво правиш тук?

— Проверявам температурата ти — строго каза тя. — Къде е термометърът?

— Нямам — хвана ръката ѝ той, постави я на бузата си и отново затвори очи. — Сигурно сънувам.

Най-неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи, но успя да се усмихне. С другата ръка извади термометъра, който носеше в чантата си и го разтърси.

— Пръстите ти са студени — сънено измърмори той.

— Така ти се струва, защото гориш. Какво пишеш?

— Писмо до „Дартмът Дейли“. Елиът не спира атаките си против новото училище, а Лийлънд Хауърд отново е изпратил писмо до редакцията. Някой трябва да им отговори. Хората трябва да чуят и другата страна.

— Нищо ли не си ял? — Той само поклати глава. — Така си и мислех. Измери си температурата, докато се върна.

Когато пристигна с млякото, термометърът показваше трийсет и девет и осем десети. Добре че бе прекалено слаб, за да се съпротивява на грижите ѝ. Лъжичка по лъжичка тя му даде половината мляко и едва тогава го чу да недоволства:

— Каква е тази смес?

— Студен айран с тофу, банан, покълнало жито, мед и киви.

— Защо не ми даде просто сладолед? — намръщи се Дейвид.

— В него няма толкова белтъчини, витамини и калций.

Повярвай, организмът ти се нуждае от тях.

— Да, но иска и нещо друго — трескаво я изгледаха очите му.

Внезапно се озоваха толкова близо един до друг, че изпита желание да погали мъжествените му гърди. Остави купата в ръцете му и стана.

— Как се казва приятелката ти?

— Дъщеря ми — измърмори той с пълна уста. — Съншайн.

— Дъщеря ти! Мислех, че никога не си бил женен.

— Точно така — хладно каза той и налага пълна лъжица. — Тя живее с майка си в Калифорния — заяви рязко Дейвид, сякаш за него темата бе приключена.

Тя потисна любопитството си и се отдалечи, за да не го притеснява. Кой от тях не бе пожелал да се оженят? Или и двамата не искаха да узаконят връзката си? И кой ли бе измислил слънчевото име на дъщерята? Не смееше да го попита, а очевидно и на него не му се говореше.

— Какво слушаш? — попита, докато се разхождаше из стаята.

— Бил Евънс и ранния Майлс.

Настроението ѝ се развали, като забеляза чертежите, разстлани на огромното бюро. Беше забравила за проекта. Но Дейвид явно постоянно мислеше за него.

Какво от това, рече си тя. Нали са само приятели, честността му не я засяга. Нека сам се погрижи за съвестта си.

— Трябва да побързам за магазина. Млякото е в хладилника, а билковият чай на полицата. Ще се справиш ли сам?

— Вече съм по-добре — увери я той. Горещите му пръсти докоснаха ръката ѝ. — Благодаря ти.

— Няма защо... приятелю — усмихна му се тя за последен път и сърцето ѝ се сви. Дейвид се нуждаеше от грижи. Ако не се страхуваше за здравето на Суки, би го закарала у тях. Щеше да го настани на дивана, докато оздравее. — Оправяй се бързо — въздъхна тя и се отправи към вратата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Напоследък Кели бе много заета, но през следващата седмица графикът ѝ надмина всичко досега. Все пак, макар и изтощителни, дните ѝ носеха вътрешно удовлетворение.

В училище вегетарианските блюда постепенно се вместиха в менюто. В петък сервираха зеленчукова пица, а в понеделник — картофени кюфтета. Децата не само не мърмореха, а дори облизваха пръстите си. Радваше се, че въобще не почувстваха ограничаването на месото и мазнините. Все пак здравословната храна не биваше да се налага със сила. Природен дар, тя трябваше да се превърне в необходимост като дишането.

След работата в стола и магазина, тя съчетаваше грижите за Суки с безпокойството за Дейвид, който бавно се възстановяваше. Треската му премина на третия ден, но го остави изтощен и със силно главоболие. Всяка вечер със Суки се разхождаха до къщата му. Макар и болен, той бе приятен събеседник. Свикнаха да разговарят и да пият чай на терасата докато слънцето се скрие и зайците излязат на ливадата.

Дори да изпитваше други чувства, Дейвид не го показваше. Освободена от притесненията си, Кели се чувстваше чудесно. Откри, че се вълнува всеки път щом го зърне.

— Значи във вторник си побеснял от статията на Елиът против новото училище? — усмихна се тя. — Да знаеш само Бerti как се нахвърли отгоре му! Толкова бе ядосана, че направо го сграбчи за яката и го разтърси.

— Браво на нея! — Дейвид бутна нагоре шапката и откри лицето ѝ. — И какво му каза?

За момент Кели онемя от острия му поглед, но се застави да продължи.

— Попита го защо не направи нещо полезно, вместо само да руши. Догодина по-големият ѝ внук ще бъде гимназист и тя е бясна, че ще трябва да учи на две смени.

— Правилно! — съгласи се Дейвид. — А какво каза Фрийлинг?

— Почти нищо, но май се засегна. Ако искаш да знаеш, той е много мил с нея. Почти всеки ден си намира повод да мине.

— Не се учудвам, тя е страхотна жена! — каза сериозно Дейвид. Посегна отново към шапката ѝ и този път я свали. — Като теб — добави тихо.

Вече твърде много ценеше приятелството му и не искаше да рискува.

— Шегите с моя ръст са опасни, приятелю! — Тя го тупна закачливо по гърба. — Сукумс, трябва да тръгваме.

Когато погледна назад, той все още стоеше на вратата и замислено пошляпваше със забравената ѝ шапка по крака си.

След като бе нахокан, Елиът се появи в стола едва след седмица и доведе със себе си някакъв непознат.

— Може ли да си платим по един обед? — обърна се той към Берти и хлътналите му бузи порозовяха под строгия ѝ поглед.

— Щом настоявате — сви рамене готвачката.

Наострила уши, Кели едва сдържа усмивката си. Елиът бе избрал възможно най-подходящия ден. Менюто бе съставено изцяло от Берти — задушен боб с домати, жито и ръжени хлебчета, зеленчукова салата и мляко с банан за десерт. Кели въздъхна с облекчение. Ако Берти започнеше редовно да готви подобни ястия, мисията ѝ бе приключена. Можеше да се върне към собствените си занемарени задължения, а Суки щеше да се храни в стола, както всички деца.

— Чудесно... — пристъпваше Елиът. — Чудесно! Знаеш ли, онзи ден сутринта те видях на улицата.

— Така ли? — Берти леко се изчерви.

— Ами да — оправи вратовръзката си той, сякаш го стягаше. — Променила ли си прическата си, Берта?

Тя полагаше повече грижи за косата си, но Кели бе сигурна, че не тази промяна имаше предвид Елиът. Берти спазваше строго указанията ѝ и бе отслабнала с два килограма. Изражението ѝ бе одухотворено и излъчваше надежда. Вероятно и заради постоянното внимание на Елиът.

— Е, и какво, ако съм я променила? — изсумтя Берти. Въпреки демонстративното си пренебрежение, тя грижливо напълни чиниите им.

— И добави репички в боба на Елиът — съобщи Кели на майка си при поредния им телефонен разговор.

— Няма да усети кога ще започне да сервира закуската в леглото му — засмя се Хелън. — А твоят ухажор...

— Вече ти казах, че сме само приятели, мамо! — възнегодува Кели. — Все така упорито се занимава с новата гимназия. Дори даде обява на половин страница, призовавайки хората да гласуват за нея след две седмици.

— Хвърлил е доста пари за обявата — отбеляза Хелън.

— Ако му възложат строителството, ще си ги върне.

— Наистина ли мислиш, че е като Лари?

— Не зная. Когато съм с него, ми се струва, че не е способен да извърши подлост, но остана ли сама си спомням за нечестния му баща. Проектът му е напълно готов, а детето му не учи в града, за да е оправдана подобна настойчивост.

— Е, най-сигурният начин да разбереш, е като изчакаш. Събранието е само след две седмици. Ако заемът бъде одобрен, вероятно незабавно ще се организира търг.

— За добро или за лошо, след сключването на договора всичко ще се изясни.

— И щом се убедиш, че не е като Лари, незабавно го грабни! — посъветва я майка ѝ.

— Няма да стане — въздъхна уморено Кели. — Разбери, мамо, ние сме само приятели.

Едва след запознанството си с Дейвид, бе започнала да цени приятелството.

— Видя ли това? — Седмица по-късно той я посрещна, размахвайки някакво списание. Беше я поканил на вечеря и, макар и колебливо, тя прие. Напоследък отново забелязваше пламъчетата в очите му, които я притесняваха. Тази вечер обаче той имаше нужда от

приятел. В осем училищното настоятелство щеше да представи бюджета пред градския съвет. Без активната подкрепа на съвета, след седмица избирателите сигурно щяха да отхвърлят заема за строителството.

— Не. Какво е? — Взе го от ръцете му и видя, че е неделната притурка на „Бостън Глоуб“. Дейвид я бе отворил на статията „Училищната храна: здравословна или опасна?“. Най-отпред видя себе си, Берти и Лора, раздаващи храна на учениците. — Кой ни е снимал? — ахна тя.

— Авторът на статията. Експерт на „Глоуб“ по ресторантите.

— Човекът, когото Елиът доведе! Но кога е направил снимката? Сигурно Фрийлинг е искал да докаже на Берти, че може да бъде полезен. Боже мой, сравнява храната ни с тази на най-добрите вегетариански ресторанти в Бостън!

— Има и ласкави думи за теб. — Дейвид отмести един кичур, паднал на очите ѝ.

— Да — съгласи се тя, без да вдигне поглед. Авторът оценяваше усилията ѝ, споменаваше за магазина, но Кели се радваше, че основният акцент бе върху храната и необходимостта от подобряване на училищното меню.

По нататък статията сравняваше нейната опитна програма с обичайното меню в съседния училищен район. Описваше се и здравословната храна в някакво частно училище, където парите явно не бяха проблем.

— Но това е дъщерята на Лийлънд! — На снимката се виждаше Стефани Хауърд редом с машината за изстуден айран. Кели поклати изумено глава. — И пише, че столът им се ръководи от опитен специалист. Имат фантастичен щанд за салати, могат да избират всеки ден между месни, рибни или постни блюда.

— Да, но ако вложат част от парите си в обществените училища, децата няма да вадят ронещата се мазилка от чиниите си — изръмжа Дейвид.

Докато Кели разглеждаше статията, той сервира на терасата.

— Менюто е доста банално. Искан да приготвя нещо по-специално, но с Елън Мей цял ден скърпвахме бюджета.

— Всичко е чудесно — увери го Кели, когато видя варените скариди, топлата франзела, прясната салата и... — Шампанско! —

възкликна тя.

— Защо не? Вече е пролет и имам приятна компания — Дейвид изстреля тапата, напълни чашите и вдигна своята. — За най-упоритата млада жена! — цитира статията той.

— За... — Реши да вдигне тост за новото училище, но в последния момент се отказа.

— За началото — предложи той.

Не знаеше за какво начало говори, но кимна и отпи. Дъхът ѝ секна и тя ахна възхитено. Шампанското бе като лунна светлина, която нежно я прониза.

Докато вечеряха, усещаше топлата и безгрижна атмосфера, създадена помежду им през последните няколко седмици. Познаваме се толкова добре, без да знаем нищо един за друг, помисли си. Тя бе бронирала сърцето си, а Дейвид не ѝ довери своите най-съкровени и болезнени тайни. Понякога обаче ги виждаше стаени в очите му — като тази вечер например.

— За какво мислиш? — усмихна се на сериозното ѝ изражение той.

Тя само поклати глава. Бяха постигнали съвършен баланс между приятелство и независимост. Всяко задълбочаване щеше само да подкопае връзката им. Мислех, че си чудесен приятел и не искам да те загубя, четеше се в погледа ѝ.

— Тогава аз ще споделя моите мисли — посегна към ръката ѝ той.

От седмици не я бе докосвал така нежно. Топлите му пръсти бавно обхванаха нейните и Кели усети, че я обзема паника.

— Искаше да бъдем само приятели — дрезгаво започна Дейвид — и тези няколко седмици аз спазвах условието. Беше хубаво, много хубаво, но твоето приятелство ми даде да разбера, колко много те харесвам. Макар понякога да прекаляваш със зърнените храни — шеговито вметна той, след което отново стана сериозен. — Но приятелството не е достатъчно за мен, Кели, а струва ми се, и за теб. Искам нещо повече, искам да те обичам. — Той стисна ръката ѝ, когато тя опита да се дръпне. После я пусна, но очите му задържаха погледа ѝ. — Затова искам да ме освободиш от условието. Искам да те ухажвам. Ще бъда много търпелив, ако е необходимо, но моята цел е да бъдем заедно. Всичко друго ще бъде фалшиво.

Макар че бе изпила само една чаша, сега съжаляваше. Мислите ѝ се лутаха, а искаше да бъдат точни и ясни.

— Не мога, Дейвид! Не съм готова.

— Все още ли го обичаш? — навъси се той. — Струва ми се, не заслужава.

— Не, причината не е в Лари! — извика тя, стана и се облегна на парапета. Нямаше как да му каже, че има ред други причини, повечето свързани с неговата честност. Усмихна се колебливо и опита да се пошегува. — Няма да се получи! Ти си месоядно, а аз просветено тревопасно животно.

— Ако е необходимо ще ям и трева — присъедини се към шегата ѝ Дейвид и докосна ръката ѝ на парапета. — Това не е проблем, Кели. Може да намерим и нещо средно, като скаридите например. Или и двамата ще готвим. В хладилника ми има място и за тофу, и за плешка. Все ми е едно какви бисквити обичаш сутрин, маслени или не, щом закусваш в моето легло.

— Не е толкова просто, Дейвид. — Тя полека издърпа ръката си и поклати глава, чудейки се как да му обясни. — За пръв път в живота си се чувствам зряла. Може би звучи глупаво, но сякаш в мен нещо разцъфна. Правя невероятни неща: отворих магазин, издържам себе си и Суки, имам приятели, накарах настоятелството да вземе необходимите мерки... — Тя се засмя колебливо. — Нима не разбираш? Бракът ми бе като затвор. Страхувам се.

— Че ако се омъжиш за мен, отново ще попаднеш в клетка — засмя се недоверчиво Дейвид. — Смяташ ли, че съм способен на подобно нещо?

Кой знае? Преди се страхуваше, но сега? Оказа се по-силна, отколкото сама предполагаше, а той бе по-добър и твърде уверен в себе си, за да иска да я обезличи като Лари.

— Не — отвърна Кели. — Сигурна съм, че не си.

— Е, тогава какъв е проблемът? — настоя той и отново посегна към ръката ѝ.

Проблемът всъщност бе, че не искаше, не можеше да го обича, докато изпитваше и най-малкото съмнение в честността му. Отмести смутено поглед встрани и в настъпващия здрач забеляза две зайчета, почти допрели носове на полянката. Към това ли се стремеше и Дейвид? Как да го упрекне, когато тя самата искаше същото.

— Дейвид, не настоявай за сериозна връзка! Просто не мога! Все още не съм готова. — Трябваше да почака. След две седмици щеше да узнае истината. Обхвана я паника при вида на мрачното му лице. — Но ако искаш, можем да се срещаме просто така — колебливо продължи тя. За да съхрани приятелството им, бе готова на всичко. Мисълта да го загуба ѝ се стори непоносима. Така щеше да спечели време, да разбере мотивите му за новото училище и да реши дали може да ги приеме.

— Какво искаш да кажеш? — Лицето му се изкриви, сякаш бе глътнал нещо кисело.

— Без ангажименти — уточни тя.

— Не, благодаря! — дръпна ръката си той и добави огорчено: — Вече имах подобно предложение. Повярвай ми, винаги се появяват някакви ангажименти.

— Но при нас няма да е така! — обидено настоя Кели. — Няма да бъде сериозно обвързване.

— А аз ти казвам, че не желая несериозни приключения — изръмжа Дейвид. — Няма да ти позволя да си играеш с чувствата ми. Не искам повърхностна любов. Говоря напълно сериозно и ако не можеш да разбереш... Тогава нека всичко върви по дяволите.

Той рязко се обърна, бързо слезе по стълбите и се отправи към реката, пъхнал дълбоко ръце в джобовете си. Изплашени, зайците се шмугнаха в храсталака.

Кели остана неподвижно, със замъглени от сълзи очи. От една страна, искаше да се хвърли в прегръдките му, да го помоли да ѝ прости, да му обещае всичко, което пожелае, за да останат приятели. От друга, както винаги, страхът я възпираше. Накрая въздъхна и отнесе чиниите в кухнята.

Когато се върна на терасата, Дейвид се бе върнал — чужд и далечен като луната грейнала в тъмното небе.

— Извинявай, че избухнах — студено каза той. — Благодаря за предложението, но не искам несериозна любовна авантюра. Така че да приключим с въпроса.

Тя кимна съкрушено. Осъзна, че с тази победа бе загубила всичко. Вероятно приятелството им нямаше да продължи дълго. Никой не получи това, което искаше.

— Закъсняваме за събранието — погледна часовника си Дейвид.
— Може би е по-добре да вземем двете коли, в случай, че се забавя.

Те се отправиха поотделно към гимназията, където той се качи на сцената при училищното настоятелство, редом със заелия централното място градски съвет, а Кели седна сред публиката и скръсти ръце, за да потисне прерязващата я болка.

Със същия успех можеше да се намира и в Тимбукту. Смътно долавяше, че градският съвет обсъжда важни финансови проблеми, но мислите ѝ се въртяха около собствените ѝ думи и действия. Дейвид също гледаше мрачно и разсеяно от сцената.

Когато най-сетне се съсредоточи, разбра, че след двучасови дебати градският съвет е приел училищния бюджет за следващата година. Тя развълнувано си пое дъх. Оставаше само въпросът за новата гимназия. Градският съвет трябваше да подкрепи молбата на настоятелството за строителния заем, за да може проектът със сигурност да бъде одобрен от избирателите. Ако обаче съветът се противопоставеше, най-вероятно предложението щеше да бъде отхвърлено на общото събрание през следващата седмица.

— Ключът е в ръцете на Лийлънд — беше ѝ казал Дейвид по време на вечерята. Председателят на градския съвет бе против новото училище. — Ако реши, че повечето избиратели одобряват проекта, той ще се постарает да излезе начело и да ги поведе. Обзалагам се, че какъвто ѝ да е изборът му, целият градски съвет ще го последва.

Тя хвърли поглед към Лийлънд и откри, че я гледа с лъчезарна усмивка.

— Преди да се прехвърлим на заема за новата гимназия — каза той по микрофона, — искам да отдадем дължимото признание на една изключителна личност. Предполагам, всички сте чували, че госпожа Бучърд доброволно се зае да подобри менюто в основното училище. — Лийлънд изчака одобрителният шепот да утихне и продължи: — Абонатите на „Бостън Глоуб“ подробно са запознати... — Той започна да изброява ласкавите отзиви, които Кели бе извоювала за града и отбеляза, че учениците, учителите и дори готвачите са възхитени от нейните нововъведения. — С нейна помощ през следващата година госпожа Хигинс ще усъвършенства менюто на всички училища в района. И така, госпожо Бучърд, бихте ли станали, за да ви изкажем най-искрената си благодарност за добре свършената работа.

Нямаше как да се измъкне. Тя стана, изчерви се като домат сред сърдечните приветствия на публиката, после се смъкна обратно на стола. Страхуваше се да вдигне очи към Дейвид.

— Смятам, че всички трябва да се поучим от примера на Кели Бучърд — продължи председателят на съвета. — Тя ни показа, че градът се нуждае от висок доброволчески дух и настойчивост за постигане на резултати с минимални средства. Кели е доказателство, че проблемите могат да се решават и без да се пилеят пари за тях! — Гласът му се извиси: — И така, призовавам настоятелството да разгледа въпроса за новото училище по начина, по който Кели Бучърд реши проблема с храната. Граждани на Дартмът, ние не се нуждаем от нова луксозна сграда! На нас ни трябва учители и администратори с твърдостта, волята и въображението на Кели Бучърд! Хора, които ще запретнат ръкави и ще разрешат проблема, без да разорят града. Затова ви призовавам през следващата седмица да гласувате против заема. И въпреки че не съм говорил с колегите си от градския съвет, аз съм сигурен...

Кели вече не го слушаше, а гледаше Дейвид, вцепенена от ужас. Той се оказа напълно прав! Отначало Лийлърд я бе използвал за отвличане на вниманието, а сега я използваше като доказателство, че новото училище въобще не е необходимо. Това не можеше да се нарече открита борба, а по-скоро удар в гърба! Дейвид никога нямаше да ѝ прости! Главата ѝ бучеше и тя въобще не чу единодушното мнение на съвета, че е против заема. Мислите ѝ се въртяха само около думите на Дейвид: „Той те използва, Кели!“. Виждаше единствено каменното му лице, което загатваше, че здраво стиска зъби.

След като градският съвет гласува, Дейвид поиска думата.

— От името на училищното настоятелство — едва сдържаше гнева си той — бих искал само да изразя нашата надежда, че гражданите на Уест Дартмът ще проявят малко повече разум и загриженост за своите деца. Вече четири години отчаяно се нуждаем от ново училище. Преди да излезете оттук, ви приканвам да огледате сградата, за да се уверите сами. И ви призовавам, моля ви, да гласувате по съвест. — Той сведе глава, после отново вдигна поглед. — Цели две години се занимавах активно с проекта за новата гимназия. Не е много, в сравнение с усилията на повечето членове на настоятелството, но за съжаление повече не мога да търпя отношението, срещу което трябва

да се борим в този град. Затова си подавам оставката. Благодаря ви и дано децата ви имат късмет. — Той напусна сцената и се скри зад кулисите.

Кели седеше онемяла сред развълнуваната аудитория. О, Дейвид, вината е само моя, помисли си тя и скочи на крака.

Когато изхвърча от сградата, видя светлините на пикапа, които осветяваха паркинга. Пътят обаче минаваше непосредствено до училището и тя изскочи на шосето с разперени ръце. Спирачките изскърцаха и колата се закова пред нея.

— Махни се от пътя! — извика Дейвид.

— Дейвид, моля те! — Тя изтича до прозореца. — О, моля те!

— Кели, сега не ми се говори. Дръпни се!

— Извинявай, Дейвид! Ти беше прав от самото начало. Аз сгрехих и много съжалявам!

— Вече няма значение. Нито за децата, нито за нас.

Ужасната категоричност на последните му думи отприщи сълзите ѝ. Той беше прав, но все пак...

— Какво толкова е станало? — изхлипа тя. — Каузата е справедлива, разбира се, но защо я взимаш толкова присърце? Не можеш ли да се откъснеш от нея? Толкова ли държиш на тази сделка?

— Сделка ли? — изгледа я втренчено той. — За какво говориш?

— Нали вече си проектирал проклетата сграда! Ако някога бъде одобрена, ще я построиш, нали?

— Да не смяташ, че се боря, за да ми възложат договора? — Гласът му ядно изплющя. — Това е незаконно или най-малкото неморално! Не сте ли чували за противоречие на интересите, госпожо Бучърд?

Тя бе направила ужасна грешка. Изумлението, изписано на лицето му, бе достатъчно красноречиво.

— Н-но нали си подготвил чертежите. Защо ще...

— За да намаля разходите, ето защо! Проектирах я безплатно, за да не се плаща на архитект. А и никой не би го сторил по-добре от мен.

— О, Дейвид!

— И освен това мислех, надявах се, да убедя Съншайн да дойде при мен. Но как да го сторя, когато няма сваятна гимназия, а не одобрявам частните училища? — Той замислено поклати глава. — Така мислиш от самото начало, нали? — засмя се кисело. — И ти като

всички смяташ, че крушата не пада по-далече от дървото. Не зная защо въобще поисках да се върна в този град. Трябва да съм пълен идиот, щом реших да опитам.

— Дейвид — хвана го тя за ръката. — Толкова съжалявам! Беше глупаво да си мисля, че можеш... Вероятно, защото бившият ми съпруг би го сторил.

— Така ли? Дано някой ден се научиш да различаваш мошениците от почтените хора.

Той дръпна ръката си и запали мотора. Щом се убеди, че тя не стои на пътя му, натисна газта и изчезна зад дърветата.

Не ѝ оставаше друго, освен да се прибере и да си поплаче. Не можа обаче да стигне до къщи. Наложиха се да спре още по средата на пътя, защото сълзите ѝ напиреха. След това се насочи към неговия дом. Не знаеше какво да му каже, но не искаше да остави нещата така.

Къщата бе тъмна и пикапът го нямаше. Сигурно се разхожда край реката, за да уталожить гнева си, предположи тя. Нямаше време да го търси. Бавачката я очакваше в единайсет, а вече минаваше дванайсет часа.

Когато се прибра, Лиза дремеше на дивана. Щом чу хлопването на вратата, момичето седна и разтърка очи.

— Обади се някакъв мъж — измънка. — Забравих му името. Поръча да ти предам, че се връща в Калифорния.

— Само това ли? — почти я разтърси Кели. — Нещо друго?

— Друго не си спомням — измърмори Лиза и сънено се огледа за чантата си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Но той ще се върне! — увери я Виктория на другата сутрин, когато Кели се довлече до магазина. — Нали има къща. Макар че би могъл да я продаде и чрез посредник.

Не очакваше точно тези думи. Искаше ѝ се да чуе, че Дейвид ще се върне от Калифорния и ще ѝ даде още един шанс.

— Ще се върне! — повтори Виктория, докато разглеждаше „Бостън Глоуб“. — Хей, статията е страхотна!

Кели погледна снимката на Стефани Хауърд до машината за студен айран. С подобни приспособления децата в основното училище лесно щяха да възприемат здравословната храна. Усети, че тъгата ѝ постепенно преминава в гняв при мисълта за фантастичната сокоизстисквачка, за диетолога и за прекрасния щанд със салати в частното училище. Значи дъщерята на Лийлънд се радваше на всякакви удобства, които можеха да се купят с пари!

Но въпреки това председателят на градския съвет правеше всичко възможно да блокира строителството на така необходимата гимназия. Дейвид с пълно право се ядосваше. Подобна тактика бе скъперническа, цинична и в крайна сметка недалновидна. Отгоре на всичко, Лийлънд бе използвал ѝ Кели за постигане на егоистичната си цел.

— Не, ако мога да му попреча! — стисна зъби тя. Може да е пропуснала своя шанс с Дейвид, но няма да позволи на Лийлънд да провали чрез нея усилията му за прилично училище в Уест Дартмът. Длъжна бе да направи нещо както за него, така и за децата в града. Грешката трябва да бъде поправена. — Щом успях да накарам Бerti Хигинс да готви с тофу — измърмори тя, — значи няма нищо невъзможно.

Как обаче да сътвори чудо само за седмица?

Чудесата изискват време, така че най-напред Кели предложи двойно заплащане на Джейн, за да поеме изцяло магазина. За щастие продавачката охотно прие.

Чудесата се правят от хора. През тази седмица Кели искаше да обиколи всички избиратели на Уест Дартмът, но това не бе по силите ѝ. Нуждаеше се от цял пехотен полк. Все пак притежаваше списък с имена и телефони на сто и осемдесет загрижени родители от нейната петиция. Берти и Лора също предложиха услугите си, когато чуха плана ѝ. Към тях се присъедини и Елън Мей, заедно с дузина доброволци. До вечерта се събраха четирийсет души.

Чудесата се нуждаят от насочване. Това бе лесно! Кели изкопира снимките от статията в „Бостън Глоуб“.

— Показвайте ги навсякъде — нареди тя на армията си, събрала се вечерта пред „Природни дарове“. — Ето в какво училище учи дъщерята на Лийлънд. Защо тогава отказва същите удобства за децата на Уест Дартмът? Избирателите трябва да му кажат да върви по дяволите! Нима децата ни не се нуждаят от престижно образование и подходяща сграда, в която да го получат?

Чудесата се нуждаят от разгласяване.

— Остави на мен! — заяви госпожа Хигинс. — Да не се казвам Берти, ако Елиът не премине на наша страна.

Така и стана. На първа страница в следващия брой, Фрийлинг застана твърдо зад проекта на новата гимназия. Описа и кампанията на Кели. Доведе и инспектор, който огледа училището и описа в унищожителна статия недостатъците на старата сграда. Най-невероятното бе, че редакторът обикаляше избирателите заедно с Берти и се усмихваше.

Чудесата изискват смелост. Елиът уреди двете с Елън Мей да говорят по местната радиостанция. Кели се ужасяваше от микрофона и при мисълта колко много хора ги слушат я заболя корема. Все пак успя да се справи. Нахлупила шапката си до носа, тя отговаряше на въпроси, коментари и дори обиди, които пристигаха по телефона.

— Не беше лошо — сподели тя с Виктория, при която се отби след предаването. Какво ли щеше да каже Дейвид? Може би щеше да му бъде приятно? Изпита невероятна болка и се опита да не мисли за него. Не трябваше да унива, ако искаше чудото да стане.

Чудесата винаги изискват жертви.

— Защо разнасяш снимката на дъщеря ми из целия град? — пристигна бесен хазяинът ѝ на третия ден. — Много добре знаеш мнението ми за новото училище. Само ще плащаме по-високи данъци. Новата сграда е напълно излишна!

Кели предизвикателно вирна брадичка и го погледна в очите.

— Училището е излишно? Не ме карай да се смея, Лийлънд!

— Ще видим кой ще се смее последен! — изръмжа той, като размаха пръст пред лицето ѝ. — Ще те изхвърля оттук, ако не прекратиш веднага безсмислената си кампания! Спри хленчещата агитация или се махай! Избирай!

— Вече избрах. Ще се изнесем в края на месеца. — Лийлънд изтрополи надолу по стълбите, а тя се загледа тъжно в хранилката за птици. После гордо вдигна глава при мисълта, че Дейвид би одобрил твърдостта ѝ, ако въобще го интересуваше.

И най-сетне, след цялото тичане, убеждения, надежди и жертви чудото трябваше да бъде желано. Дали гражданите на Уест Дартмът ще пожелаят да плащат за образованието на своите деца? Вече четири пъти отхвърляха проекта. Дали сега са достатъчно разтревожени, за да го одобрят?

Елиът преви дългото си тяло на седалката до Берти.

— Залата е претъпкана — каза той и сложи ръка на рамото ѝ.

Дали бяха дошли, да гласуват „за“, или „против“, чудеше се Кели. Изведнъж неудържимо ѝ се прииска Дейвид да е тук до нея и праметнал ръка през рамото ѝ, да сподели нейното напрежение. Берти не подозираше какъв късмет има. А може би знаеше, помисли си Кели, забелязвайки усмивката ѝ. Все някой трябва да е достатъчно умен, за да оцени щастието, което му се предлага.

Събранието бе по-дълго, по-шумно и по-разгорещено от всякога. Преди заема трябваше да се обсъди останалата част от училищния бюджет. Желаящите се изказваха един по един, след това всяка точка се гласуваше.

Най-сетне към полунощ изморената аудитория се раздвижи и из залата се понесе възбуден шепот. Настъпи моментът да се гласува строителният заем. Чудото трябваше да стане, молеше се Кели, докато

от името на училищното настоятелство Елън Мей призоваваше избирателите да дадат своя глас.

Последва я Лийлънд Хауърд, който изрази мнението на градския съвет, че старото училище е добро и двойните смени и намалените часове не са пречка за сериозните ученици.

Президентът на учителския синдикат разпалено го опроверга, а един войнствен старик обсипа с хули и двете страни и остави аудиторията в недоумение.

Накрая думата взе Кели. Това бе последният ѝ принос, последното усилие за каузата на Дейвид.

— Н-не става дума за ронещата се мазилка, претъпканите класни стаи, повишените данъци или намалените часове на вашите деца — запъваше се тя, стиснала здраво шапката си в ръце. — Трябва просто да проявите загриженост! — Тя огледа морето от лица. — Става дума за вашите деца и тези на съседите ви. Тъй или иначе те са като едно семейство — целият град сме като едно семейство! И ако искате да се погрижите за вашето семейство, в което аз не се съмнявам, моля ви гласувайте за строителния заем. Благодаря ви. — Тя забърза обратно към мястото си и лицето ѝ пламна от бурните овации, които разтърсиха залата.

Процедурата по гласуването бе обявена и одобрена.

— Всички, които са „за“, да гласуват — подкани арбитърът.

— Приема се! — Гласът на Кели се сля с одобрителните викове.

— Спечелихме! — изкрещя Бerti в ухото ѝ, но все пак се вкопчи в ръката на Елиът, когато арбитърът обяви:

— Всички, които са „против“

Противниците бяха почти колкото поддръжниците. Почти, каза си Кели, но дано не са повече. Арбитърът огледа нервно стаята.

— Мисля, че повечето са „за“...

— Не! — изкрещя някой от първите редици, подкрепен от дузина сърдити гласове. — Настоявам гласуването да се повтори!

— Поддържам предложението! Трябва да се преброят гласовете! — извика друг.

— Всички, които одобряват заема за новото училище, моля да станат, за да бъдат преброени — провлече глас арбитърът.

Кели стана, а заедно с нея и две трети от залата. Миг след това избухнаха силни овации.

— Успяхме! Победихме! — извика тя, като сграбчи Берти. В някакъв унес продължи да повтаря думите, докато готвачката прегръщаше Елиът. Всички около тях се смееха, поздравяваха, размахваха ръце и танцуваха.

Изведнъж очите ѝ съзряха единствения човек в залата, който я интересуваше. Дейвид стоеше в другия край на помещението и гледаше към нея, без да се усмихва.

— Дейвид! — ахна тя. Глуха за въпросите на Берти се втурна през тълпата. Заливаха я вълни на радост и страх. Искаше само да го докосне, да чуе гласа му.

Едва след пет минути успя да стигне до него. Хората я тупаха по гърба, жестикулираха оживено, крещяха разни похвали и поздравления. Кели само се усмихваше, кимаше и продължаваше да се провира между телата, които я отделяха от Дейвид.

Срещнаха се на пътеката в края на залата. Лицето му изглеждаше напрегнато, дори сърдито, а ръцете му висяха отстрани, свити в юмруци. Кели се сви уплашено като не чу никакъв поздрав, не видя никаква топлина. Но след последния ѝ отказ, сигурно тя трябваше да направи първата крачка. Със страх и надежда разпери широко ръце и го прегърна.

Както стоеше неподвижно и вдървено, Дейвид бавно вдигна ръце и ги обви около нея. Облекчението, което изпита, заглуши възторга на тълпата и тя чуваше само ударите на сърцето му. Струваше ѝ се, че радостта, която я изпълва, ще я изтръгне от ръцете му и ще я понесе нагоре.

— Здравей, Червенокоске!

— Защо замина? — извика Кели, при поредното затишие.

— Съншайн катастрофира. — Устните му докоснаха ухото ѝ. — Счупена китка и леко сътресение на мозъка — добави бързо, когато тя се дръпна и го изгледа ужасено.

— За предложението са гласували хиляда и дванайсет души — обяви арбитърът и залата отново избухна в аплодисменти.

— Да изчезваме оттук! — предложи Дейвид. Заедно с тях към изхода се насочиха и опонентите им, навъсени от поражението. Последното нещо, което Кели забеляза, бе изкривената физиономия на Лийлънд. След това двамата с Дейвид минаха през вратата и се озоваха в благословената тишина на коридора.

— Значи Съншайн е добре. О, Дейвид, толкова се радвам! А ние победихме! Наистина успяхме!

— Разбрах, че имаш голяма заслуга — усмихна се той и я изведе навън в приятната лунна нощ.

— Малка компенсация, задето така глупаво позволих на Лийлънд да ме използва. Трябваше да те послушам.

— Щеше да бъде най-разумно — отбеляза той и я поведе към пикапа, паркиран близо до претъпкания паркинг.

— И трябваше да ти повярвам! Много съжалявам, Дейвид. Ако се доверявах на разума, очите или сърцето си, щях да знам, че не си способен да извършиш нищо нечестно. Просто защото...

— Зная — докосна той устните ѝ и леко затвори вратата.

Мълчаливо подкара колата по непознат за нея път. Учудена, но готова да го последва навсякъде, тя погледна намръщения му профил. Очевидно нещо го тревожеше.

Когато спряха, Кели откри, че се намират на градския плаж. Докъдето стигаше погледът, брегът се виеше като сребърна лента озарена от ярката луна.

— И аз трябва да ти се извиня. Мислех, че си като Уилоу.

— Майката на Съншайн ли?

— Да. — Той я поведе към брега. Хванати за ръце, те вървяха по извитата линия, където сребристите вълни заливаха тъмния пясък и се оттегляха с тих плясък. — Докато бях в болницата през тази седмица, наблюдавах Уилоу и разбрах колко съм се лъгал. На пръв поглед доста си приличате, но в действителност не е така.

— Каква е тя?

— Уилоу е олицетворение на свободния калифорнийски дух, гордостта на семейство битници. Вегетарианка като теб, но невероятно ексцентрична — кристали, астрология, спиритизъм и бог знае още какво. Това ѝ придаваше известно очарование, докато бяхме в колежа. След като забременя, разбрах, че не желае да се омъжи за мен или за когото и да било. Нямахше намерение да се установи никъде и да се ангажира с нищо друго, освен с поредния си каприз — изсумтя гневно той.

— Била е костелив орех — предположи Кели.

— Може да се каже. Доста време се лъгах, че ще порасне и ще поумнее. Но тя предпочита да има временен любовник и не иска да се

обвързва с никого. Накрая го разбрах и се предадох. Оттогава съм като баща в сянка. Приема издръжката ми, срещу която мога да виждам Съншайн, но не можем да се наречем семейство. Не е това, което искам.

— А в какво се различаваме? — тихо попита Кели.

— Тя е пеперуда, която прехвърча от цвят на цвят и никъде не каца за дълго. Мисля, че дори ѝ омръзна да бъде майка. Говори за пътуване до Хавай или Нова Зеландия. Надявам се, че ако финансирам приключението, ще остави Съншайн да учи при мен в гимназията.

— О, Дейвид. Толкова се радвам за теб! Тогава ще имаш семейство! — Тя се обърна и го прегърна. Най-сетне разбра към какво се бе стремил през цялото време. Но дали не се нуждаеше и от нещо друго, от някой друг? — Все пак по какво се различаваме? — подкани го тя.

— Ти вече си кацнала — пошегува се Дейвид и я притисна към себе си. — А за мен домът също е символ на уют и сигурност.

Значи не сме толкова различни, помисли си тя и се взря в очите му, озарени от лунната светлина. Дватама трепнаха, когато поредната вълна заля краката им. Отдръпнаха се със смях и събуха обувките си. Оставиха ги на пясъка и продължиха.

— От това, което ми предаде бавачката — наруши мълчанието Кели, — реших, че си заминал завинаги и няма да се върнеш.

— Щеше ли да тъгуваш? — сякаш небрежно вметна той. — Та ти имаш толкова много приятели? Един повече или по-малко?

Трудно бе да се повярва, че срамежливата и непохватна Кели можеше да се сприятелява толкова лесно. Но за последните няколко месеца животът ѝ се изпълни с чудесни хора.

— Но не като теб.

— С какво съм по-различен? — Той я притегли към себе си.

С това, че го обичаше! Ето я истината. Тя го обичаше и въпреки всичките си приятели, щеше да се чувства нещастна и самотна без него. От напрежение думите заседнаха на гърлото ѝ и Кели го погледна безпомощно.

Дейвид почака малко и като не получи отговор, я пусна. Черен облак закри луната и ги обгърна хладна тъмнина.

— Трябваше да се върна! — обади се той. — Тук оставих нещо.

— К-какво? — преглътна мъчително тя.

— Теб — приближи се плътно Дейвид и телата им почти се докоснаха, — защото, въпреки всичко, аз смятам да те ухажвам, Кели Бучърд.

Смехът ѝ прозвуча по-скоро като ридание и тя поклати учудено глава. Нима ѝ даваше още един шанс?

— Да, Кели — обгърна раменете ѝ той, — можеш да се отнасяш несериозно, но аз съм по-сериозен от всякога. Искам те до мен, искам те до края на живота си! Обичам те!

Той я взе в обятията си и я целуна. Телата им се притиснаха и сърцата им дадоха радостен обет. Луната изскочи от скривалището си и вълните около краката им блеснаха и зашептяха. Устните им се разделиха и Кели скри лице в рамото му. Докато развълнувано си поемаше дъх, усети как Дейвид зарови пръсти в косата ѝ.

— Знаеш ли — прошепна Кели, — докато те нямаше, доста мислих за ухажването.

— Е? — Той целуна върха на нослето ѝ, после устните ѝ.

— Не може ли да бъде по-кратко? — засмя се тя и отвърна на целувката му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.